

ಚಂದಮಾಮ

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೭

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಅಮರವಾಣಿ	...	೬	ಭಿಕ್ಷುಕರು	...	೭೭
ಲಬ್ಧಪ್ರಕಾಶ	...	೭	ಕೊಳ್ಳಿದೆವ್ವಗಳು	...	೭೮
ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣು	...	೧೧	ರಾಜನ ತಪ್ಪು	...	೪೦
ಗಂಧದ ಮರ	...	೧೯	ಶಾಮಯ್ಯನ ಸ್ವರ್ಗ	...	೪೩
ವಿಚಿತ್ರ, ಮನ	...	೨೩	ಮೆಕಮ್ಮನ ಗಂಡ	...	೪೪
ವರ ಪರೀಕ್ಷೆ	...	೨೪	ಶಂದಯ ಅನುದುತಿ	...	೪೭
ಪಿಶಾಚಿ ನಾಟಕ	...	೨೭	ವೀರಹನುಮಾನ್	...	೫೦
ಪಟ್ಟಣ ಗಾಳಿ	...	೩೩	ನಿಜವಾದ ಸುಳ್ಳು	...	೫೯

ಚಂದಮಾತು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಚೈತ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಆದರ ಸಹಾಯ ಸೌಹಾರ್ದಗಳ ಭಾವನೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹ ವಾತಾವರಣವು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಶ್ರಮಿಸಿ ಸುಖತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಾದುದರಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅರಿಯ ಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಿಂದಲೇ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಂದಲೇ ಮೆರೆದು ಬಾಳುವಂತಹುದು. ಅಲ್ಲಿಯದೆಲ್ಲವೂ ಹಣದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನವರು ಪರರು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ "ಪಟ್ಟಣ ಗಾಳಿ" ಎಂಬ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

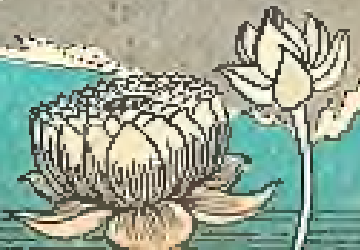
ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಓದುಗರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದಾದರೊಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಕರಿಸುವಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಓದೊಬ್ಬರು ಎರಡರಂತೆ ಕಳುಹಿಸಬಹುದು.

ಸಂಪುಟ : ೬೦

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ '೭೮

ಸಂಚಿಕೆ : ೩

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಅಮರವಾಣಿ

ಅಸತ್ಯ ಸರ್ವ ಲೋಕೇಸ್ಥಿನ್
ಸತತಂ ಸತ್ಯತಾಃ ಸ್ತ್ರಿಯೈಃ
ಭರ್ತಾರಂ ನಾನು ಮನ್ಯಂತೇ
ವಿನಿವಾತಗತಂ ಸ್ತ್ರಿಯಃ

೧.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದುಷ್ಟ ಸ್ತ್ರೀಯರು. ಗಂಡನು ಎಷ್ಟೋ ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ವಯ ನೆರವೇರಿಸಿದರೂ ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ದುರ್ದಲೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಯವಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಷ ಸ್ವಭಾವೋ ನಾರೀಣಾಂ
ಅನುಭೂಯ ವುರಾಸುಖಂ
ಅಲ್ಪಾ ಮಸ್ಯಾಸದಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ
ದುಷ್ಯಂತಿ ಸೃಜಹತ್ಯಪಿ

೨.

ಅಂತಹ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸ್ವಭಾವ, ಮೊದಲು ಬಹಳ ಸುಖ ಅನುಭವಿಸಿ ಕೂಡಾ ಗಂಡನಿಗೆ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೆ ದೂಷಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೂ ನೋಡುವಂತಹುದು.

ಅಸತ್ಯಶೀಲಾ ವಿಕೃತಾ
ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯ ಹೃದಯಾಸ್ಸದಾ
ಯುವತ್ಯಃ ಪಾಪ ಸಂಕಲ್ಪಾಃ
ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರಾ ದ್ವಿರಾಗಿಣಃ

೩.

ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತ, ವಿಚಾರ ಗುಣದವರಾಗಿ, ತಿಳಿಯಲಾಗದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಪಾಪಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣ ದೊಳಗೆ ಒಡೆಯುವ ಹೃದಯದವರಾಗಿರುವರು.

೬೨

ಮೈಸಳ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಸಣ್ಣ ಮೂರೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಕೋತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿತು. ಅದು ಎಂದಿ ನಂತಲ್ಲದೆ ಚಿಂತೆಯ ಮುಖವೊತ್ತು, ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬಂದದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋತಿ, "ಮಿತ್ರಾ, ನೀನು ಎಂದಿನಂತೆ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ? ಏನೋ ಬಹಳ ದುಃಖದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಏಕೆ? ಏನಾ ಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮೈಸಳ ಹೇಳಿತು: "ಮಿತ್ರನೇ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಳು. ನನ್ನನ್ನು ಕೃತಘ್ನ ಎಂದಳು. ನನಗೆ ಮುಖ ತೋರಿಸಲು ನಾಟಕಿ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ದಿಸಾ ಅಮೃತದಂತಹ ಹಣ್ಣು ಕೊಡುವ ಆ ಕೋತಿಗೆ ನೀನು ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಏನು ಮಾಡಿದಿ? ಒಂದುಸಾರಿಯಾದರೂ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಉಪಚರಿಸಿದೆಯಾ? ಈ ನಿನ್ನ ಕೃತಘ್ನತೆಗೆ ಪರಿಹಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನನ್ನ ಬಾವ ಮೈದುವ ಕೋತಿಯನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡುಬಂದರೆ ಸರಿ, ನಮ್ಮಿಂದಾಗುವ ಉಪಕಾರ ಮಾಡೋಣ.

ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅತ್ಯಹತ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಪುನಃ ಕೊಡುವುದು ಆ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಳಯ್ಯ. ಆ ನಿನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಪಾಗ್ಗಾದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇಮ್ಮು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಬರುವೆನೆಂದು ಮಾತು ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಇದಿರುಗೊಳ್ಳಲು ಕಾದಿದ್ದಾಳೆ. ಮನೆ ತೊರೆದು ರಂಗೋಲೆಯ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ."

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಕೋತಿ, "ಹೌದು. ಅತ್ತಿಗೆ ಹೇಳುವುದೇನೋ ನಿಜವೇ. ಮಿತ್ರರು ಯಾವಾಗಲೂ ದೂರ ದೂರ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೊಡುವುದು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು, ಗುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು, ಕೇಳುವುದು, ತಿನ್ನುವುದು ತಿವಿಸುವುದು ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪಾಯಿತೆಯನ್ನು ಕೋರಿಸುವ ದಾರಿಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ನನ್ನದೂ ನಿನ್ನದೂ ಮನಸ್ಸು ಕೂಡಿದ್ದರೂ ವಾಸಸ್ಥಳವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ? ನಾನೇನೋ

ಕೋತಿ ಬೇಗಬೇಗವೆ ಮೊಸಳೆಯ ಬನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಎಗರಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು.

ಮೊಸಳೆ ನೀರ ಬದಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿತು. ಅದು ಅಳದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋತಿ ಹೆದರಿ, "ಮಿತ್ರಾ, ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲ ಹೋಗು. ಇಮ್ಮೊಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಡ. ತೆರಗಲ್ಲದ್ದು ನನ್ನ ದೇಹವೆಲ್ಲಾ ನೆನೆಯುತ್ತಿದೆ. ರಭಸ ತಗ್ಗಿಸಯ್ಯಾ" ಎಂದಿತು.

ಅಗ ಮೊಸಳೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ "ಇಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಹಳ ಅಳವಾಗಿದೆ. ಕೋತಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದೀಗ ಪೂರ್ವ ನನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವೆ ನಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿ ಬಿಡಬಹುದು. ಅಗ ಮೊಸಳೆದ ವಾಪ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದುಕೊಂಡು, "ಮಿತ್ರ ಕೋತಿಯೇ! ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿನಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾನಿನಿಂದ ಮೋಸ ಪಡಿಸಿ ನಿನ್ನ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ. ನಿನ್ನ ಸಾವು ಸಮಾಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಇಷ್ಟ ದೈವವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ಕೆಪ್ಪಗಿರು. ನೀನೇನು ಮಾಡಿದರೂ ಇನ್ನು ಏನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದ ಕೋತಿ ಕೇಳಿತು: "ಮಿತ್ರನೇ, ನಾನು ನಿಶಗಾಗಲೀ, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗಾಗಲೀ ಏನು ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದವೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನೋಡುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

"ನೀನು ಅಮೃತದಂತಹ ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನು ವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕುಂಬಾ ಅಮೃತ ಸೇರಿದೆಯಂತೆ. ನಿನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿಂದರೆ ತನಗೆ ಮುರಿದನವೂ, ಸಾವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು, ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಶರಣೇಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದು ಕೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು.

ಮರದ ಮೇಲಿನವನು. ನೀನೋ ನೀರಲ್ಲಿರುವವನು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾನು ಅತಿಗೆ ಪಾದಾಧಿಪತಿಯೆ ಮಾಡಿ 'ಅಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

"ಮಿತ್ರನೇ, ಅದೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಅಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಚುರುಕಾಗಿರುವ ಮರಳಿನ ದಿಬ್ಬದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಎರಿ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಬರಬಹುದು ಹಾಗಲ್ಲಾ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುವೆನೇ? ನೀನಿಗೆ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದಿತು ಮೊಸಳೆ.

ಹೊಸ ಅನುಭವವನ್ನು ನೋಡಲು ಆಸೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೋತಿ, "ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿಯವ್ವ. ತಡ ಮಾಡುವುದೇಕೆ? ಈಗಲೇ ಹೊರಟೆ. ಇದೋ ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ

ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹದಿಂದಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯಿತೇನಪ್ಪಾ ?" ಎಂದಿತು ಮೊಸಳೆ.

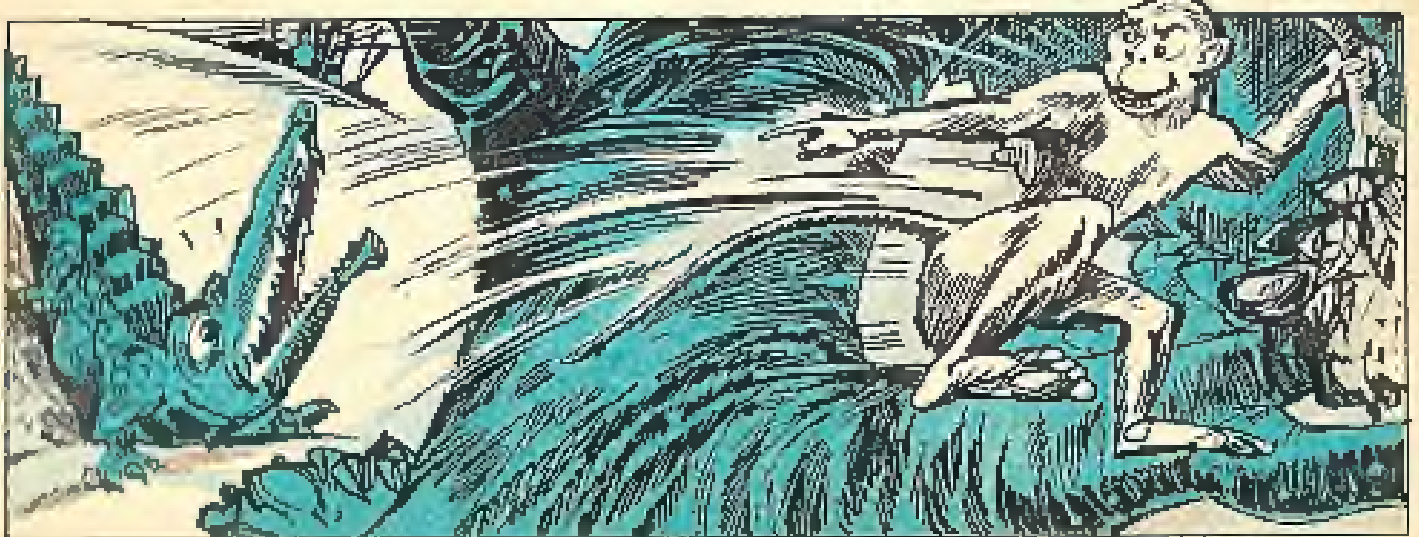
ಕೋತಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಅದು ಮೊಸಳೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಮಿತ್ರನೇ, ಈ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಏಕೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ ? ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೇರಳೇ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೊಂಬೆಗಳ ನಡುವೆ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ದಿನಾ ಆಗಾಗ ನಾನು ಮರ ಹತ್ತುತ್ತಾ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಏತಕ್ಕೆಂದು ಅಲೋಚಿಸಿರುವೇ ? ಅದು ಭದ್ರವಾಗಿರುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ನೋಡಲಿಕ್ಕೇ. ಅತ್ತಿಗೆ ಅದನ್ನು ಅಶಿಸುವಳಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ್ಯ ನನಗೇನಿದೆ ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಆಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಅಸಲು ಗುಂಡಿಗೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಬರಿ ನನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಏನು ರಾಭ ?" ಎಂದಿತು.

ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಮೊಸಳೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ, "ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನೇರಳೇ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ಹಿಂದೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಪಾರಣೆ ಮಾಡುವವಳಲ್ಲ" ಎಂಬ ಹೇಳಿ, ಒಂದೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಕೋತಿಯನ್ನು ನೇರಳೇ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ, ತನ್ನ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ದೇವರುಗಳಿಗೆ ಹರಕೆ ಹೇಳಿ ನಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೋತಿ, ನೇರಳೇ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಮರ ಹತ್ತಿ, ಅತ್ಯಂತ ಎತ್ತರವಾದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಸೇರಿ, ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು, "ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ! ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯಿತು. ಅನರ್ಹರನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಂಬಬಾರದು, ನಂಬತಕ್ಕವರನ್ನು ಕೂಡಾ ಮಿತಿಮೀರಿ ನಂಬಬಾರದೆಂದೂ, ಅಂತಹ ನಂಬಿಗೆ ಆಪತ್ತಿಗೆ ಮೂಲವೆಂದೂ ಸುವ್ಯಂಜಿ ಹೇಳುವುದಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ದಿನ ನನಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮ ಬಂದ ಹಾಗೆ" ಎಂದುಕೊಂಡಿತು.

ಹೀಗೆ ಕೋತಿ ಆಂದುಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಮೊಸಳೆ "ಮಿತ್ರಾ, ನಿನ್ನ ಗುಂಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವಳ ಉಪವಾಸ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ, ದೇಗ ಬಾ" ಎಂದಿತು.

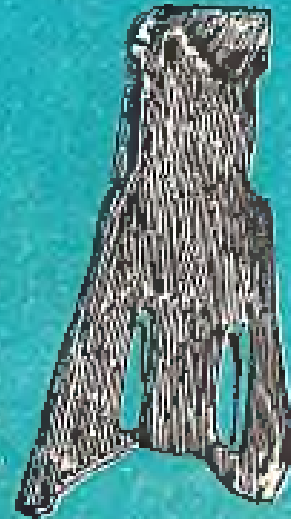
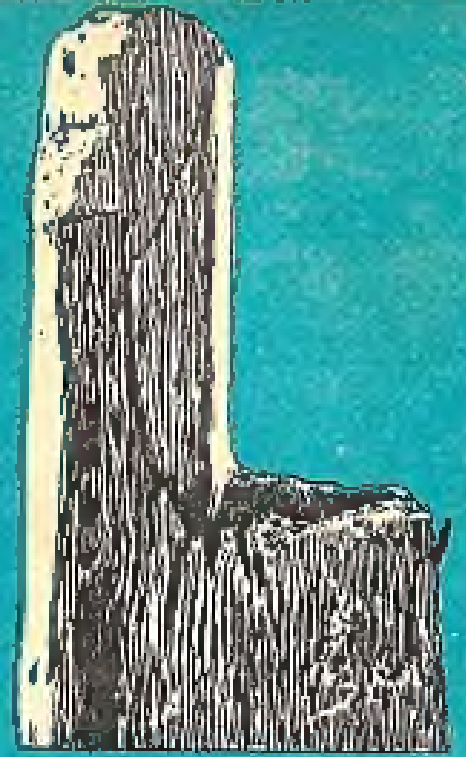
ಕೋತಿ ಎಕ್ಕಳಿಸಿ ನಕ್ಕು, "ಹೋಗೋ, ಹೋಗೋ ಮೂರ್ಖಾ! ಕೃತಘ್ನಾ! ಯಾರಿಗಾದರೂ ಎರಡು ಗುಂಡಿಗೆ ಇರುವುದೇನು ? ಇಲ್ಲಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಹಿಡಿ ಹೋಗು. ಈ ನೇರಳೇ ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬರಬೇಡ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಮಿತ್ರದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದವನು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಅದನ್ನೇ ಮಾಡಿದರೆ ತಪ್ಪದೆ ನಾಶವಾಗುವನು!" ಎಂದಿತು.

೨೦೦. ೭ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಗ್ರಾಮ

ಚಿಕ್ಕನಾಡ ಅಗ್ನೇಯ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಯಾಗ್ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಗತದಲ್ಲಿ ೭ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಗ್ರಾಮವು ಹೊರಬಿದ್ದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮರದ ಮಾನೆಗಳು, ಬತ್ತದ ರಾಶಿಗಳು ಉಮಿಯ ಕುಪ್ಪೆಗಳು ಕಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು ಎಲುವುಗಳಿಂದಾದ ಪರಿಸರಗಳು ೧,೦೦೦ ದೊರಕಿವೆ. ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಮಡಿಕೆ ಚೂರುಗಳು ದೊರಕಿವೆ. ಹೂಲಿ ಕೆರೆಯುವಂತಹ ಕೆಳಗುದ್ದರಿಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿವೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ೪೮ ಬಗೆಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಎಲುವು ಗಳು ಕಾಣ ಬಂದಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚಾದುವು ಬೆಂಕಿ ಮತ್ತು ಆಮೆಗಳಾದು. ಉಳಿದವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಮೀನುಗಳು, ಕರಡಿಗಳು, ಕೋತಿಗಳು, ಹುರಿಗಳು, ಖಡ್ಗಮೃಗಗಳು, ಅನೆಗಳು ಕೂಡಾ ಇವೆ. ಅಗಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು ಗುಹಗಳ ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆಹಾರ ಹುಡುಕುತ್ತ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಗೃಹನಿರ್ಮಾಣ ಗಳನ್ನು ೭ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಅವಲಂ ಬಿಸಿದ್ದರೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

Painted

ಗಂಧದಮಠ

ಬೇತಾಳದಷ್ಟೇ ಗಂಧನೆಯಂಥ, ಕಾಕಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮರದಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪವನವನ್ನು ಕೇಳಿ: "ಹೌ, ಹೌ! ಉದ್ಧೇರಿತುಕೊಂಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವತಾವದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದವು. ಆಗ ಪವನೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಬೇತಾಳವು ಮಹಿಮಾಶಲು ತೊಡಗಿ, "ಎರೈ ಮಹಾ ರಾಜನೇ, ನೀನು ಹೀಗೆ ಕ್ರಮಪಡುವುದನ್ನು ಕೊಂಡಿದರೆ ಯಾರಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವಿವೇಕಿ ಅನ್ನ ಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೆಲವುಮಂದಿ ಮೊದಲು ಅವಿವೇಕರ ಹಾಗೆ ಕಂಡುಬಂದರೂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಎವೇನ ವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿರತರಾಗುವಾಗ ನಿನಗೆ ವಿಕ್ರಮವರ್ವನೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಹೀಗೆ ಕಥೆ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿತು :

ವಿಕ್ರಮವರ್ವನು ಮಗಧದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜ ನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ವಿಷಕುಂಭನೆಂಬವನು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ರಾಜನು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ವನೋ ಮಂತ್ರಿ ಅಷ್ಟು ದುಷ್ಟನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು

ಬೇತಾಳಕಥೆಗಳು?

ದಿವಾಣದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೂ, ತನ್ನ ಬಾಧು ಬಳಗದವರನ್ನೂ ಇವ್ವ ಮಿತ್ರರನ್ನೂ, ಭೃತ್ಯರನ್ನೂ ನಿಯಮಿಸಿ, ತನ್ನ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರವೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸವೂ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ರಾಜಾಂಗವು ಅವನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತೇ ಹೊರತು ರಾಜನ ಇಷ್ಟದಂತಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ದೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಷ್ಟೇ ಹಾಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ, ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಕುಂಬಾ ವಿನಯವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತ, ತನ್ನ ಏಕ ಸ್ವರೂಪವು ರಾಜನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಜಾಗರೂಕನಾಗಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯಾದವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗಳು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ರಾಜನ ಮತವಾಗಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ವಿಷಕುಂಭನನ್ನು ಕುರಿತು ಎಂದಾ

ದರೂ ವಿನಾದರೂ ವ್ಯತಿರೇಕವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊರಟಿರೂ ರಾಜನು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಳ್ಳೆಯವರ ಮೇಲೆ ಕಕ್ಷಿತಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರು ದೂರು ಹೇಳುವುದು ಸಹ ಜನೇ ಅದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ರಾಜನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ವಿಷಕುಂಭ ಮಂತ್ರಿ ದುರ್ವಿನಯೋಗ ಶುಡಿಸಿ, ಪ್ರಜೆಗಳ ಜೀವಿತವನ್ನು ಕಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ನೆನೆಸಿ, ವಸೂಲಾಗುವ ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗ ವಿಜಾನೆಗೆ ಸೇರದಂತೆ ತಾನೇ ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡುತ್ತಿರಿದ್ದನು. ಯಾರಾದರೂ ತನ್ನ ದುಷ್ಟ ತನವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಬಹುದೆಂದು ತೋಂದರೆ ಅಂತಹವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಸಂಹಸ್ಪೃಶ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಕರ್ಮಿತಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಒಂದುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ದೂರು ಹೇಳಲು ಅಂಜಿ ಈಗ ಯಾರೂ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮಂತ್ರಿಯ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯವಾಯಿತು.

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮರಾಜನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಗುರುಗಳಾದ ರಾಮಕರ್ಮೂರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಮಾಡುವ ದುಷ್ಟತನಗಳೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟುಕಾಲವಾದರೂ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕೈಕೊಳ್ಳದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಂತ್ರಿಯ ದುಷ್ಟತನಗಳು ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಾರದೆಂದು ರಾಮಕರ್ಮೂರಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಒಂದುಹಾರಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ರಾಜಕರ್ಮೂರು ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದರು.

ರಾಮಕರ್ಮೂರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವಿಕ್ರಮ ರಾಜನು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಗತ ಹೇಳಿ ಕೂಡಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವ

ಚಾರಿಕ ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೇನೆಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ವಿನೂ ಇಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ವರ್ಷ ವಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಹೇಗಿದೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರ್ಯಟನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಬಂದೆ.” ಎಂದರು ರಾಮ ಶರ್ಮರು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ರಾಮಶರ್ಮರು ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವ ರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರು.

“ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದ ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಪರಿವಾಲನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕಾಣುತ್ತದೆ? ಜನರೇನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕು” ಎಂದು ರಾಜನು ರಾಮಶರ್ಮರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಬಹಳ ಜಿನ್ನಾಗಿದೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಗಂಧದ ಮರದ ಹಾಗೆ ನರಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆ ಗುಣಗಳೆಂಬ ಸುವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಹರಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಯಲ್ಲಾ!” ಎಂದರು ರಾಮಶರ್ಮರು.

ರಾಜನು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋ ಚನೆ ಮಾಡಿ “ಗುರುವರ್ಯರೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಪರೆ ಹರಿದಿರಿ. ಧನ್ಯನಾದೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ರಾಮ ಶರ್ಮರನ್ನು ಬೀಳುಗೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಆ ದಿನವೇ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸದ ಸೇವಕರ ಮೂಲಕ ಮಂತ್ರಿ ವಿಷಕುಂಭನನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಮರುದಿನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಪದವಿಭ್ರಷ್ಟ ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು.

ಅವನನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದವರೂ ಸೆರೆಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಆಗ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಸೂಸಿದ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಜನು ತಾನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸರಿಯಾದುವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

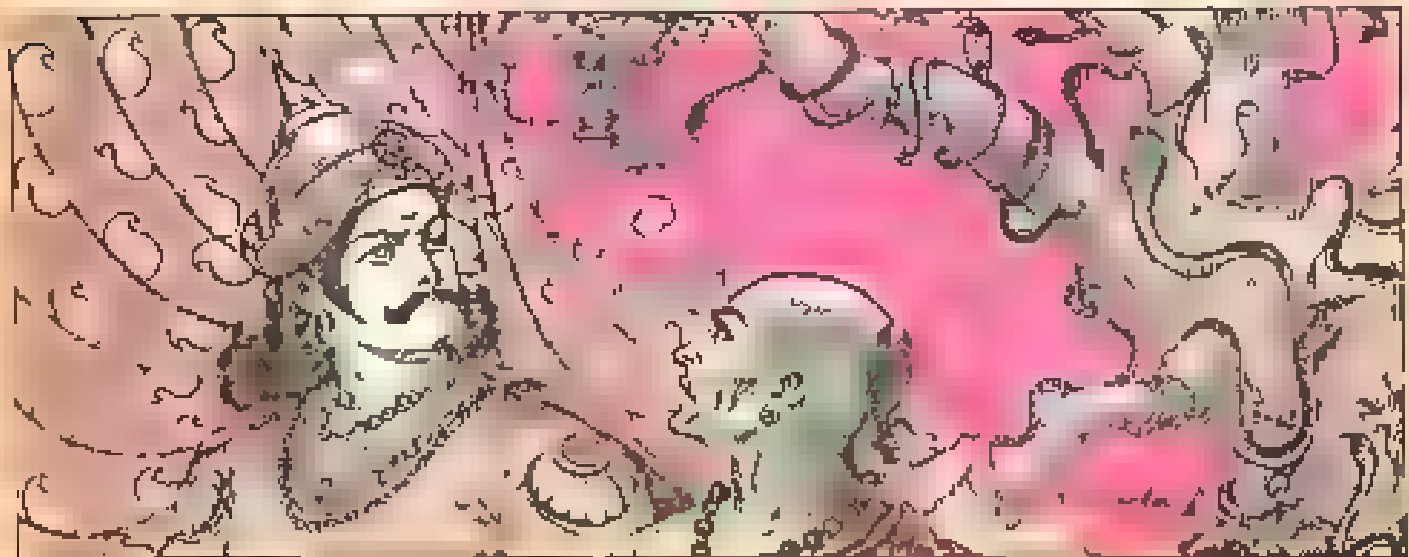

ಹೀಗೆ ಬೇತಾಳವು ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, “ರಾಜಾ ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಂದೇಹಗಳಿವೆ. ರಾಜನ ಗುರು ವಾದ ರಾಮಶರ್ಮರು ರಾಜನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬಂದವರಷ್ಟೆ? ಅವರು ಮಂತ್ರಿ ಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚಕಾರವೆತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ಪರಿವಾಲನೆಯನ್ನು ದೂರಲೂ ಇಲ್ಲ; ಅದೇಕೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದೇಹ, ಅಷ್ಟು ಕಾಲ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅವಮಾದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಕೂಡಾ, ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಚರ್ಯೆ ಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ರಾಮಶರ್ಮರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನೋ ಮಾತಾಡಿದ ಫಲಿತ ವಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವಂತಾದುದು ಹೇಗೆದು? ಈ ಎರಡು ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಸಮಾ ಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೊಡಾ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಸಿಡಿದು ಹೋಗದಿರದು!” ಎಂದಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರ ಮನು ಹೀಗೆಂದನು:

“ರಾಮಶರ್ಮ ಗುರುಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರ ಬಂದ ಕೆಲಸ ವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರಾಜನಿಗೆ ನೇರಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವ್ಯಂಗ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ರಾಮಶರ್ಮರು ರಾಜನನ್ನು ವಿಶಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಂಘಿಸಿದ್ದಲ್ಲ ಅವರೂಪವಾಗಿ ಬಂದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಗುರುಗಳನ್ನು ರಾಜನು ಸಹಜವಾಗಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಹಿರಿಯರ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ರಾಮಶರ್ಮರು ‘ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಬೇಕು’ ಎಂದು ರಾಜನೊಡನೆ ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಕೂಡಲೇ ಮಂತ್ರಿ, ಶಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಅದನ್ನು ಸರ್ವಸ್ವ ತಂತ್ರವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವವನಾದುದರಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ಅಪಹಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ರಾಮಶರ್ಮರು ತಮ್ಮ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವ್ಯಂಗ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಗೊಥವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಏಷ್ಯ: ಅಲ್ಲ, ರಾಜನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿರುವ ಚುರುಕುತನವೂ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೂ ಈಗ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಮಧ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಭೋಗಗಳಿಂದ ಮಂದಮತಿಯಾದನೋ ಹೇಗೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆಯೂ ಆಯಿತು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಈಗಲೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಗೊಥವಾಗಿದ್ದರೂ ನಷ್ಟವೇನಿಲ್ಲ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ರಾಜನು ಮಂದಮತಿ

ವೂಗಿ, ವಿವಕುಂಭವ ಕೈಯ ಕೀಲುಬೊಂಟೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ನೇರಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರೂ ಅಾಧವೇನಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ತನಗೇ ಆಪಾಯವಾಗಲಿಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾಗಿ ನೋಡಿದರೂ ರಾಮಶರ್ಮರು ಹೇಳಿದ ರೀತಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವರು ಹೇಳತಕ್ಕ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಗಂಭೀರ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ವಿವಸವಗಳು ಸೇರುತ್ತವೆ. ಅದರ ಸುವಾಸನಗಳು ಆ ವಿಷುಪ್ಪ ಗಳನ್ನೇ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತವೆ. ಅದು ಅಲಿದ ಮರದ ಆಶ್ರಯದಾತಲ್ಲ. ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ರಾಜನು ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿದು ಗುರುವಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ರಾಮಶರ್ಮ ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೂ, ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಮೊದಲು ಕೇಳಿದ ಅವವಾದಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದಿತು. ರಾಮ ಶರ್ಮನು ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತೀವ್ರವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕೂಡಾ ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಆ ಕೂಡಲೇ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿದನು.”

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನೋಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇಕಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದ ಸೊಂಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇಕಾಡ ತೊಡಗಿತು.

ವಿಚಿತ್ರ ದುಣಿ

ಕೊಟ್ಟ ಗೃಹಸ್ಥನು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಧ್ಯಾನು ಗುಡ್ಡು, ಬಲು ಗೌತಿಯಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಸಾಲದಿಂದ ದಿವಾಳಿಯಾದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉರೂಳಿಗಿನ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಹಿರಿಯರ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ವ್ಯಾಯಾದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಸಾಲಕೊಟ್ಟವರೆಲ್ಲಾ ಆ ಹಿರಿಯರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಾಲ ಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ತನಗೆ ಆ ಗೃಹಸ್ಥನಿಂದ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದನು. ತಾನು ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಉಡುಗೊರೆ ಓದಿಸಿದನೆಂದೂ, ಅವನು ದಿವಾಳಿಯಾದುದರಿಂದ ಅದು ತನಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವಾಪಸು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಬರುವಂತಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ತನಗೆ ಬಾಕಿಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಎಂದೂ ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಹೇಳಿದ.

"ದಿವಾಳಿಯಾದವನು ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಭಜಾರಿ ಬೆತಗ ಉಟ ಹಾಕಿದ್ದಾನಂತಲ್ಲ ?" ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

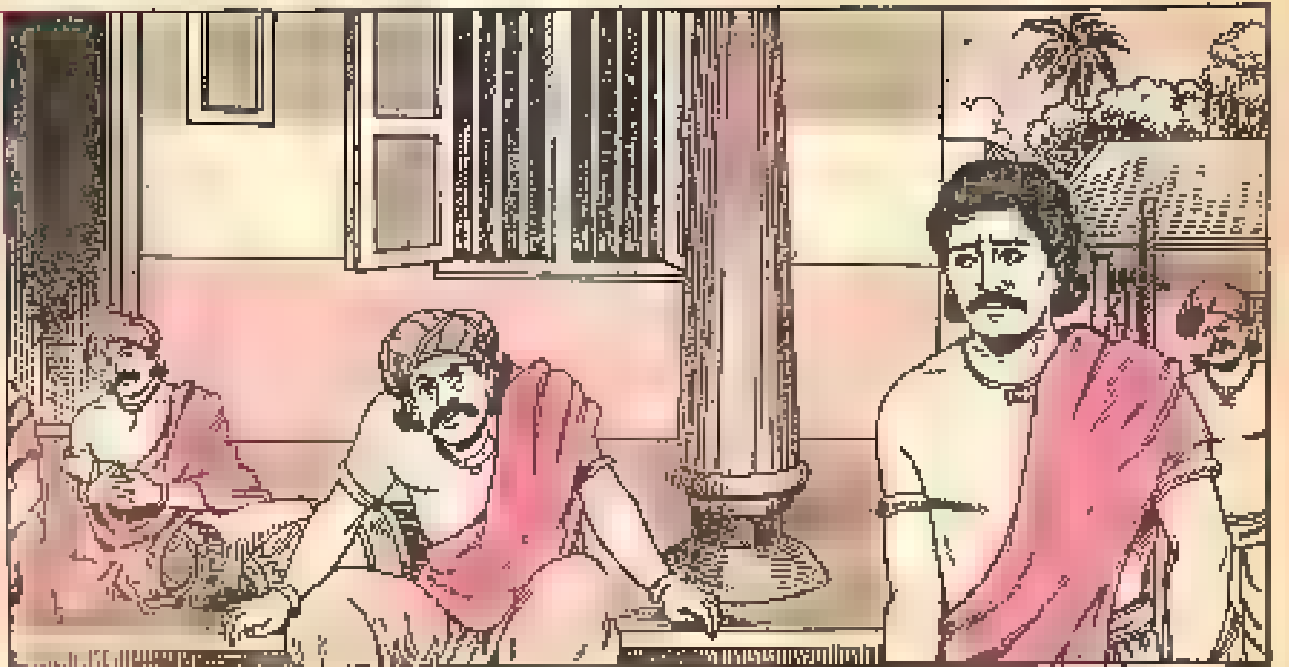
"ಅಹಾ! ಒಂದು ಎಲೆಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಭೋಜನವಿತ್ತು!" ಎಂದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

"ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಮದುವೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹೋಗಿದ್ದಿರಿ?" ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ಕೇಳಿದರು.

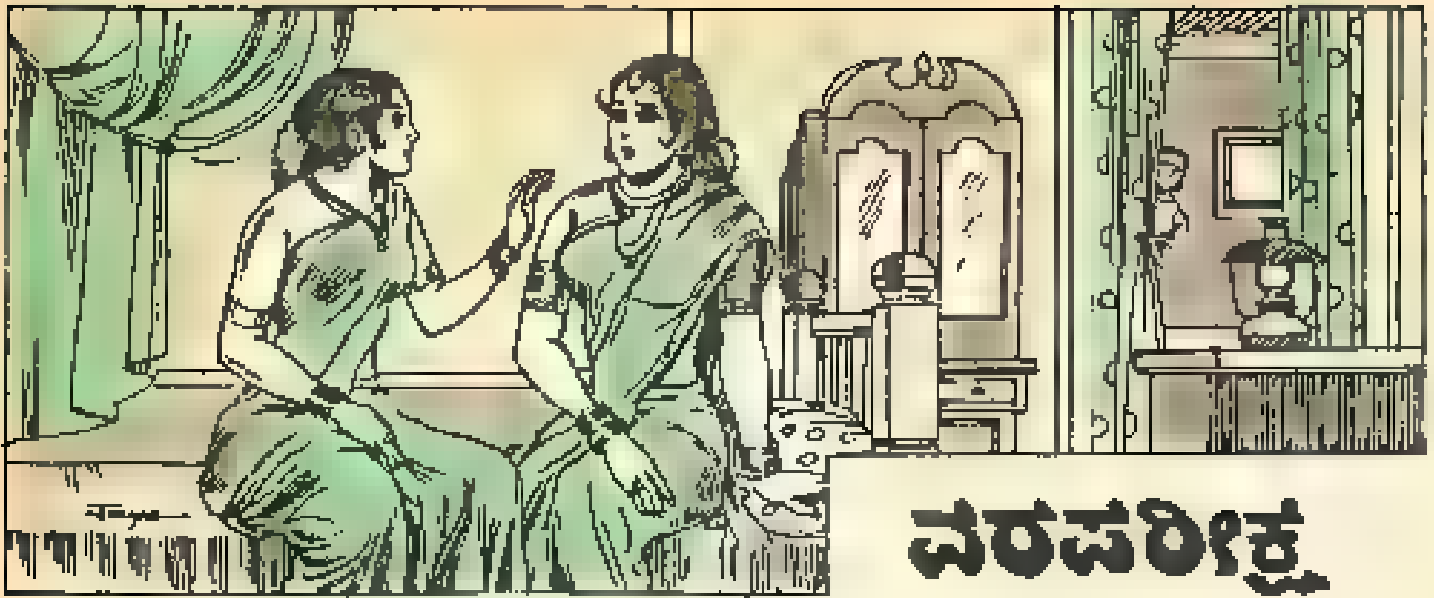
"ಸಾಲ್ವು ಮಂದಿಗಳು" ಎಂದ ಬುಣಪಟ್ಟವ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀವೇ ಆ ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ವಾಕಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಕೂಡಲೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ" ಎಂದರು ಹಿರಿಯರು.

ಮಾತಾಡದ ಕೊಟ್ಟ ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

ವರಪರೀಕ್ಷೆ

ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಪುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಜಮೀನ್ದಾರನಿದ್ದ. ಈ ಶ್ವರಯ್ಯನೆಂದು ಅವನ ಹೆಸರು. ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರನಾದರೂ ಮಹಾ ರೋಗಿ. ಅವನ ಒಬ್ಬಳೇ ಅಚ್ಚಿಯ ಮಗಳಾದ ಗೌರಿಗೆ ವಿವಾಹದ ಮಯಸ್ಸು ಬಂದಿತು. ತನ್ನ ಯಾವಕ್ಕೂ ಆಸ್ತಿಗೆ ವಾರಸುದಾರಳಾದ ಗೌರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಿತವ್ಯಯಿಯಾದ ಗಂಡನನ್ನೇ ಆರಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯೊಳೆಯನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈಶ್ವರಯ್ಯನ ಉದ್ದೇಶ. ಪರನಿಗೆ ಆಡಂಬರ, ಅಟಾಟೋಪಗಳೆಂದೂ ಇರಬಾರದೆಂದು ಜಮೀನ್ದಾರನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂದ ಚಿದಗಳು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಮದುವೆ ದಕ್ಕಾಳಿಗಳಿಗೆ ಎವರಿಸಿ ಹೇಳಿ, ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗುವಂಥ ವರರನ್ನು ಕರೆತರಬೇಕೆಂದನು. ಎಂತೆಂತಹ ಮದುವೆಗಳನ್ನೂ ಆಗ ಗೊಳಿಸಿದ ಪ್ರಚಂಡರಾದ ವೇರಯ್ಯನವರು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ವರರನ್ನು ತಂದರು.

ಒಳಗೆ ಬರುವವರು ಮನೆಯ ಮುಂದಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕುಡೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ಕಾಲು ತೊಳೆದು ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ವೇರಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಬರುವ

ವರಂದಿರು ಕಾಲು ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ತಂಬಿಗೆ ನೀರು ಉಪಯೋಗಿಸುವರೆಂದು ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನೀರಿನ ಮಿತವ್ಯಯವು ತಿಳಿಯದವನಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಇತಿಮಿತಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈಶ್ವರಯ್ಯನ ನಂಬುಗೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಲೆಕ್ಕ ಪಕ್ಕವಿಲ್ಲದೆ ನೀರು ಸುರಿದುಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಈ ಪರಿಮಾಣದಿಂದಾಗಿ ವೇರಯ್ಯನವರು ಕಂಡ ಯಾವ ವರನೂ ಈಶ್ವರಯ್ಯನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ವೇರಯ್ಯನವರಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿ ಯಾವ ವರನನ್ನೂ ಕರೆತರಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೌರಿಗೆ ತನ್ನ ಕುದೆಯ ಧೋರಣೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ತಂದೆಗೆ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎಂದೂ ಕೊಂಡಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಗೌರಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡ ಯಂವಕರನ್ನು ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗಾಗಲೇಡ? ತಂದೆ ಒಂದುಪಾರಿ ಕೂಡಾ ಮಗಳ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಯ ತೀಳುವ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು

ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗೌರಿ ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಗೋಳನ್ನು ಸ್ವೇಚಿತೆಯೊಬ್ಬಕೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಗೌರಿಯ ಸ್ವೇಚಿತೆಯಾದ ಉಮಾ ಎಂಬವಳಿಗೆ ದೂರದ ಬಂಧುವಾದ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅದನ್ನರಿಯದ ಗೌರಿ ಉಮೆಯೊಂದಿಗೆ ಋನಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳ್ನು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದುವು.

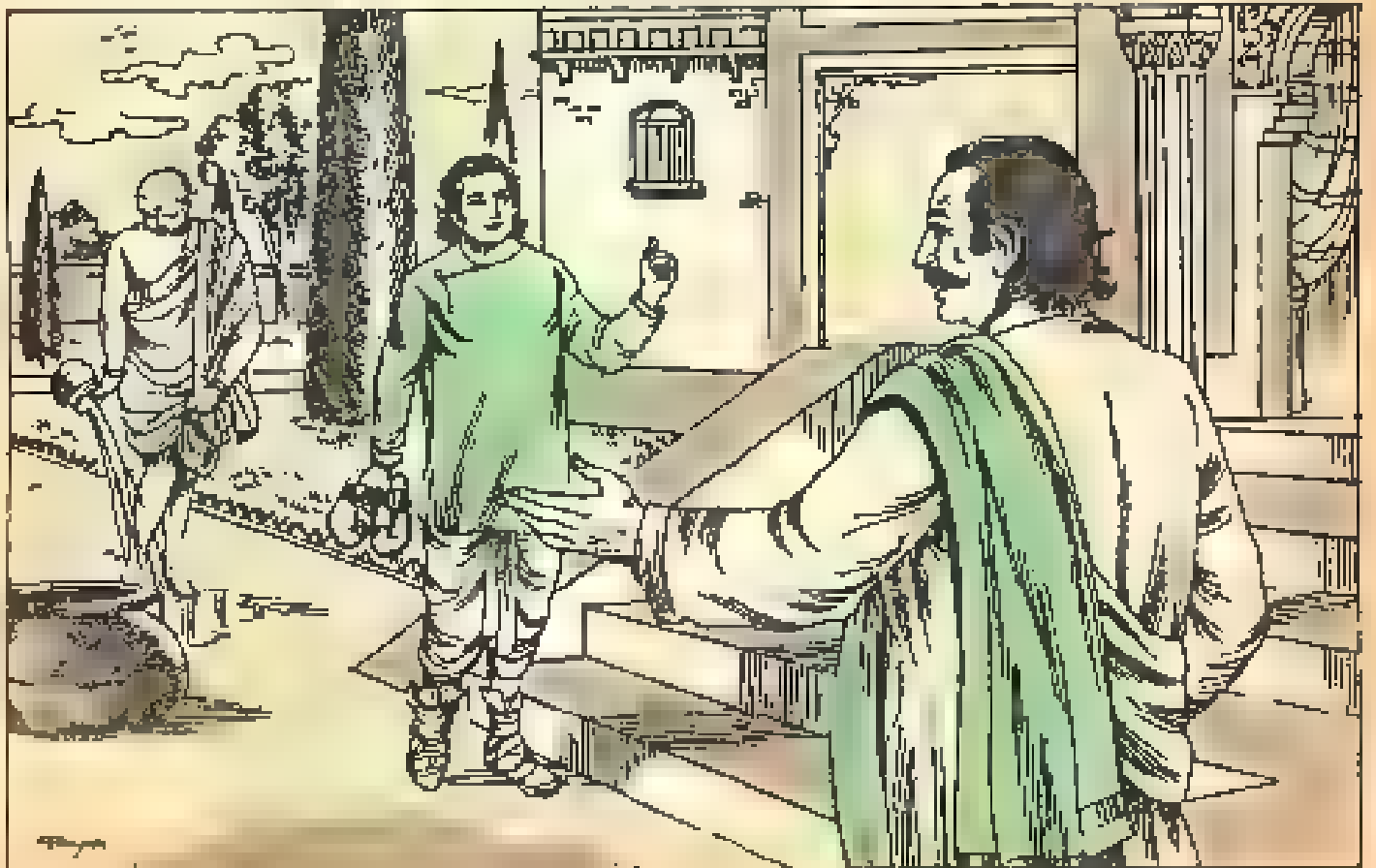
ಕರುವಾಯಿ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮೇರಯ್ಯ ನವರು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದುಂಬಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಈಶ್ವರಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಮೇರಯ್ಯನವರು ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗ ಅವರ ಹಿಂದಿದ್ದ ದುಂಬಕ, ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆಯೇ ಒಳಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಯುವಕನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಚಿತ್ತು ಕಾಗದಗಳು ಸುತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎನೋ ಕೆಚ್ಚಿ ಗರಬಡತುದೆಂದು ಈಶ್ವರಯ್ಯಗೆ ಅನುಮಾನ

ವಾಯಿತು. ಅವನು ಹೊಸತಾದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇಬಂದಿದ್ದನು.

ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಕಾಲು ತೊಳೆದು ಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದರೂ ಅವನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದೆ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟನು. ಅವನಿಗೆ ಕೆಚ್ಚಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಿವ್ವಡು ಕೂಡಾ ಇದ್ದವೇಕೆಂದು ಈಶ್ವರಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಆ ಯುವಕನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಿದ ಚಿತ್ತು ಕಾಗದಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತ, "ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲಾ ಅಂತ ಏನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗಲಿಗ್ಲಾ ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ನೀರು ಹಾಳು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿದೇ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಚಿತ್ತು ಕಾಗದ ಸುತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅವನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೋಗವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಕಿವ್ವಡು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾ

ಯುತು. "ಚಿಪ್ಪರಿಗಿಳವೆಯಲ್ಲಾ, ಮೆಟ್ಟುಕೊಂಡು
ತಿರುಗಬಾರದೇನು?" ಎಂದು ಕೀಳಿದ ಈಶ್ವರಯ್ಯ.

"ಚಿಪ್ಪರಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಾಕಿಕೊಂಡು
ಸವೆಸರಿಕ್ಕೇನು?" ಎಂದ ಯುವಕ.

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹಣ ಏಕೆ ಮಾಡಿ ಚಿಪ್ಪರಿ
ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿತ್ತು?" ಎಂದು
ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಕೀಳಿದ.

ಯುವಕನು ಕೋಪ ತಂದುಕೊಂಡು, "ಅವೇನು
ಯಾತು? ಕಾಲಿಗೆ ಮೆಟ್ಟು ಕೂಡಾ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳ
ಲಾಗದಷ್ಟು ದರಿದ್ರನೆಂದು ನಿಮ್ಮಂಥವರು ಅಂದು
ಕೊಂಡಾರವ್ವೆ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ತಿರುಗುತ್ತೇನೆ. ಕಾಲಿನಿಂದ
ಹೊರುವುದೊಂದು ದೊಡ್ಡದು, ಕೈಯಿಂದ ಹೊತ್ತರೆ
ಸಣ್ಣದು ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ ಹೇಳಿ?" ಎಂದನು.

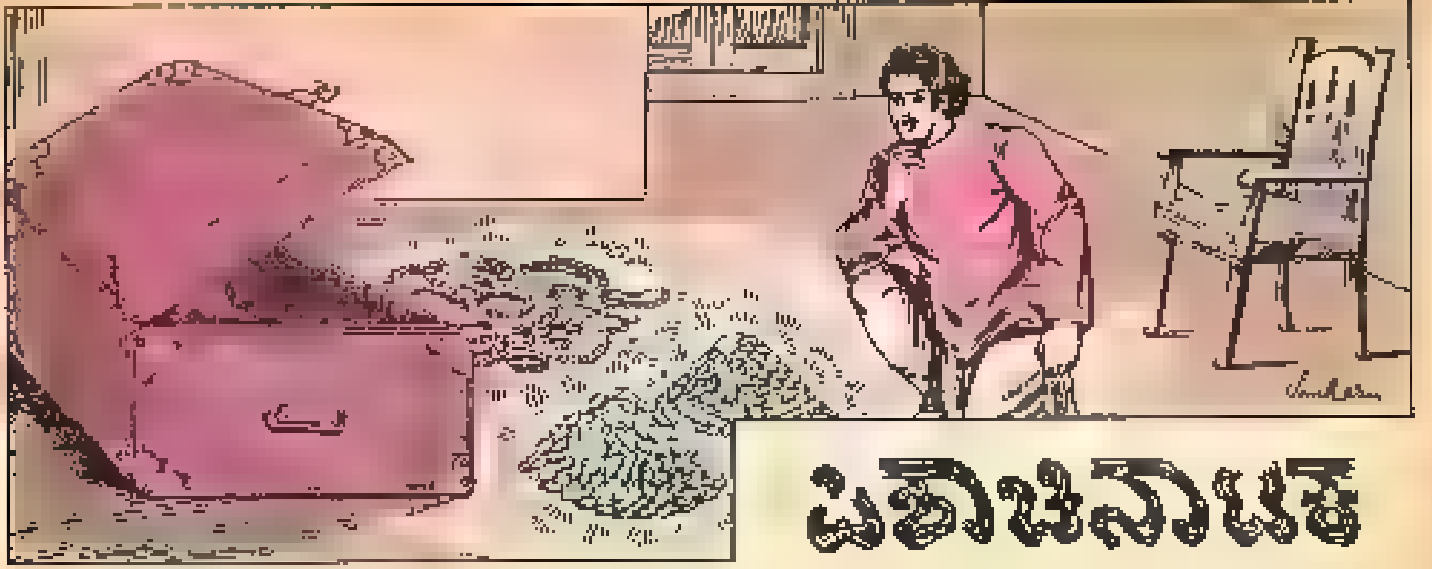
ಈಶ್ವರಯ್ಯನಿಗೆ ಯುವಕನ ಮಿತಿಮೀರಿದ್ದು ನೋಡಿ
ಕಲೆ, ತಿರುಗಿತು. ಆದರೂ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದೇಹ
ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅದನ್ನೂ ಕೇಳಿಹಿಟ್ಟನು. "ಅಪ್ಪಾ,
ನೀನು ಕೋಪ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು
ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಚಿತ್ತು ಕಾಗದಗಳಾವರೂ
ಸುಮ್ಮನೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅವುಗಳಿಗೂ ಏನೋ
ಒಂದು ಬೆಲೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ ಹೌದಾ? ಅವುಗಳನ್ನು
ಕಾಲಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ವ್ಯಥೆ ಹೀಗು ಮಾಡುವುದು."

ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಯುವಕನು
ನಡುವೇ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ, "ತಿಳಿಯಿತು ಬಿಡಿ. ನೀವು
ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲೋ ಅರಗತ್ತರೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀರಿ. ದಿನಾ
ಸನಗೆ ಅಡಿಗೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತವೆಂದು ಮಾಡಿದಿರಿ? ಈ
ಚಿತ್ತು ಕಾಗದಗಳಾದರೇ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸುರಳಿಯಾಗಿ
ಒಲೆಗಿಟ್ಟರೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುತ್ತದೆ
ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದನು.

ಈಶ್ವರಯ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬಾಯಿಂದ
ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ತರುವಾಯ ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವು
ದೇನಿದೆ? ಜಮೀನ್ದಾರನು ತನ್ನ ಮಗಳು ಗೌರಿಯನ್ನು
ಆ ಯುವಕನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಕುಡುವೆ ದೂಡಿದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಳಿಯನ ನಿಜರೂಪ
ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಯುವಕನ ಜೆಸರು ರಮೇಶ.
ಅವನು ವಧು ನೋಡಲು ಬರುವ ಮೊದಲು,
ಈಶ್ವರಯ್ಯನ ಜಿವಣತನವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿ
ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧ
ಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಈಶ್ವರಯ್ಯ ಏಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದ
ನೆಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂಹಿಸಿ, ಈಶ್ವರಯ್ಯನ
ದೊರ್ಬಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮದ್ದಿನ ಪಥ ಆರೋಚಿಸಿ
ಕೊಂಡು, ಪೇರಯ್ಯನವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅದನ್ನು
ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಗೌರಿಯ ಗಂಡನಾಗಿ ಭಾವಿ ಜಮೀ
ನ್ದಾರನೂ ಆದನು.

ಪಿಶಾಚಿನಾಟ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬವನು ಊರವರೊಂದಿಗೆ ಹಣದ ಲೇವಾದೇವಿ ನಡೆ ಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಊರವರಿಂದ ಬಡ್ತಿಗೊಟ್ಟ ವಸೂಲಾ ಮಾಡಿ ಅಪಾರ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಗನಾದ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ರಣಾ ಮಂಚದನು.

ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಉಂಟೆಂಬುದು ಅದುವರಗೂ ಮಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ತಂದೆ ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬೀಗದ ಕೈಯಿಂದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಬೆಳ್ಳಿ, ಬಂಗಾರ ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಶಿ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅವನ ಗುಂಡಿಗೆ ಗಡಗಡೆ ನಡುಗಿತು. ಇಮ್ಮೊಂದು ಧನವನ್ನು ಕಳ್ಳರಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಾಕೀ ಹಣ್ಣು ತಿಂದ ಹಾಗಲ್ಲವೆನಿಸಿತು.

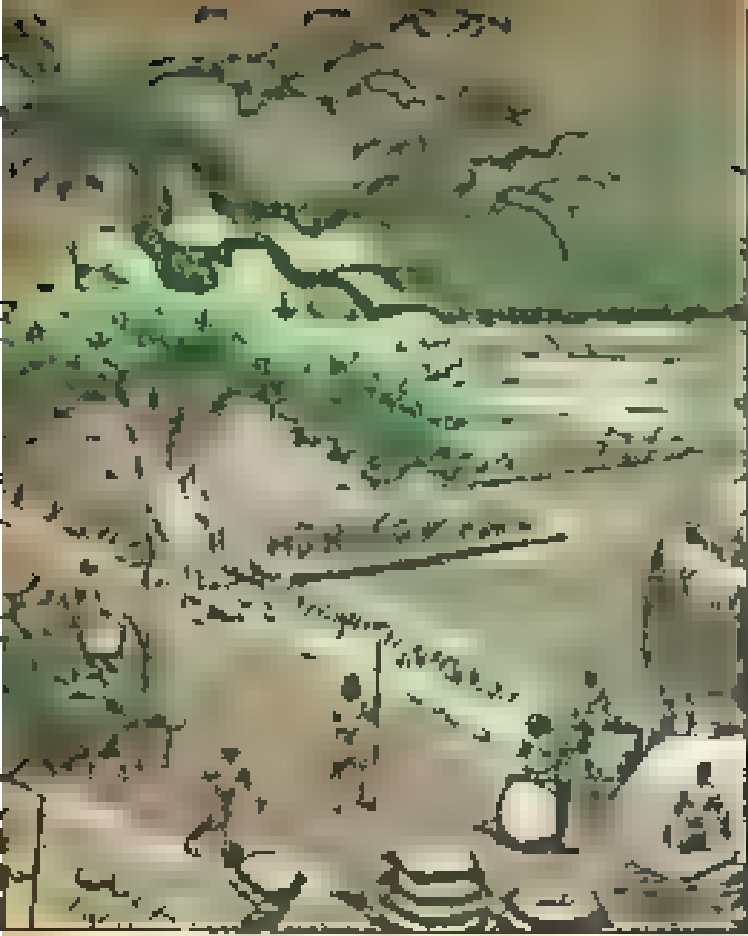
ಈ ಧನವನ್ನು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರಿಸಲು ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಧನ ಎಷ್ಟೆ ಎರಡು ಬಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿ ಮೂಕಿ ಭಗವದ್ಭಕ್ತನು. ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ

ಬಂದಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಊರಿನ ಹೊರಗಿದ್ದ ದೆವ್ವಗಳ ಆಲದಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಹೊಂಡ ತೆಗೆದು ಹೂಗಿಡುತ್ತಾನು.

ಆ ಆಲದಮರದ ಮೇಲೆ ದೆವ್ವಗಳಿವೆಯೆಂಬ ಪ್ರತೀತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಧನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಯವನ್ನು ದೂರ ಸರಿಸಿ, ತಾನೇ ಒಂದು ಪಿಶಾಚಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನೂ ಧರಿಸಿದನು.

ಎಕೆಂದರೆ ಹೂಗಿಡುತ್ತಿರುವ ಅವನಿಗೆ ಭದ್ರತೆ ಎನಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಹೂಗಿಡುತ್ತಿರುವ ಧನಕ್ಕೆ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಕಾಪಲೂ ಕಾಯಬೇಕಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ಕತ್ತಲೆ ಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ, ತಲೆಯಿಂದ ಕಾಡಿನ ವರೆಗೂ ಬೀಬಣ್ಣದ ಮುಸುಗಿನ ಬಟ್ಟೆದರಿಸಿ, ಪಿಶಾಚಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿ, ಕಾಡಿಗೆ ಗೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಿತ್ತ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಧ್ವನಿಪಡುತ್ತ, ಆಲದ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಆಚೀಚೆ ಎಡತಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ, ಜಾಗರಣೆ ತಿರುಗಿ, ಬೆಳಗಾಗು

ಹವ್ಯರೋಳಿಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬೇರೊಂದು ಒಪ್ಪಿಹೊರ್ದು ಬಂದು ತನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿದರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆಲದಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ದೆವ್ವ ಎಡತಾಕುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ವುಳಾರು ಹುಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ತಂದೆ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ಆಲದಮರವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವನೆಂದು ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಉರೋಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಆದುದರಿಗೆ ಆಲದಮರದ ಮೇರೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ರುವವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯೇ ಹೊರತು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದವರಿಲ್ಲ. ಈಗ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಸ್ವಂತ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ. ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ಆಲದಮರವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವನೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಉಂಟಾಗಿ ಹರಡಿತು.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಆತ್ತರೆಯಾದ ಮೇರೆ ಮನೆ ಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಎಲ್ಲರೂ ಹೆವರು ತ್ತಿದ್ದರು. ಆಲದ ಮರದಲ್ಲಿ ಪಿಶಾಚಿ ಇದೆಯೆಂಬ

ದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಜ್ವರ ಹಿಡಿಯಿತು. ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಗುಡ್ಡವಾಗಿಸಿದಂತೆ ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದರು. ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾ ಒಡ್ಡಿ ಹೀರಿದ ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ನಿತ್ಯ ಉರವರನ್ನು ನಡುಗಿಸಿ ಕೊಂದಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಪಿಶಾಚಿಯಿಂದ ಎಂದಿಗೆ ಬದು ಗಡೆಯೋ ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಉರೋಳಿಗಿನ ಸ್ವಿತಿಗತಿಗಳು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾದುವು. ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುವವ ರಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಯಾವ ದೂವ ಕಳ್ಳರೋ ಬಂದು ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಉರೋಳಿಗೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗಾಗಲೀ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ರೋಗ ಬಂದರೆ, ಸಾವು ಬಂದರೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿಶಾಚಿಯ ಕೆಲಸವೇ ಎಂದು ನಂಬು ವಂತಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮದ ಜೀವನವೇ ಕೆಟ್ಟಿತು.

ಹೀಗೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ತಾಂಡವಿಸುತ್ತಿರು ವಾಗ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಲಾಭವೇ ಆಯಿತು. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹೆಚ್ಚು ಬಡ ಮೂಲೆ ಅವನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಲಾಭ ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು ಅವನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕನಿಕರವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಪಿಶಾಚಿ ವೇಷವನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ತನ್ನ ಸೊತ್ತನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು.

ಇಂತಹ ನಿಶ್ಚವ್ಯ ಸ್ವಿತಿ ಆ ಉರೂ ಬಂದಾಗ, ಚಿನ್ನವನ್ನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಊರಿನೊಳಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಈಗ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಿದ್ದ ಕುದ್ದಿ ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಬಿಡುಕೆ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯಿಂದಾಗಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬುಗಟ ಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಕಿವಿ ಕುಂಬಾ ಕೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತಸವಾಯಿತು.

ಜನರಿಗೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೊರತು ಅವರ ಜೀವಿತವು ಚಿನ್ನಾಗುವೆಂದು ಅವನಿಗೆ

ಕೋಟು ತಾನು ಆ ಧರು ನಿವಾಸಿಯೆ ಕೆಲವು
ತರತಾಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ರಂಗಯ್ಯನಿಗೆಯ
ಪಿತಾಕ ರೂಪವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಬಿಡುಕೊಂಡು
ಕೊಂಡನು. ಅದರ ತಾವುಭಾವಗಳನ್ನು ಮೋಡಿತ
ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕನಾದರೂ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕಬೇಕು
ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಆ ದಿನ ಕೋಟು, ಮುಳುಗುವಾಗ, ಮೂರಿಗೂ
ಕಾಣಾರಂತೆ ಅವನು ನಿಜವಾಗಿದ್ದ ಅಲರಮರದ
ಹತ್ತಿರ ಕೋಟು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು
ಕೊಂಡನು. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಾಗುವಾಗ
ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ಮುದುಗು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಿತಾಕ
ದೇವ ಧರ್ಮ ಎಣತಾಳುವುದನ್ನು ಚಿನ್ನಪ್ಪನು
ಮೋಡಿದನು.

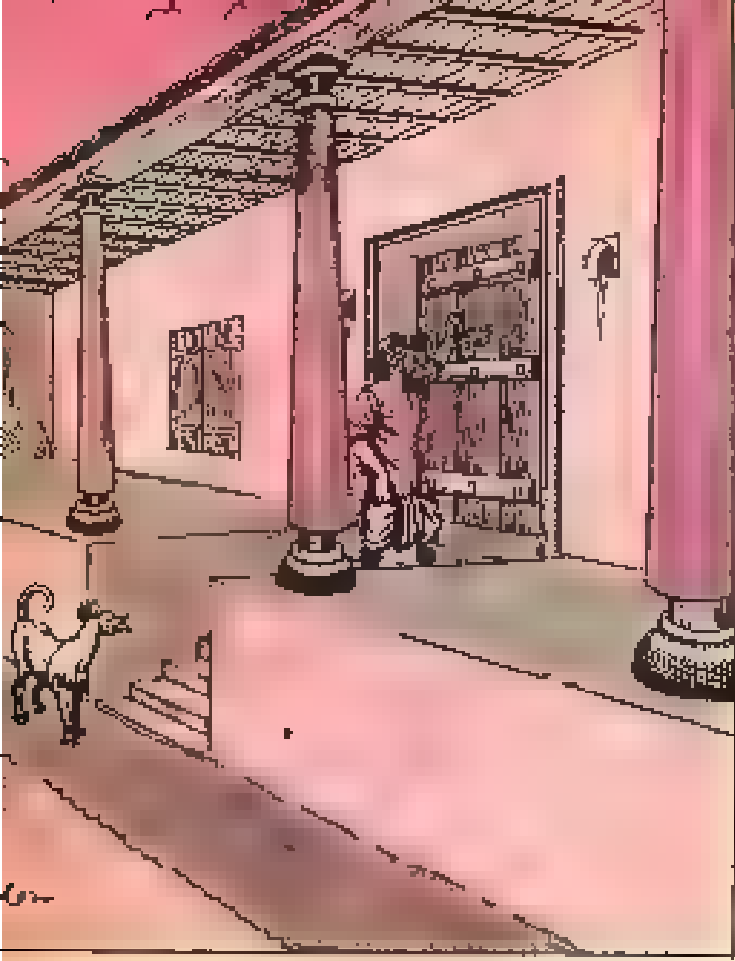
ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿತಾಕ
ಯಂತ ದೇವ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಧರು
ರಾಯಕೆ ಗೋಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಲೆ ಹೇಗೆ? ಇದರಲ್ಲಿ
ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಾರ್ಥವೇನೋ ಇರಬೇಕು. ತನ್ನ

ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಜನರನ್ನು ತಾನಾ ಗೋಳಿಸಲಾಗಿ
ಗುರಿ ಮಾಡುವ ಈ ಕೌತುಕವನ್ನು ದಿಡ್ಡರಾದಾರರು.
ಅವರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇವನು ಬುದ್ಧಿ ಕರೆಯುವಂತೆ
ಮಾಡಬೇಕು.

ದೇಶಂಜಾಪದದಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ. ಮನೆಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಾಗ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ
ಬಂದು, ಆ ಮನೆಯ ಪುತ್ಥಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕುರಿತು
ಸುರಿಸಿ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ
ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಮಗನೇ ಎಂದೂ, ರಂಗಯ್ಯ
ಶೆಟ್ಟಿ ಅವರ ಛಲ ಸುಖಾದಿಸಿ ಸತ್ಯ, ಕೋಡ
ದೊಡ್ಡ, ಈಗ ಅವನು ಪಿತಾಕಾಗಿ ಅಲರ ಮರದ
ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವನೆಂದೂ ಒಬ್ಬರವರು ಚಿನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ
ಹೇಳಿದರು.

ತನ್ನ ತಂದೆ ಪಿತಾಕಿಯಾದನೆಂದು ಪ್ರಬಂಧ
ಮಾಡಿ, ಆ ವೇಷದಿಂದ ತಾನು ಪ್ರಣೀತವನ್ನು ಹೆರರಿಸು
ವುದರಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಅಧಿಕಾರಯ ದಿವರ
ಬಹುದೆಂದು ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅಲೋಚಿಸಿ

ದನು. ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಧನ ರಾಶಿಯನ್ನು ಕಳ್ಳರು ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುವರೆಂಬ ಭಯ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದೆ ಆಲದಮರದ ಬುಡದಲ್ಲೇ ಇರುವನೆಂದರೆ, ಏನರ್ಥ? ಮನೆ ಕಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಮರವನ್ನು ಕಾಯುವನೇಕೆ?

ಆ ದಿನ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿ ಮುಂಗತ್ತಲೆ ಯಾದಾಗ, ಚಿನ್ನವ್ವನು ಗಡ್ಡ ಮೊಸಳನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾ, "ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ! ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ!" ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲು ತೆಟ್ಟಿದನು.

ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾ, "ಯಾರು ನೀನು? ಏನು ಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಜೋಗೇಂದ್ರನ ಮಗ. ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟೀನ ನೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕರೆಯಪ್ಪಾ" ಎಂದು ಚಿನ್ನವ್ವ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಚಿನ್ನವ್ವನ ಕೃತ್ಯಗಳಿಂದ ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ಬೆರಗಾಗಿ, "ಅವರು ನನ್ನ ತಂದೆ. ನೀರಿ ಹೋಗಿ ಒಹಳ ದಿನಗಳಾದುವು ಅವರೊಂದಿಗೆ ನಿಮಗೇನು ಕೆಲಸ? ಯಾರು ನೀವು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಚಿನ್ನವ್ವನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಂಡು, "ನಾವು ನಗರದಲ್ಲಿರುವವರು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯವರು ಲಕ್ಷ ವರಹ ಭಾಕಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಯಾವ ಸುದ್ದಿಯೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಕೇಳೋಣವಂತರೇ ಬುದ್ಧ. ಆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡು. ನನಗೆ ಬೇಗನೇ ಹೋಗಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ಮೆಚ್ಚಿಬಿಡ್ತು, "ಆ! ಏನಂದಿರಿ? ಹಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಲಕ್ಷ ವರಹಾ ಭಾಕಿಯೇ? ಆ ಹಣ ನಾನು ಕೊಡಬೇಕೇ? ಚಿನ್ನಾಗಿದೆ! ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಮನೆಯೊಂದರ ಹೊರತು ನನ್ನ ಪತ್ತಿರ ಬೇರೆ ಚಿಕ್ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಪೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ ನನಗೆ ಒಂದೊಂದು ದಿನ ದೂಡು ಪುದೇ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ" ಎಂದು. ಹೇಳಿ ಚಿನ್ನವ್ವನಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಿ ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು.

ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನವ್ವನಿಗೆ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ತನಗಿದ್ದಂದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆವ್ವದ ಆಲದ ಮರದ ಸಮೀಪ ದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏಕಾಏಕಿ ವೇಪ ಧರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಪಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದಾಯಿತು. ಆ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ಬಾಬದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ!

ಇಷ್ಟು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚಿನ್ನವ್ವನು "ನೋಡಪ್ಪಾ, ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ, ಸಾಲ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಅದು ಸಾಲವೇ. ನಿನ್ನ ಮನೆ ಹೊಲ ಮಾರಿ

ಯಾದರೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಬಾಕಿಯನ್ನು ತೀರಿಸ ಬೇಕಾಡ್ತು ಮಗನ ಕರ್ತವ್ಯ. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಂಗತಿ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ಅವರು ಸತ್ತರೂ ಬಿಡುವವ ರಲ್ಲ!" ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿದನು.

ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿ ಕೋವದಿಂದ, "ಇನ್ನೊಂದು ಸುರಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿರಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಈಗ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಗೊತ್ತಾ? ರಂಗಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿಶಾಚಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದರೆ ಸುಕು ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೆ ಕವೈಗಳು ಕೂಡಾ ನೀರು ಕುಡೀರಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಜೋಗೀಂದ್ರ, ಏನು ಮಾಡಿಯಾನು? ಹೆಚ್ಚು ಮಾತು ಹಾಳು ಮಾಡದ ಬಂದ ದಾರಿ ಒಡಿದು ಹೋಗಿಬಿಡು!" ಎಂದನು.

ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು, "ಅದುಮೋ ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯ? ನನ್ನ ತಂದೆ ಕೂಡಾ ಸತ್ತು ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಳಯ ತಾಂಡವ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪಿಶಾಚಿಯಾದ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಬರ ಬೇಕಾದ ಬಾಕಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ವಸೂಲಾ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮೊಂಡುತನ ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಂದ ಶತ್ರುರು ಕಕ್ಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬೀಳುವರೆಂಬ ಭಯ ದಿಂದಲೇ ಬಾಕಿ ವಸೂಲಿಗೆ ನಾನು ಸ್ವಯಂ ಹೊರಟು ಬಂದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಓದೆ ಕಳಿಸಿದಿಯಾದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರ ನಲ್ಲ. ನೀನು ಹಣ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸ ಪಡಿಸಬಹುದು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಬುದು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದೀತೆ? ಆ ಸಂಗತಿ ಪಿಶಾಚಿ ಗಳ ವಿಷಯ ಕುಟುಬ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಾತಾಡುವ ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಇರಲಿ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಮುಕು ಒಡಿದಂತಾಯಿತು. ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ನಟಿಸುತ್ತ ಮಾನವ್ಯರನ್ನು ಹೆದರಿಸ ಬಹುದಾಗಲಿ, ನಿಜವಾದ ಪಿಶಾಚಿ ಬೆನ್ನುಬಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ತಡೆಯಕೊಳ್ಳಲಾದೀತು? ಅವನ ಮಾತು ನಿಜವಾದರೆ ತನ್ನ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೋ ಎಂದು ಹೆದರಿದನು.

ಅದರೂ ತನ್ನ ಧನವನ್ನು ಕಾವಾಡಬೇಕಲ್ಲ ? ರಾತ್ರಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಅವನು ಅಲದಮರದ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಿ ಪಿಶಾಚಿಯ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಅದರ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಕ್ಕಿದ್ದುವು.

ತನ್ನ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿಲ್ಲದ, ಪಿಶಾಚಿ ತನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೇನೋ ? ಈ ನಿರ್ಭವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಇದಿರುಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತನ್ನ ಧನವನ್ನು ತನ್ನ ಮನಗೇ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಮೇಲು. ಊರ ನಡುವೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಯ ಕಡಿಮೆ. ಕಳ್ಳರ ಭಯವೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯೇ ಕೂಗಿದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಓಡಿ ಬಂದಾರು. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ? ಇಲ್ಲಿ ಗಿಂತ ಮನೆಯೇ ಲೇಸು.

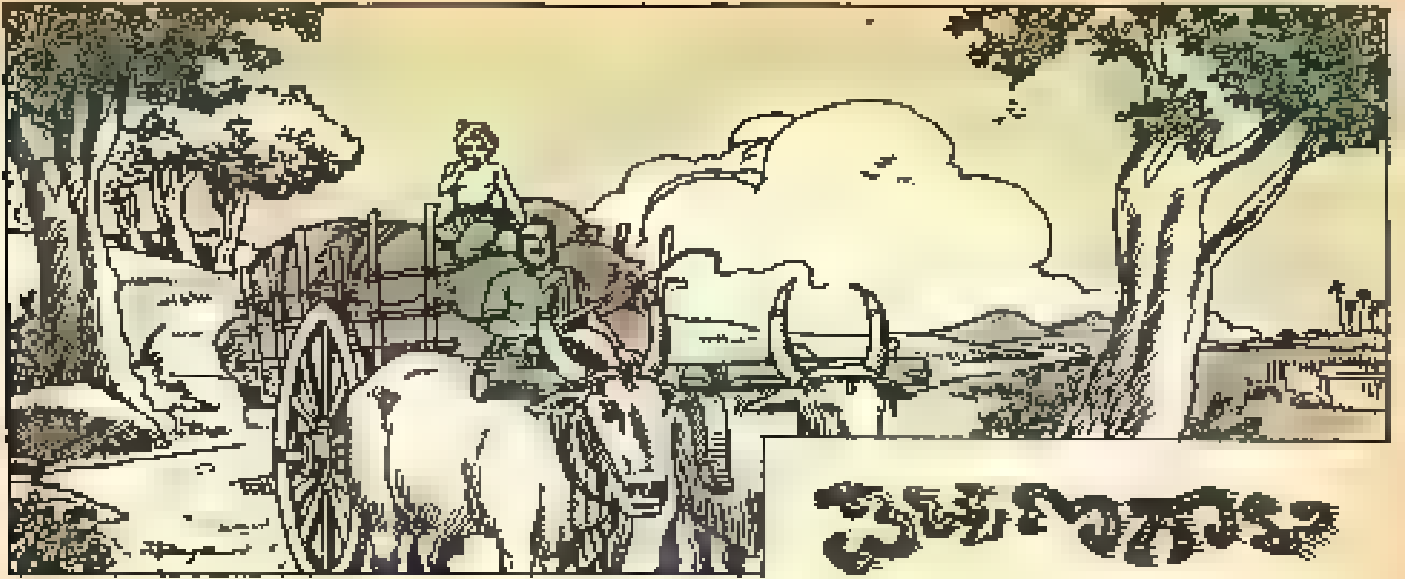
ಹೀಗೊಂದುಕೊಂಡು ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ತಾನು ಹುಗಿ ದಿಟ್ಟಿ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಗಡು ಬಂದಿಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೆಗೆದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಠದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿಯ ಮುಂದೆ ಧುಧು ಮುನೆ ಹಾರಿದನು. ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ಹೆದರಿ ಕೆಟ್ಟ ದಣಿಯಿಂದ ಕೂಗಿದನು. ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲದಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಹಾಕಿ, ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ರಂಗಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿಯ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ, ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಅನೇಕ ಜನ

ರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅವರು ಗೋವಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತರು.

"ಸತ್ತುಹೋದ ರಂಗಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ ಅನೀತಿಯ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಇಪ್ಪಾಧನ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ತೆಂದು ಊರೊಳಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದು ಊರವರಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಬಾರದೆಂದು ಕೊಂಡು ಈ ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ಸಂಪಾ ದಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಇಲ್ಲಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ತಂದೆ ಪಿಶಾಚಿಯಾದನೇಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಪಂಚಿಸಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಧನವನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾದುಕೊಂಡಿರು ತಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಊರವರು ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಯಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಹಣ ಎಷ್ಟು ಏನು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ನೀವೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನೀವು ದೆವ್ವ ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡಿದ್ದಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅದೇ ಭಯದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಹೆದರಿಸಿ ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಬೇರೆ ಬೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರಿ !" ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದನು ಚಿನ್ನಪ್ಪ.

ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಗೋವಿಂದಶೆಟ್ಟಿಯನ್ನೂ, ಧನದ ದಾಂದಿಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯವರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಪ್ರಕೃತಿಗಾಥೆ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಎಂಬವನಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆ ಬರುವ ಹೊಲಗಳೂ, ಮಾವು ತೆಂಗು ಮೊದಲಾದ ತೋಟಗಳೂ ಇದ್ದುವು.

ಅವನು ತನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನಾದ ಕೇಶವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅನಾಥನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಆದರಣೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನು ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನ ತರಕಾರಿ, ಪಲ್ಟೆಸೂಪು, ಹಣ್ಣು ಮುಂತಾದವನ್ನು ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಂತೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಮಾರಿ ಬರುವನು. ಆಗ ತನ್ನ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಶವನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದೊಯ್ದು ತಿದ್ದನು. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಕೇಶವನು ಯಾವ ಹಲ್ಲನ್ನೋ ಕಾಯಿಯನ್ನೋ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡರೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಏನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ತಿನ್ನು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಪಟ್ಟಣದ ಮೇಲೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು

ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಗುಣ ಬದಲಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕೇಶವನು ಬಾಡಿದ ಮಿದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೂ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ರೇಗಿ, "ಅದನ್ನು ಮಾರಿದರೆ ಮೂರು ಪೈಸೆಯಾದರೂ ಬರುತ್ತೆ, ಹಿಂದು ಹಾಕಿದರೆ ಏನು ಬರುತ್ತೆ?" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಪಟ್ಟಣದ ಮೇಲೆ ದಾಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೊದಲಿನಂತಾಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮುಂದೆ ಕೇಶವನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಮಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, "ಎಲೋ ಕೇಶವಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನವ್ವೆ? ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಹೀಗೇ ಇದ್ದರೆ ಸಾಗದು. ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ ಅವರಿಗಾಗಿಯಾದರೂ ನೀನು ತುಂಬಾ ಸಂಪಾದಿಸ ಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಏನಿರುತ್ತೆ? ಪಟ್ಟಣ ದಲ್ಲಾದರೆ ಎರಡು ಕೈಯಿಂದ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡ ಬಹುದು. ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಸಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಶುರುವಾಡು!" ಎಂದನು. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಕೇಶವನಿಗೆ

ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಾಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಮಾಪನೊಂದಿಗೆ, "ನಾನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೊಲಗದ್ದೆ ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಯಾರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ? ನಿಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗದು." ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತನ್ನು ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಒಪ್ಪದೆ, "ನನಗೇನಾಗಿದೆ ಧಾಡಿ? ಕಟ್ಟಣದ ಕುಂಡದ ಹಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲೇಬೇಕು" ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದನು.

ಕಡೆಗೆ ಕೇಶವನು ಸರಿಯೆಂದು, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು "ಉಪಾಹಾರ ಭೋಜನಶಾಲೆ"ಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ನೋಡುತ್ತ ಉಸಿರಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಮಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿದ್ದನು.

ಅವನಿಗೆ ಮೈ ತುಂಬ ಕೆಲಸವಾಗಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಸಮಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಮೊದಲೂ ಅಳಿಯನ ವ್ಯಾಪಾರ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೆಂದು ನೋಡಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಮಗಳ ಸಂಸಾರ ನೋಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ತನ್ನ ಉಪಾಹಾರ ಶಾಲೆಗೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಬರುವುದನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿದ ಕೇಶವನು, ತಾನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು, ಒಟ್ಟು ಕೆಲಸದವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ, "ಈಗ ಬರುತ್ತೇನೆ ಅಷ್ಟದವರೆಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರು. ಲೆಕ್ಕ ಸರಿಯಾಗಿ ವಸೂಲು ಮಾಡು." ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿ ಎತ್ತರೋ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಉಪಾಹಾರ ಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಬಂದು, ಕೇಶವನು ಆಗ ತಾನೇ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಮೇಜೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತರಿಸಿ ತಿಂದು ಎದ್ದು

ಹೊರಡಲು ಉದ್ಘೋಷವಾಗಿ. ಕೆಲಸದವನೊಂದಿಗೆ
 “ನಾನು ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಕೇತವಿಗೆ
 ಹೇಳು” ಎಂದನು. “ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿ
 ರಯ್ಯಾ” ಎಂದ ಕೆಲಸದವ.

“ಹಣ ಯಾಕೋ? ಇದು ನನ್ನ ಅಳಿಯನದೇ
 ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲವೇನೋ?” ಎಂದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ.

“ಇಂಥವರನ್ನು ಒಪ್ಪಳ ಮಂದೀನ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ.
 ಮೊದಲು ಹಣಕೊಟ್ಟು ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯಿರಿ” ಎಂದು
 ಕೆಲಸದವನು ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಶಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು
 ಕೊಂಡನು.

“ಹಣ ತರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ತಿಮ್ಮಯ್ಯ
 ಎಂಜಲು ನುಡುಗುತ್ತಾ ಅಂದನು.

ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದ ಕೇಶವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ
 ಬಂದಾಗ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನು ತಿರುಗಲ್ಲಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು
 ಹಿಟ್ಟು ರುಟ್ಟುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

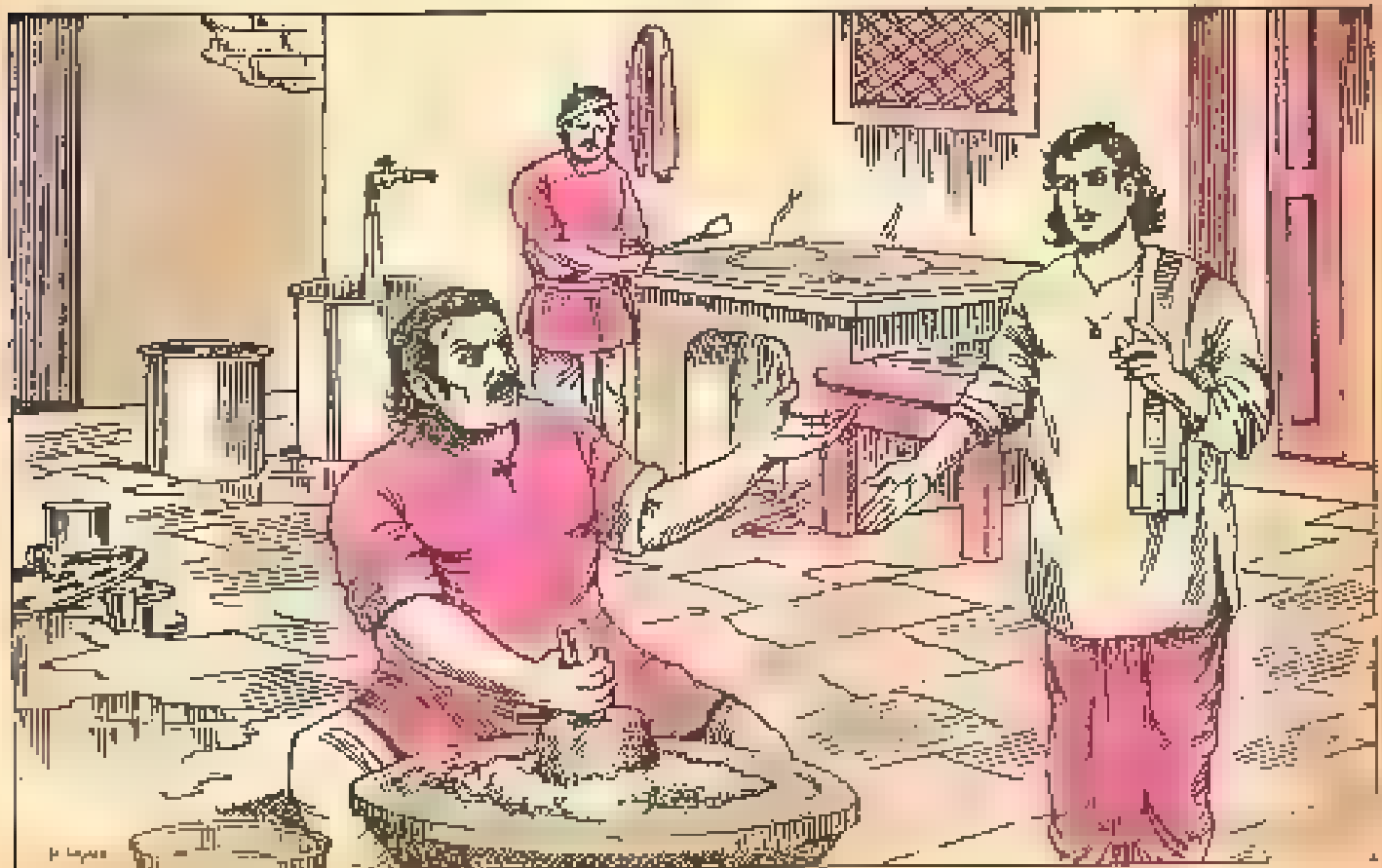
“ನೋಡಿದೆಯೇನೋ ಕೇಶವಾ! ನನಗೆ ಒಂದ
 ಪಾಡು?” ಎಂದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಳಯ

ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು ತಿಮ್ಮಯ್ಯ. “ಈ ಪಟ್ಟಣದ
 ಜನರೆಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟೇ ಮಾವಯ್ಯಾ. ನಜ ಹೇಳಿದರೂ
 ನಂಬಲಾರರು.” ಎಂದು ಕೇಶವನು ಅವನಿಗೆ ಸಮಾ
 ಧಾನ ಹೇಳಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಮಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.
 ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ತಂದೆಗೂ. ಗಂಡನಿಗೂ
 ಒಡಿಸುವಾಗ, “ಆ ಕೆಲಸದವನನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕದೆ
 ಇನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ?” ಎಂದು ಗಂಡನನ್ನು
 ಕೇಳಿದಳು.

“ಅವನೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ? ತಿಳಿಯದ್ದ
 ರಿಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ನಾಳೆ ಮಾವ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು
 ವಿನೇನು ಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ತನ್ನಿ. ಮಾವಯ್ಯನಿ
 ಗಿಲ್ಲದ್ದು ಇನ್ನಾರು ತನ್ನ ಬೇಕು?” ಎಂದ ಕೇಶವ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಕೃತ್ರಿ
 ಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮರು ದಿನ ಉಪಾಹಾರ
 ಭೋಜನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ, ಅಳಿಯ
 ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾಗಿದ್ದನು.

“ಮಾವಯ್ಯಾ, ನಿಮಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲ
ವನ್ನೂ ತಿನ್ನಿರಿ. ತಿಂದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕಾಸು
ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದಂತೆ ಹೂ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು.
ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ವ್ಯಾವಾರ ಸಾಗುವುದುಂಟೇ?” ಎಂದ ಕೇಶವ.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಕೇಶವನು ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ
ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ, “ಅರ್ಪಣಕ್ಕೆ ಅವು ಬಂದಿ
ದ್ದಾರೆ. ನೀವಂತೂ ಏನೂ ಮಾಡೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ.
ನಾನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶೇಷ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಸಣ್ಣ
ಚಿತ್ರಣ ಹಾಕ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಶವನು “ಏನಂದಿ? ಚಿತ್ರಣ
ಮಾಡಿ ಹಾಕುವಯಾ? ಛೇ! ಛೇ! ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದ
ಮೇಲೆ ಮನೆ ಗುಂಡಾಂತರವಾಗುತ್ತೆ ಗೊತ್ತಾ!
ಇದೇನು ಧತ್ರವಾ? ಆದರೂ ಮಾವಯ್ಯನ ಏಪಯ
ಬೇರೇ ಅನ್ನು. ಸುಮ್ಮನೆ ಚಿತ್ರಣ ಮಾಡಿ ತಿನ್ನಿ
ದರೆ ಏನು ರಾಫ ಬರುತ್ತೆ? ಕೂರಿದರೆ ನಾಲ್ಕು
ಕಾಸಾದರೂ ಬರುತ್ತೆ. ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು ಹೂ
ಮಾಡಲಿಕ್ಕೋ, ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೋ?
ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ದಂಡ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಮಾವನಿಗೂ
ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾ!” ಎಂದು ರೇಗಿಕೊಂಡನು.

ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮಂಚ ಹಾಕಿ
ಮಲಗಿದಾಗ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಅಳಿಯನನ್ನು ನೋಡಿ.

“ಕೇಶವಾ, ನಿನ್ನ ಈ ಕರಾರುವಾಕ್ಕಾದ ರೀತಿನೀತಿ
ನನಗೇನೂ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲವ್ವಾ” ಎಂದ.

“ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಲಿ ಮಾವಯ್ಯಾ? ಈ
ಪಟ್ಟಣದ ಗಾಳಿಯೇ ಅಂಥಾದ್ದು. ನಿಮಗೆ ಮಾತ್ರ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನು? ಬೆಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನೀವೂ ಅಷ್ಟೇ
ತಾನೇ? ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲವೆನ್ನದೆ ಕೊಡುತ್ತಾ
ಬೆಳೆಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಡಿದ ಕಾಯಿ
ಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಮುಟ್ಟಲು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು
ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ, ಪಟ್ಟಣವೇ ಬೇಡ, ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೇ
ಇರುತ್ತೇನೆ ಅಂತ. ನೀವು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ
ನಿಟ್ಟುಕುರು ಬಿಟ್ಟ.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ,
ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತ,
“ಕೇಶವಾ, ನಮಗೆ ಈ ವ್ಯಾಪಾರವು ಪಟ್ಟಣ
ವಾಸವೂ ಬೇಡ ಬಿಡು ನಿನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು
ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರಿ, ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಿಡವ್ವ
ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತನ್ನು ವರಪ್ರಸಾದವೆಂದುಕೊಂಡು
ಕೇಶವನು ಒಂದು ಪಾರದೊಳಗೆ, ತನ್ನ ಉಪಾಹಾರ
ಭೋಜನಕಾಲೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೋ ಮಾರಿ, ಹೆಂಡತಿ
ಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸೇರಿ
ಕೊಂಡನು.

ಭಿಕ್ಷು ಕರು

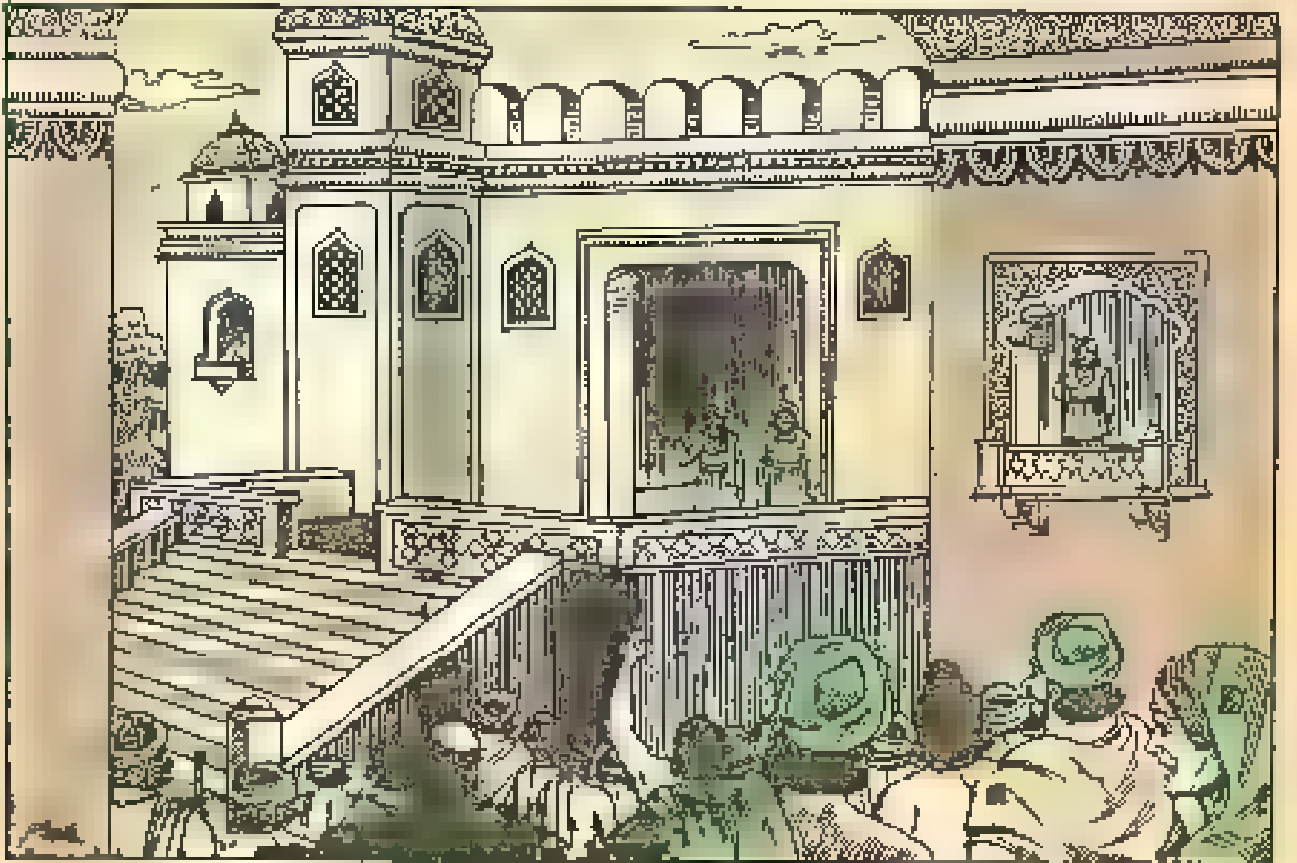
ವಿಜಯವೃದ್ಧರ ರಾಜನಾದ ಜಯದೇವನಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಒಂದು ಸಮಯವನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿ ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಬಡವರೆಲ್ಲಾ ರಾಜಭವನದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತರೆ, ಅವರಿಗಲ್ಲಾ ವಸವಾಗಲು, ತಿಂದಿಟ್ಟು ಮುಂತಾದ್ದು ಒದಗಿಸಿಡಲಾಗುವುದೆಂದು ಘೋಷಣೆಗೆ ಡಂಗುರ ಸಾರಿದನು.

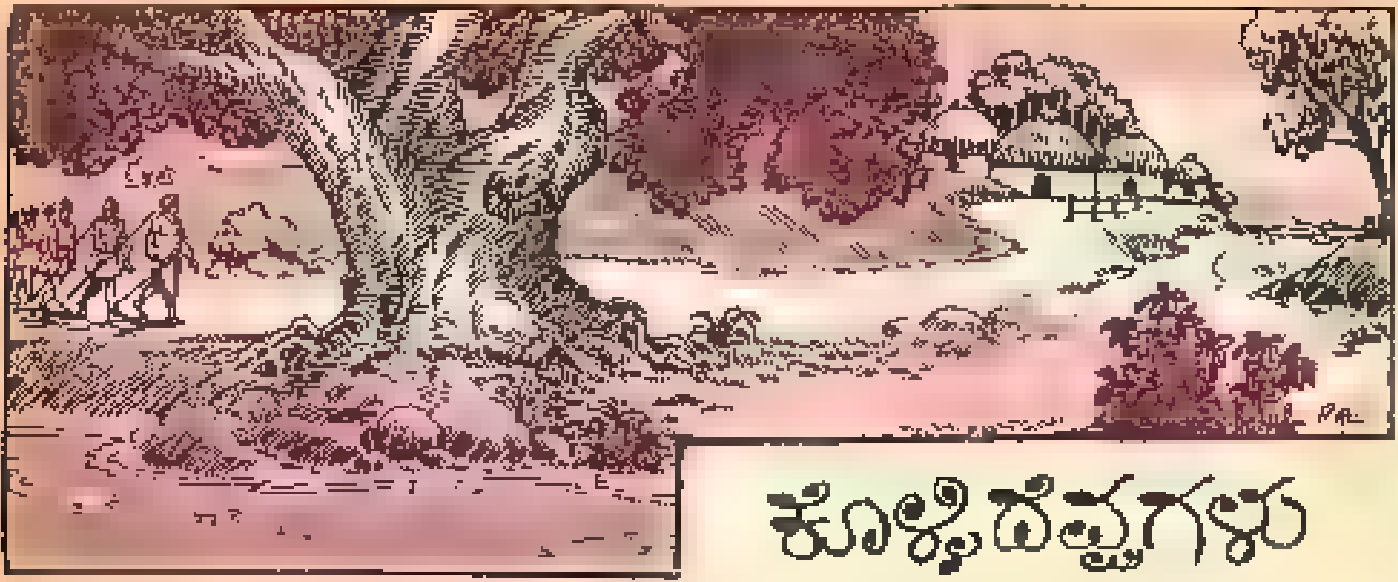
ಸಮಕ್ಕೆ ಸಂಜೆಯಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಬಡವರು ಬಂದು ರಾಜಭವನದ ಮುಂದೆ ತಾಪಿಸಿದರು. ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ನೋಡಿ ರಾಜನ ತಲೆ ತಿರುಗಿತು. ಅವರಿಗಲ್ಲ ಜೀವನೋಪಾಧಿ ಕಲ್ಪಿಸಲು ವಿಜಾನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಣವೆಂತೂ ಸಾಲದು. ರಾಜನು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ಒಂದು ಬರಹನೊಂದಿಗೆ "ಮನೆ ಬೇಕಾದವರೆಲ್ಲಾ ಗುಡ್ಡದ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಲ್ಲು ಒಡೆಯಿರಿ. ಅವುಗಳಿಂದ ನೀವೇ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಿರಿ." ಎಂದನು.

ಬಡವರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯಾಕರು ಭಿಕ್ಷುಕರೇ ಹೊರತು ಶ್ರಮಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದರು.

ರಾಜನು ಅವರಿಗೆ ತಾನು ಅಂದುಕೊಂಡ ವಿವರಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಟ್ಟನು. ಅವರಿಂದ ವಿಜಾನೆಯ ತಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಕುಂದೂ ಉಪಚಾರವೇ, ರಾಜನ ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರಿತು.

ಕೊಳ್ಳಿ ದೆವ್ವಗಳು

ಒಬ್ಬ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಪರಿಮಲನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಜನಗಳು ಹೇಗೆ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಹೊರಟನು.

ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಊರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಿನಕು ದೀಪಗಳು ಕಂಡುಬಂದುವು.

“ಆ ದೀಪಗಳು ಕಾಣುವ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಅಲ್ಲಿ ಮಾನೆಗೋ ಮನುಷ್ಯರೋ ಇರಬಹುದು” ಎಂದು ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಅಯ್ಯೋ ಅವು ದೀಪಗಳಲ್ಲ ಕೊಳ್ಳಿ ದೆವ್ವಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಮಶಾನವೇನಾದರೂ ಇದ್ದೀತು” ಎಂದರು ಅಧಿಕಾರಿಯ ಆಳುಗಳು. “ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ನಡೆಯಿರಿ. ಸ್ಮಶಾನವಿದ್ದರೆ ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಊರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ” ಎಂಬ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ.

ಅಂತೂ ಅವರೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಸಮೀಪ ಹೋದಂತೆ ಅವು ಕೊಳ್ಳಿ ದೆವ್ವಗಳೆಲ್ಲವೆಂದೂ, ದೀಪಗಳೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅದೊಂದು ಊರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಂಡಲಾಧಿ

ಕಾರಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಕೆಲಮಂದಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯಾದ ಭೂಷಯ್ಯ ನನ್ನು ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಯ ಮುಂದೆ ಹಾಜರು ಪಡಿಸಿದರು. ಅವನು ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಬಲ್ಲಿನಂತೆ ಒಗ್ಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ಗ್ರಾಮದ ತನಿಖೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಧಿಕಾರಿ ಗ್ರಾಮದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಭೂಷಯ್ಯ ಹೆದರಿ ನಡುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅದನ್ನು ಒಂದು ಊರು ಎನ್ನಲಿಕ್ಕೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವಂತಿತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಸಗುವೈಗಳು, ಗಲೀಜು ನೀರು. ಕೊಳೆನ ಹೊಂಡ.

“ಏನಯ್ಯಾ ಇದು? ಗ್ರಾಮ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಾಳು ಬದಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವಿರಲ್ಲಾ? ತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೀರೇ? ಎಂಥ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿತನವಿದು!” ಎಂದು ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದ. “ಅಯ್ಯೋ, ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿನ

ವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅರ್ಜಿ ಬರೆದಾಕೊಂದರೂ ಘಾ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಹೋಯಿತು. ಅವರಿಗಿಂತ ಮೇಲಿನವರ ಹತ್ತ ಹೊರತರ ಒಂಟಿ ತಾ ಅನ್ನ ಹ್ವಾರೆ ಬೆರೆ ಎದ್ದಾ ಕಿತ್ತು ಹೋಗಿ ಜನರು ತಾವತ್ರರು ವರುತ್ತಿರುಮಾಗ ಲಾಚಿದ ಸಗಾಕ್ಕೆ ಎನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ? " ಎಂದು ಭೂಪಯ್ಯ ಕೈಕಾಲು ನಡುಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡ.

" ಹಾಗೇನು ? " ಎಂದು ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ನೆಟ್ಟ ಬಿರು. ಆಗಿಂದಾಗರೇ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿಧ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಸಿ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಎನಿಸಿ ಭೂಪಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಆಗನೊಂದಿಗೂ, ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾದ ಮಂಡಾಯತೀದಾರರೊಂದಿಗೂ—

" ಇದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ, ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ವುಗ. ಈ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಗ್ರಾಮವು ಕನ್ನಡಿ ಹಾಗಿರಬೇಕು " ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿಹೋದನು.

ಭೂಪಯ್ಯನೊಡನೆ ಆ ಹಿಂದಿನ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ಎಳೆಸಿಲ್ಲನು. ಅದರ ಮರು ದಿವಸೇ ಹಬ್ಬವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಮಗಳೊಳಗೆಯೂ ಒಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೊಂದಿಗೂ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೂ ಹುಗ್ಗು ಗರ್ಗುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಆ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಭೂಪಯ್ಯ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿಧ ಹೂದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಮಗಳಿಗೊಂದು ಬಂಗಾರದ ಗೊಲುಸು ಮಾಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ಅದರೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಭೂಪಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನಗೆ ಬಂಗಾರದ ಒಡ್ಡಾಣುವೇಕೆಂದು ಮಟ್ಟುತೂಟ್ಟಳು. ಅಗಿಯೋದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಕಟವಹುತ್ತಿದ್ದ ಭೂಪಯ್ಯ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಎಷ್ಟೋ ಅಂಗಲಾಚಿದ ಪ್ರಕೃತಿ

ಗಳ ಹಣ ತನ್ನ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ತನ್ನಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ ಹೇಳಿ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಗಂಡನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ, ಟಿಪ್ಪಣಾರನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಲದ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಡ್ಡಾಣ ಮಾಡಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಈಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಭೂಪಯ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಣದಿಂದಲೇ ಆ ಸಾಲ ಪೀರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಈ ಸಂಗತಿ ಮಂಡಾಯತೀದಾರರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಹಾಲಹವಾಲೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾವಿರ ಸಾಲ ಕೇಳಿದರು. ಭೂಪಯ್ಯ ಅವರು ಕೇಳಿದಂತೆ ಕೊಡಲೂ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಅಮೇಲೆ ಮಂಡಾಯತೀದಾರರೊಡನೆ ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಂದವಾಯಿತು ಮಾಪಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದರು. ಎಷ್ಟು ಹೀನಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದರೂ ಹತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಗೆ ಏನೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಭೂಪ

ಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ಉಳಿದಿರುವುದು ಐದು ಸಾವಿರ ಮಾತ್ರವೇ ! ಅವನು ಇಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನು

ಇದು ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಭೂಪಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಒಬ್ಬ ಕೆಲಸದಾಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಹೊಸ ಜೀತದಾಳು ಭೂಪಯ್ಯನ ಮಂಡದಡಿ ಯಲ್ಲಿರುವ ಹಗದ ಚೀಲವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಈ ಸಮಾಚಾರ ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ಮಂಡಲದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿಹೋಯಿತು. ಭೂಪಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಜೀತದಾಳು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನೂ ಅಪಹರಿಸಿ ಓಡಿಹೋದನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಗೂ ಈ ವಾಕ್ ತಿಳಿದುದರಿಂದ ಮರುದಿವಸವೇ ಭೂಪಯ್ಯನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯು. "ಉಳಿದ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಏನಾಯಿತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಭೂಪಯ್ಯ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಗರಿಬಿರಿಗೊಂಡನಾಗಿ ಇದ್ದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರವನ್ನೂ ಜೀತದಾಳು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಯು ಮನೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಭೂಪಯ್ಯನ ಜೀತದಾಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಭೂಪಯ್ಯ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, "ಏನೋ ಕಳ್ಳಾ ! ಹತ್ತು

ಸಾವಿರದ ಗೆಂಟನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇವರ ಹತ್ತ ಸೇರಿಕೊಂಡೆಯಾ ?" ಎಂದನು.

ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ಭೂಪಯ್ಯನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡುತ್ತ-"ಭೂಪಯ್ಯ ! ನೀವೇ ಆ ಹಣ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ ಬೇಕಂತ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಮೊತ್ತ ಕಳ್ಳತನ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾಕುವುದೇ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ. ವಾಪ್ಸೆ ಅವನು ನನ್ನ ಮಗನೇ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹಣವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನೋಡಲು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಗಡುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದೆ. ನೀವು ಅಂದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ಕಳ್ಳತನ ವೇನೋ ನಡೆಯಿತು ಅದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ರಹಸ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಬಯಲಾಯ್ತು. ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ನೀವು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ ಹಣ ಭರ್ತಿಮಾಡಿ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಪತ್ಯದ್ವಿಯ ಕಾರ್ಯ ನನ್ನ ಮಗನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಭೂಪಯ್ಯನಿಗೆ ತಲೆಯೆತ್ತಲಾಗದೆ, ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಅಡವು ಹಾಕಿ ಹಣ ಕುಂಬಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ, "ನೀವು ಆ ದಿನ ಹೇಳಿದಿರಲ್ಲಾ ಕೊಳ್ಳದೆವ್ವಗಳೇನು? ಪುಣೆಗಳ ಹಣವನ್ನು ಸ್ವಂತ ಹಣದಂತೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವವರೇ ನಿಜವಾದ ಕೊಳ್ಳದೆವ್ವಗಳು !" ಎಂದನು.

ರಾಜನತತ್ವ

ಒಂದಾನೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜನೇನವೆಂಬ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಕೆಚ್ಚು ಬಣ್ಣದಿಂದ ತುಂಬಾ ವಿಶಾರದವಾದವಳು.

ದಾದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ವಿವಾಹದ ವಯಸ್ಸು ಬಂದು, ಅದರ ಮೇಲೆ ವರ್ಷಗಳುರುಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವಳಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಗದೆ ರಾಜನಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಬರುವ ಬರುತ್ತ ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದೆಂದು ರಾಜನು ಹಗಲಿರುಳೂ ಒಂದೇಸವನೆ ದುಃಖಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಕೆಚ್ಚುಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಏನೋ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ರಾಹುಲ ನನ್ನು ಕರೆದು, "ನೋಡಯ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿ, ಇನ್ನು ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ವರವನ್ನು ತಂದು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನಾಡಿ ದಿಡಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸ ನೀನೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ಗುಣವಂತ ನಾದ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನನ್ನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾರಬೇ ಹೋದರೆ, ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೋಗು" ಎಂದು ಕಟ್ಟಾಣತಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ, ರಾಹುಲನು ರಾಜನ ಆಯಾಸವಾಗಿ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ, ಅನ್ಯೇಷಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಏನೂ ಲಾಭವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ಮಗಳು ಫರಮಕುರೂಪಿ ಎಂಬ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿ, ತನಗಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರ, ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶ್ರಮವೆತ್ತು, ದೂರದೂರದ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಾಡಿ ಬಂದನು. ಬಳಲಿಬೆಂಟಾಗಿ ಹೋದನೇ ಹೊರತು ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ಬದುಕುವ ಆಶೆಬಿಟ್ಟನು.

ಆರು ದಿವಗಳು ಕಳೆದುಹೋದುವು. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮುಖದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಂತೆಯ ಗೆದ್ದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾರಣ ಕೇಳಿದಳು. ರಾಹುಲನು ಅವಳ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಹೇಳಿದನು. "ಅಂತೂ ರಾಜನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ನಾನು ಅಸ ಮರ್ಥನಾದೆ. ನಾಳೆ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಲೆ ಯನ್ನೇ ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ" ಎಂದು ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ರಾಹುಲನ ಹೆಂಡತಿ, "ಹಾಗೇನೂ ಆಗದು. ನೀವೇನೂ ಹೆದರಬೇಡಿ. ಇದಕ್ಕೀನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಆಲೋಚಿಸೋಣ" ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದಳು. ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತಿನಿಂದ ರಾಹುಲನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬಂದು ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರಿತೆಯಿಂದ ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಏನು ಉಪಾಯವೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವಳು ಯಾವ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಹೇಳದೆ ಧೈರ್ಯಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದಳು.

ಮರುದಿನ ರಾಜಭಟರು ಬಂದು, ರಾಜನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬರುವ ಹೇಳಿದನಿಂದಾಗಿ, "ನೀವು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೋಗಿ" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ. ರಾಹುಲನು ಭಟರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು. ರಾಜನು ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಿದೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಇಲ್ಲ" ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ.

ಮಂತ್ರಿಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಕೋಪೋದ್ರಿಕ್ತನಾದ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ತಲೆ ಕಡಿಯಲು ಕಟುಕರನ್ನು ಕರೆಸುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ, ರಾಹುಲನ ಹೆಂಡತಿ ಹರಕುಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬಂದು ಹಸುಕಂದನನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಭೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಮಂತ್ರಿ, ರಾಹುಲನ ಹೆಂಡತಿ ಎಂಬುದು

ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, "ಏನು? ಯಾರು ನೀನು? ನಿನ್ನಗೇನು ಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿರಿ. ನನ್ನ ಮಗು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇ ಅಂತ ನನ್ನ ಗಂಡ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹೊಡೆದು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆನ್ನುತ್ತಾನೆ! ನೀವೇ ಕಾಪಾಡಬೇಕು" ಎಂದಳು ರಾಹುಲನ ಹೆಂಡತಿ.

"ಮಗುವಿಗೇನಾದರೂ ರೋಗವಿದೆಯೋ ಏನೋ? ಅದು ಅತ್ತರೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಬಾಧ್ಯಳಾಗುವಿ? ಆ ಮೂರ್ಖನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಇದಿರಿಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಬಾ ಅವನನ್ನು!" ಎಂದ ರಾಜ ಉದ್ರೇಕದಿಂದ.

ಕೂಡಲೇ ಅವಳು "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ! ನಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಸಂಬಂಧ ಬಾರದೇ ಹೋಗಿ ಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗ್ಲ ಏನು ಲೋಪವಿದೆಯೋ ಏನೋ? ಅವಳಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವಿರೇಕೆ? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು" ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಹರ್ಷ ಧ್ವನಿ ಮಾಡಿದರು. ರಾಜನು ತನ್ನ ತಪ್ಪು ತಿಳಿದು, ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದನು.

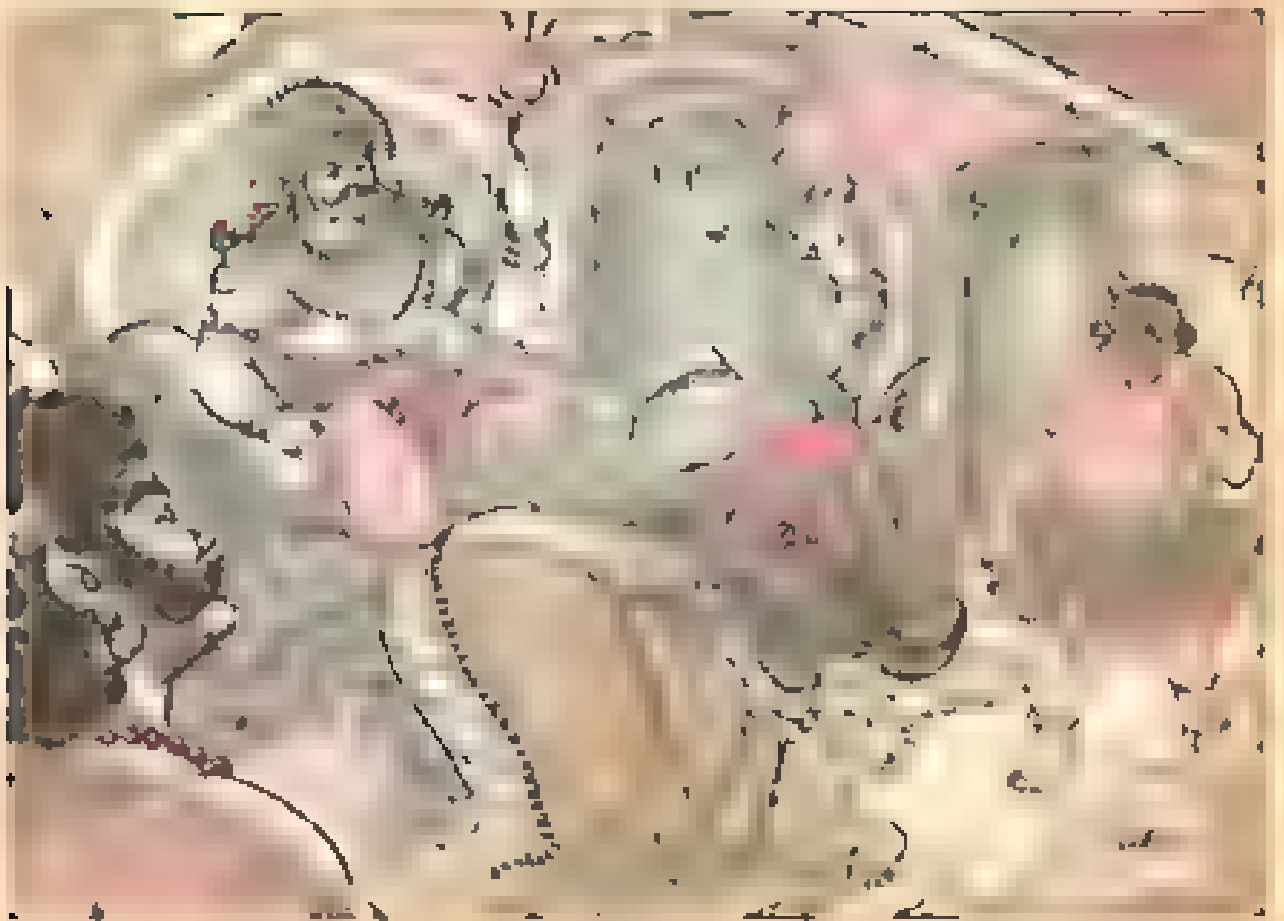
ಶಾ ಮಯ್ಯ ನ ಸ್ತ ಗಳ

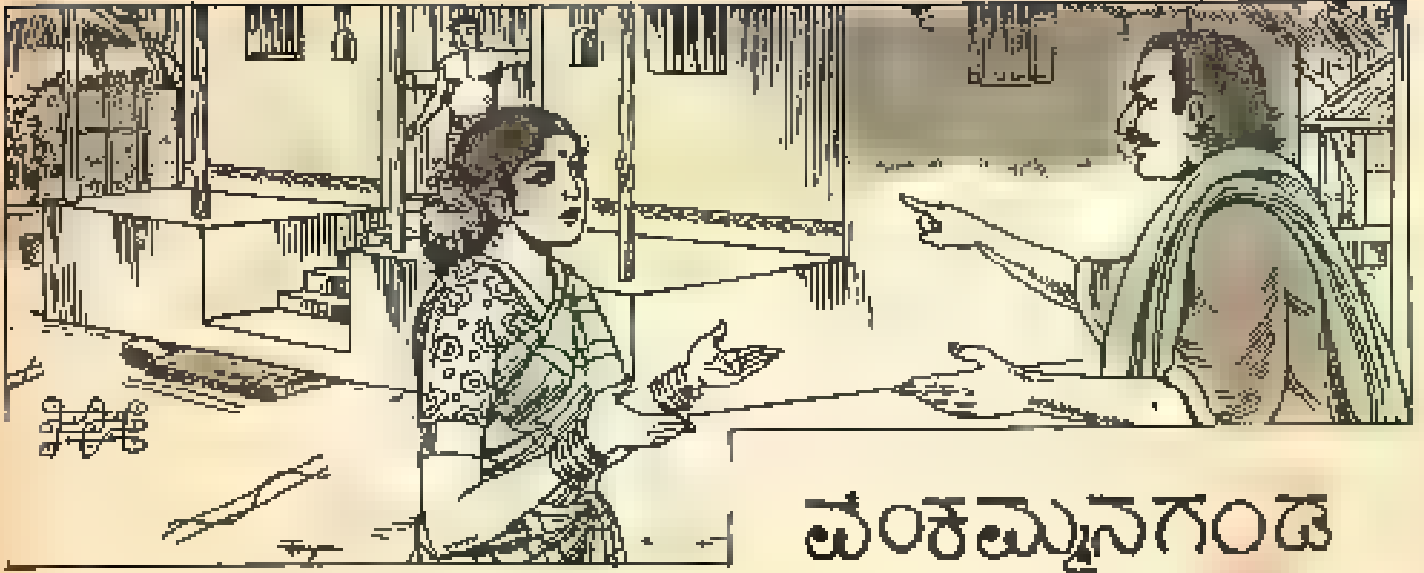
ಶಾ ಮಯ್ಯನೊ ಧೂತು ಅದೊ ಹಕ್ಕದ್ದು ಧಾರ್ಥಮಾ ಮೂರಿಯನ್ನಾ. ಪಾಸಿದರನೇದೊ ಅವೊಗೆ ಹಿ ಯದ್ದು. ಕ್ಕುಕೊಡ್ ಯಮದೊಡೆ ಅವೊ ಬಳಿ ಬಂದೊ, ಅವೊಗೆ ಬಂದು ಅರೊಗಾತೆ ತೊಳೆಯೊ. ಅವೊ ಯಮದೊಡೆವೊಂದೊ "ಸ್ತಕ್ಕಿ ಪೊ ಹ್ನ ಅಯ್ಯಯ್ತ ಅರ್ಥಾರ್ಥಾ ಮ್ಹಳೊ ದಿಲ್ವ ಕಳೆಯ್ತು ಗಳನ್ನಾ ಧಾರ್ಥಮಾಗಳೊ ಬರೆದಿರೊಳೊಡು ಮೂರೊಳೊ ಅರ್ಥ ಗಾಳಿಯಲ್ವ ಅವ್ವು ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪೊಗೆ" ಎಂಬ ಕೊಳೊಂದೊ.

"ನೊಗೆ ಅ ಅರ್ಥಾರ್ಥ ಗ್ನಾ ಯಮಧೂರಾಣವ್ವು ಕೊಳು" ಎಂದ ಯಮದೊಡೆ. ಶಾ ಮಯ್ಯ ತ್ವ ಮೂರೊಡೊಂದೊ ಶಾ ಮ ವ್ವು ಬಯೆ ಬಂದ ಎಲುಪಾಪು ಬರೊಮವೊಂದೊ ಅವೊಂದೊ ದೂತಾರೊ ಮೂಡೊದೊಂದೊ ತೊಳೊಡು.

ಅಯೊರೆ ಅವೊ ಸ್ತು ಯಮಧೂರಾಣವ್ವ ಬಳಿ ತೊಳೊ ಕೊಳ್ವ ಎಮಿಪಾಳ ಗಡು ಕೊಳೊಡು ಯಮನೊ ಒಪ್ಪಿ ಗೊಟ್ಟುನು.

ಅಕ್ಕ ರೊಳೊಗೆ ಶಾ ಮಯ್ಯನಿ ಮೂರಿಯ, ಪೊರೆ ಬಯೆ ಬಂದ ಎಲುಪಾಪೊಯೊಂದ ಗ್ನಾ ಅಯ್ವ ಪೊಡೆ ತೊಳೊಗ್ಗೊತ್ತೊಳೊಡು. ಲೊಗೆ ಲೊಗೊ ದೂತ ಎಲುಪಾಪು ಮೂರಿಯ ಪೊಡು ಪೊರೆ ಬಯೆ ಎಳ್ವ ಶಾ ಮಯ್ಯ, ಮೂರಿದ ಮೊರೆ ಕೊಳೊಳೊಡು, ತ್ವ ಅಯ್ಯಯ್ವೊ ಧಾರ್ಥಮಾಗಳೊ ಬರೊಟ್ಟು ಪ್ವು ಸ್ತಗ್ಗ ಸೊರ.

ವೆಂಕಮ್ಮನಗಂಡ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ವೆಂಕಮ್ಮನೆಂಬವಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗಂಡ ಬಂಗಾರಪ್ಪ ತುಂಬ ಉದಾಸೀನನಾದ ಮನುಷ್ಯ. ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಸ್ವಂತ ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೆಂಡತಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರತೊಡಗಿದ್ದನು. ಕೆಲಸಬೋಗ್ಗೆ ಏನಿಲ್ಲದ ಅವನನ್ನು ವೆಂಕಮ್ಮನೊಬ್ಬಳೇ ದುಡಿದು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ವೆಂಕಮ್ಮ ಬಲುಚುರುಕು. ಅವಳು ಮಾಡದ ಕೆಲಸ ಅಂತ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಲು ಕರೆದು ಮಾರುವಳು, ಬೆರಣ ತಟ್ಟುವಳು. ನಾಲ್ಕಾರು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಗೆ ಜಾಕರಿ ಮಾಡುವಳು. ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ವಿಶೇಷ ನಡೆದರೂ ಹೋಗಿ ನಡುಬಿಗಿದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಳು. ಊರಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಳು ನಮ್ಮ ವೆಂಕಮ್ಮ'ನೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬಂಗಾರಪ್ಪ ನಿದ್ದೆ ಮಂಪರಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಯಾರೋ ನೆರೆಮನೆಯ ಹೊಗುಸಿನ ಹತ್ತಿರ "ಇಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರಪ್ಪನ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಕೇಳುವುದೂ "ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ

ಬಂಗಾರಪ್ಪ ಅಂತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ" ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುಕ್ತ ಕೊಡುವುದೂ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಬಂಗಾರಪ್ಪ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರಪ್ಪನ ಊರಿನ ಹಳೆಯ ಪರಿಚಿತನೊಬ್ಬ ನಿಂತು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಂಗಾರಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅದೋ ಬಂಗಾರಪ್ಪ ! ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಿರಲ್ಲಾವಷ್ಟೆ ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈಚೆಗೆ ಬಂದನು. "ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದು ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡನನ್ನು ಅಂತ ನಮಗೇನು ಗೊತ್ತು?" ಎಂದಳು ನೆರೆಮನೆಯವಳು.

ಬಂದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂಗಾರಪ್ಪನ ಹತ್ತಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡಿ, 'ನೀನು ಈ ಊರಲ್ಲಿ ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡ ಅಂತ ಚೆಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತ ನಮ್ಮೂರ ಮರ್ಯಾದೆ ತೆಗೆಯುವೆಯಲ್ಲಾ !' ಎಂದು ನಗಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬಂಗಾರಪ್ಪನಿಗೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ತಾನು ಬಂಗಾರಪ್ಪನೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ತುಂಬ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿಡ್ಡಪ್ಪ ಕಾಲವೂ

ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ತಿರುಗಾಡಿ
ವಿನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು.

ಮರುದಿನ ಬಂಗಾರವ್ವ ವೆಂಕಮ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ
ಮೊದಲೇ ಎದ್ದು ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಡಿ, ಹಾಲು
ಮಾರಿ ಬರುವೆವೆಂದು ಹೊರಟನು. ಅವನು ಬಂದು
ಪಾಡಿಕೆಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದಾಗ ಮನೆ
ಯವಳು ಬಾಗಿಲು ಕೆರೆದು, "ನಮಗೆ ವೆಂಕಮ್ಮ
ಹಾಲು ತರುತ್ತಾಳೆ. ಬೇಡ" ಎಂದಳು.

ಆಗ ಅವಳ ಗಂಡ ಬಂಗಾರವ್ವನನ್ನು ಪರಿಚಿ-
ತನೋಡಿ, "ಇವನು ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡನೇ, ಹಾಲು
ಹಾಕಿಕೊ" ಎಂದನು.

ಅವನು ಕೆಳ ಬಂಗಾರವ್ವ "ಸತ್ತರೂ ನಿಮಗೆ
ಹಾಲು ಹಾಕಲಾರೆ" ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಗೊಣ-
ಗುತ್ತ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ವೆಂಕಮ್ಮನ
ಗಂಡನುಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಮಾರಿ ಹಣ ಸಂಪಾ-
ದಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ದಿನವಿಡೀ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ
ಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚ-
ಯಿಸಿದನು. ಈ ನಡುವೆ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ
ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದಾಗ ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ
ವೆಂಕಮ್ಮನೇ ನಿರ್ವಾಹಕಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ವಹಿದಿದ್ದಳು.
ಆ ಎರಡು ದಿನಗಳೂ ಬಂಗಾರವ್ವ ಊಟದ ವೇಳೆಗೆ
ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ.

ಬಂಗಾರವ್ವ ಬಂದ ಕೊಡಲೇ ಗೌಡರ ಮಗಳು
"ಅಪ್ಪಾ, ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು
ಕೂಗಿ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಮಗಳ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೌಡರು ಹೊರಗೆ ಬರು-
ವುದೊಳಗೇ ಬಂಗಾರವ್ವ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು
ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ತಾನೆಂದಿಗೂ ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡ
ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬಾರದೆಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಗಟ್ಟಿ-
ಯಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕಡೆಗೆ ಹಣದ

ಲೇವಾದೇವಿಯವನ ಹತ್ತಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಸಾಲ
ವಾಗಿ ಪಡೆದು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡ-
ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

"ನೀನು ಯಾರೊಬ್ಬರು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಒತ್ತ-
ಯಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ನಾನಿಟ್ಟು ಎನ್ನೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ
ಮುಖ ನೋಡಿ ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ಹೇಗವ್ವಾ?"
ಎಂದ ಲೇವಾದೇವಿಯವನು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನು "ಇವರು
ನಮಗೆ ಹಾಲು ಹಾಕುವ ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡಾರೀ.
ಸಾಲ ವಾಪಾಸು ಕೊಡವೇಹೊಂದರೆ ಹಾರಿನ ರೀತ್ಯ
ದಲ್ಲಿ ಓಡಿರುಗಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲಾ" ಎಂದು ಶಿಫಾ-
ರಸು ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಡ್ತಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡಲು ಅವನು
ಸಿದ್ಧನಾದರೂ, ಬಂಗಾರವ್ವ ತನಗೇನೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ
ವೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು
ನೋಡಿ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ಬಂಗಾರವನ್ನಿಗೆ ಬೇವನದ ಮೇಲೆಯೇ ಎರಡು ಬುಡುಬಿಟ್ಟಿತು. ಸುಸೂರದ ಗೊಡವೆಯೇ ಬೇಡ ಮೆದುಕೊಂಡು, ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯಾಗಿ ಉಳಿದು ತಿರುಗತೊಡಗಿದನು.

ಅದು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನು ಅದೇ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದನು. ಬುಲಿನಲ್ಲಿ ದಣಿದು ಬಂದ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗಳು ಬುಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಜ್ಜೆಗೆ ತುಡು ಕೊಡು" ಎಂದನು.

ಇನ್ನೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ, "ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೆ ಅಕ್ಕಿ ತುಡು ಹಾಕಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಒಂದು ಹುಡುಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೆ ಈ ಪ್ರಸಾದ ಹಾಕಿ ಬಾ" ಎಂದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಬಂಗಾರವು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೇ ಬೇಡ, ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡ ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಎಂದು ಬಂಗಾರವನ್ನಿಗೆ ತೋರಿತು ಹೀಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಪಡುತ್ತ ಅವನು ಕಿರಿಯ ವಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬರುವಾಗ, ವೆಂಕಮ್ಮ ಅವನಿಗಿರಿದಿರಾಗಿ ಬಂದು, "ಓಹೋ! ಇಲ್ಲಿದ್ದೀರೇನು? ನೀವು ಎಷ್ಟು ವೇಷ ಹಾಕಿದರೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಲಾರಿ. ನಿದುಗೆ

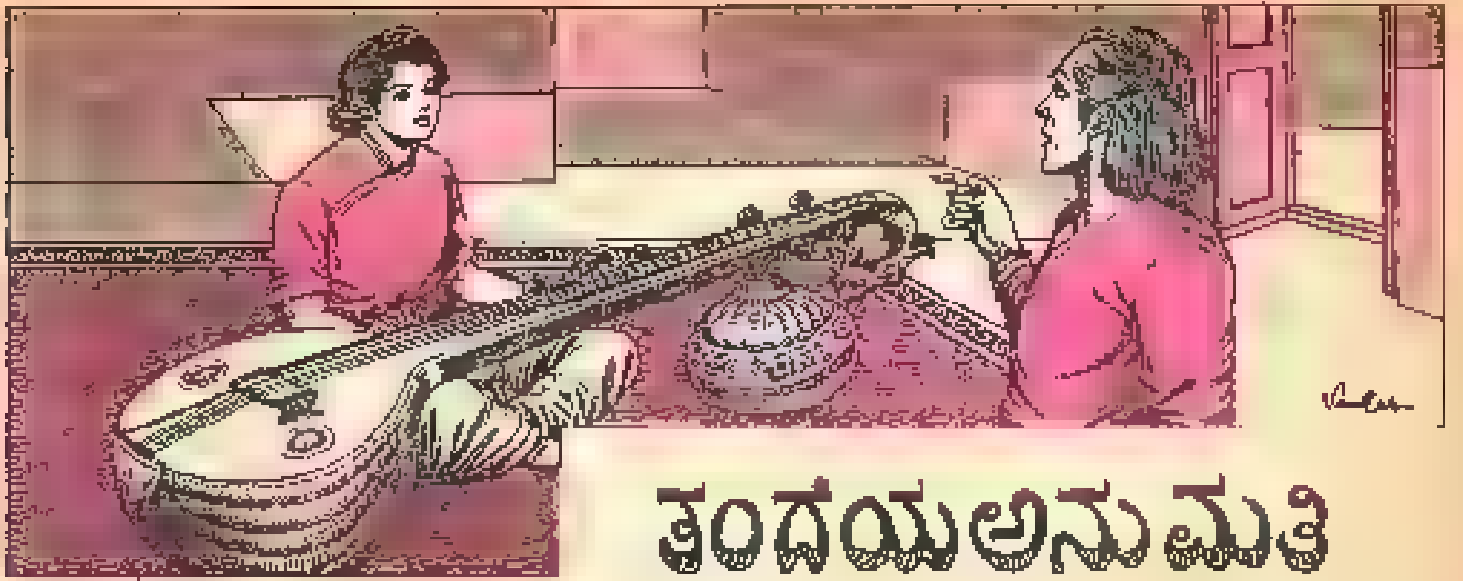
ಎನು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು? ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೇಯಿಸಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆನು ಇಲ್ಲವಾ? ಯಾಕೆ ಈ ಸ್ವಾಸ್ಥಿವೇಷ ಹಾಕಿದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಉರಬನಿಂದ ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡನೆಂದು ಕರೆ ಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ನೆಂದು ಬಂಗಾರವು ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದ.

"ಸುಮ್ಮನುಮ್ಮನೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವೆಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡಾ ಅಂತ ಜನರು ಯಾಕೆ ಹೇಳ್ತಾರೆ? ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವಂಥಾದ್ದು ಗಂಡನಿನ ಹಣೇ ಬರಹ ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಧಾರವಾಗಿದ್ದು ತಿಂದು ಮನೆ ಓಡಿದುಕೊಂಡೇ ಕೊತರಿ. ಇನ್ನು ನೀವೇ ಕಪ್ಪುಪಟ್ಟು ದುಡಿದು ಸಂಪಾದಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿ, ಬಂಗಾರವನ್ನ ಹೆಂಡ್ತೀ ಅಂತ ಚಲಾವಣೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಂಗಾರವು ತಾನೇ? ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದರಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಡೀರಿ" ಎಂದಳು ವೆಂಕಮ್ಮ.

ಈಗತಾನೇ ಬಂಗಾರವನ್ನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನು ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯ ವೇಷ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಊರಿಗೇ ಹೋಗಿ ಬಂಗಾರವನ್ನಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ತಂದೆಯ ಅನುಮತಿ

ಗುಣಧರ ಮಹಾವೈಷ ವಿಧ್ಯಾಂಸನೊಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಾಟಿಯಾದ ವೈಷಕಾರರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವೀಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದ ಗಾನದ ಮಾಧುರ್ಯವು ಹೇಗಿರುವುದೆಂಬ ರುಚಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದವನೇ ಗುಣಧರ ವೈಷ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಸಮಾರಂಭ ನಡೆಸಿದರೂ ಗುಣಧರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ವೀಣೆಯ ಕಚೇರಿ ನಡೆಸದಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇತರ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಂಧು ಮಿತ್ರರ ವಿಮೋದಕ್ಕಾಗಿ ಗುಣಧರನಿಂದ ವೀಣಾವಾದನ ಮಾಡಿಸಿ ಅನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ ತನಗೂ ಗುಣಧರನಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಬರುವುದೆಂಬ ಸಂತೋಷ ಅವರಿಗಿತ್ತು.

ಗುಣಧರನ ಯೌವನವೆಲ್ಲವೂ ದೇಶ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಹೋದುದರಿಂದ ಅವನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಿರವಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತಡವೇ ಆಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸು ಎಸಾರಿದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಮಗನ ಹೆಸರು ಜಯಧರ. ಮಗನಿಗೆ ಮೂರನೇ ವಯಸ್ಸು ನಡೆಯುವಾಗ ಅವನ ತಾಯಿ ತೀರಿ ಹೋದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಸಾಕಲು ದೊಡ್ಡಮ್ಮನೊಬ್ಬಳು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವಿತಂತು ವಾಗಿದ್ದಳು.

ಜಯಧರನು ಬೆಲೆಯುವಾಗ ತಂದೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಶಿಕ್ಷಣವಿತ್ತನು. ಆದರೆ ಗುಣಧರನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಗೀತ ಸಭೆಗಳಿಗೂ, ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಜಯಧರನ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಕುಟುಂಬವು ಅರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಗುಣಧರನು ತನ್ನ ಸಂವಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದರೂ ಕೂಡಿಸಿಡುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದು ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಿತ್ರರಿಗೂ ಕಲಾಕಾರರಿಗೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಮಿರ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು, ಜಯಧರನು ಇವತ್ತು ವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾಯ ತುಂಬಿ

ದಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರತಿಭೆಯುಳ್ಳ ವೈದ್ಯಕವಾಗಿ ತಯಾರಾದನು. ಅವನ ವೀಣಾವಾದನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೆಚ್ಚಿದವರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಂದೆ ಗುಣಧರನು ಮಾತ್ರ, "ಎಷ್ಟುಮಂದಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರೇನು? ನಿನ್ನ ಗಾನಕಾರ್ಯದ ಅಧಾರದಿಂದ ಬೇರನ ಸಾಕಿಸುವಷ್ಟು ಹಾಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ನೀನಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಂದವೇನೇ ನೀನು ನನ್ನ ಹೆಸರು ಉಳಿಸುವವನಾಗಬಲ್ಲೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ಕಚೇರಿ ನಡೆದು ಇನ್ನೂ ತಾಮೋಬ್ಬ ಅಭ್ಯಾಸ ಎಂದೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸಂಗೀತವನ್ನೇ ವೃತ್ತಿಯವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನೀನು ಯಾವಾಗ ಸಂಗೀತವನ್ನೇ ಬೇರನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಓದಿಯಬಯಸೋ ಅ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಜಯಧರನಿಗೆ ತಂದೆಯ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ತುಂಬ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ತಂದೆ ಹೇಳಿದಾಗಲೇ ವೈದ್ಯಕ ವೃತ್ತಿ ಓದಿದು ಸಂಪಾದಿಸುವೆನೆಂದು

ತಂದೆಯ ಕಾಲ ಮುಟ್ಟಿ ಪ್ರಮಾಣ ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಜಯಧರನು ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಯದ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ದೂರದ ಊರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು ಗುಣಧರನೇ ಅವನನ್ನು ಹಾಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಜಯಧರನು ಹೋದ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿರುವುದರೊಳಗೆ ಗುಣಧರನು ಹೃದಯಾಘಾತದಿಂದ ಕೀಳೋಗಿದ್ದನು. ಜಯಧರನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು ತಂದೆಯ ಅಂತ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನು ಅವರ ಸಮೀಪ ಇದ್ದರೆ ಹೋದ ನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಬಹಳ ದುಃಖವಿಟ್ಟನು. ತಂದೆಯ ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಚಿತ್ರವಿಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಒಳ್ಳೆ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿ, ಹೂಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸುತ್ತ ವೀಣಾವಾದನವನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಯ ಕಳೆಯತೊಡಗಿದನು.

ಅವನ ವೀಣಾವಾದನವನ್ನು ಕೇಳಿದವರು ಅವನು ತಂದೆಯನ್ನು ಮಿಂಚಿದ ವೈದ್ಯಕನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವನು ವೈದ್ಯಕ ವೃತ್ತಿ ಓದಿಯದೆ, ತನಗೆ ತಾನೇ ಬಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಯಾರಾಗರೂ ಕುತ್ತವಾಗಲೋ ಸಮಾರಂಭಗಳಿಗೋ ಕರೆದರೆ ಪ್ರತಿ ಫಲವೇನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ವೀಣಾವಾದನ ಮಾಡುವವನಾದುದರಿಂದ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಅವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತುಂಬ ಹೀನವಾಯಿತು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ದಿನ ಅವನು ಉಪವಾಸವಿರಲೂ ಬೇಕಾದ್ದು ಅವ ಕ್ಯಾಗಿ ಅವನೇನೂ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

"ಸಂಗೀತ ಕಚೇರಿ ನಡೆಸಿದರೆ ನೀನೇಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ?" ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ನನಗೆ ಸಂಗೀತ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಓದುವುದು ಅನುಚ್ಛ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೆ ಶರೀರ ಶಮದಿಂದಲೇ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನು" ಎಂದ ನಿಶ್ಚಿತ

ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಜಯಧರ ಅವನು ತಂದೆಯ ಕಾಲ
ಹಿಡಿದು ಮಾಡಿದ ಪ್ರವಣಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗ ಅವನ ತಂದೆ ಒಡುಕಿದ್ದರೆ ವೈದಿಕ ವೃತ್ತಿ
ಹಿಡಿಯಲು ಅವನಿಗೆ ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡು
ತ್ತಿದ್ದರು ಹೇಗಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಎಣಾಣಾ
ದಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಸಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವನ
ಮಿತ್ರರೂ ಅಭಿಮಾನಿಗಳೂ ಒಹಳ ಅಲೋಚನ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ ಸತ್ತುಹೋದ ತಂದೆಯ
ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆಂದು
ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಮ್ಮ ಮಿತ್ರ
ರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಐಂದ್ರಜಾಲಿ
ಸೋಮನಾಥನೂ ಇದ್ದನು. "ನಾವು ಜಯಧರನ
ತಂದೆಯನ್ನು ವಾರ್ಧಿಸಿ ಜಯಧರನು ವೈದಿಕವೃತ್ತಿ
ಅವಲಂಬಿಸಲು ಅವರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದರೆ ಸರಿ
ಹೋಗುತ್ತದವು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಯೋಚನೆ"
ಎಂದ ಸೋಮನಾಥ.

"ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಸತ್ತವರಿಂದ ಅನುಮತಿ
ಪಡೆಯುವುದೆಂದರೇನು?" ಎಂದರು ಉಳಿದವರು.

"ಅದೇನೂ ನನಗೆ ಬಿಡಿ. ನೀವು ನನಗೆ ಸಹಾಯ
ರಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು" ಎಂದ ಸೋಮನಾಥ.

ಅಮೇಲೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಜಯಧರನೊಂದಿಗೆ
"ಈಗಲಿಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ವಜಾರಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು
ದೇವರು ಮೈ ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ ಸತ್ತವರೊಂದಿಗೆ
ಮಾತಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸತ್ತವರಿಗೆ ದೇಹವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ
ಅವರ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಡುಕಿರುವವರ ಮೂಲ
ತೀಯವಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಗೊತ್ತಾ?" ಹಾಗೆಯೇ ಆ
ವಜಾರಿಯ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ನೀನು
ವೈದಿಕವೃತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲು ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯೋಣ.
ಇದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುವುದಾಗಿ ವಿನಂತಿ?"
ಎಂದರು. ಜಯಧರನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆ

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ದೊಡ್ಡಮ್ಮನೊಡನೆ ಅಲೋಚನೆ ಕೇಳಿ, ಅವಳೂ
ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಜಮೀನ್ದಾರ
ರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಗುಣಧರನ ಶ್ರಾದ್ಧವು ಸಮಾಪ
ಿಸಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ಒಬ್ಬ ದೀರ್ಘಕಾಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು ಅವನೇ ಧರಿಶಾ
ಗೊಳ್ಳುವ ಪೂಜಾರಿ.

ಅವನು ಗುಣಧರನ ಚಿತ್ರದ ಇದಿರಿಸಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದು, ಮಲ್ಲಮಲ್ಲ ಮೈ ಮೇಲೆ
ಬಂದವನಂತೆ ಧರಿಶಾಳಿಗೆ ತೊಡಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಓಲಾ
ಡುತ್ತ ಬದಲಾದ ಕುರಸ್ತರದಿಂದ, "ಹೂಂ, ಸ್ವಾ
ಕಾಗವಚೂರು ತನ್ನೇ! ಅದನ್ನು ಲೋಟಿಯೊಳಗೆ
ಹಾಕಿ ಮೇಲೆ ಅಂಟಿಸಿ. ಅವನ್ನು ನನ್ನ ಚಿತ್ರದ
ಮುಂದೆ ಇಡಿ" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮನೆಯಿಂದ ಕಾಗದದ ಲೋಟಿ
ಕಾಗವಚೂರು ಎದ್ದು ಬಂದುವು. ಲೋಟಿಯೊಳಗೆ

ಚೆಕ್ಕ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ಅಂಟಿಸಿ ಗುಣಧರನ ಚಿತ್ರಪಟದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟರು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪೂಜಾರಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು "ಈಗ ಲಕೋಟೆ ಹರಿದು ಒಳಗಿನ ಕಾಗದ ನೋಡಿ!" ಎಂದ. ಹಾಗೆಯೇ ಲಕೋಟೆ ಹರಿದು ಒಳಗಿನ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ ಗುಣಧರನ ಕೈ ಬರಹವಂತೆ, "ಜಯಧರನಿಗೆ, ವೈಣವ್ಯತ್ತಿ, ಅವ ಲಂಟಿಸಿ ಬದುಕಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಗುಣಧರ" ಎಂದಿತ್ತು! ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿ ಹರ್ಷಾಧ್ವನಿ ಮಾಡಿದರು.

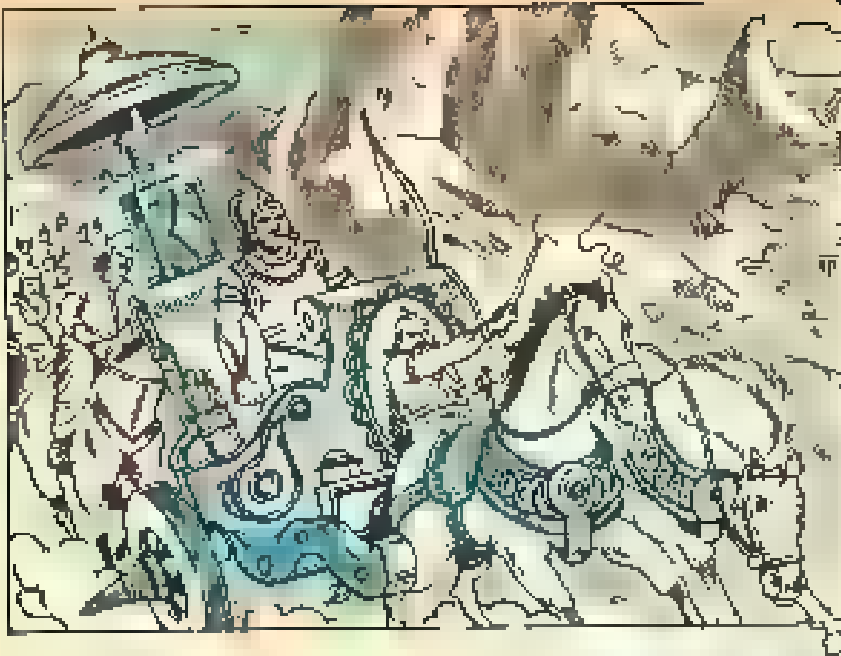
ಜಯಧರನು ಆ ಕಾಗದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೆ ಗೊತ್ತಿ, ತಂದೆಯ ಚಿತ್ರಪಟಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ಅನುಚ್ಛೇದನಾದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ವೈಣವ್ಯತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಖ್ಯಾತಿಗೆ ಕಳಂಕಬಾರದಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ಜಯಧರನ ಸಂಗೀತ ಕಚೇರಿಗಳು ಐರೋಗ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತ, ಅವನಿಗೆ ಕನಕವರ್ಷಣ ವಾಗುತ್ತಿರಲು ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಇದಲ್ಲವೂ ಸೋಮನಾಥನ ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಮಹಿಮೆ. ಅವನು ಒಂದೇ ಪ್ರಮಾಣದ ಎರಡು

ಬೀಜ ಕಾಗದದ ತುಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಗುಣಧರನ ಕೈಬರಹವನ್ನ ನುಸರಿಸಿ ಬರೆದನು. ಹಾಗೆ ಬರೆದ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ಒಂದು ಸಾಧಾ ರಣ ಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಲಕೋಟೆಯ ಮುಚ್ಚಳದ ಕಡೆ ಯಲ್ಲಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಅಂತಹುದೇ ಮತ್ತೊಂದು ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಎರಡು ಒದಿಗಳನ್ನೂ ಕೆಳಭಾಗವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ವಿಳಾಸ ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಳದ ಭಾಗ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡ ಲನೇ ಲಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ದಾದರಿಂದ ಕಾಗದದ ಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಆರೆ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬೀಜ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಲಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕುವಾಗ ಲಕೋಟೆ ಖಾಲಿಯಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ಅಂಟಿಸುವಾಗ ಸೋಮನಾಥನು ಎರಡು ಮುಚ್ಚಳಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಅಂಟಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ತರುವಾಯ ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ಹರಿದು ಕಾಗದ ವನ್ನು ಮೇಲೆ ತೆಗೆದಾಗ ಬೀಜ ಕಾಗದದ ತುಂಡು ರಹಸ್ಯ ಆರೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾಗ ದದ ತುಂಡು ಮೇಲೆ ಎತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಆ ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಬೇಬಿ ನೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಗುಟ್ಟು ಗುಟ್ಟಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಹೋಯಿತು.

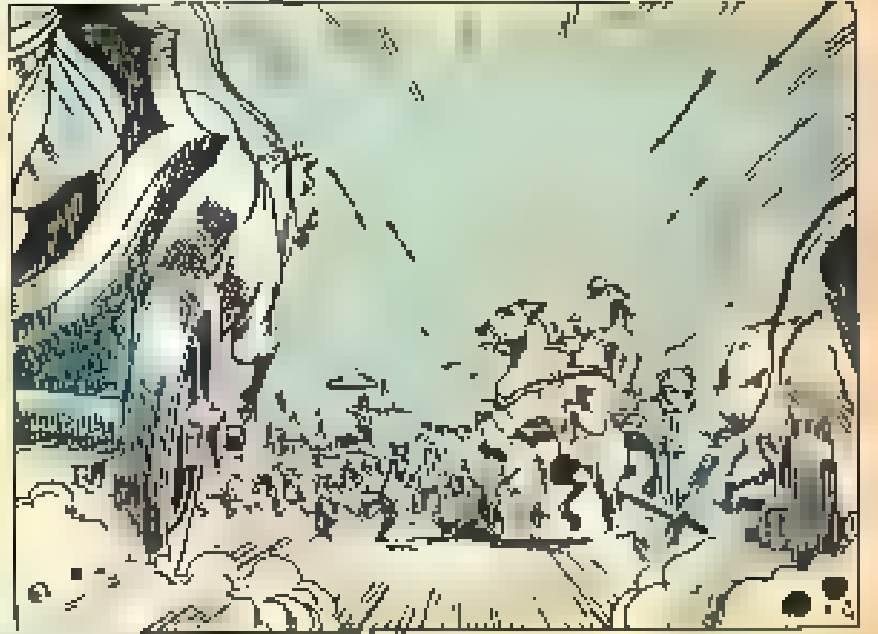

ನಿಜವಾದ ಸುಳ್ಳು

ಕರ್ಯಾಕಿ ಮೆಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವತ್ಸರಾಜ
ವಿಶಹವನ್ನಿಗೆ ನೂರು ಜನ ಕುಮಾರರು,
ಅವನು ತನ್ನ ಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಭೂಮಿಯ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಗಳೂ ಹೊರಟನು.

ಅವರು ಕಾಡಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ,
ಕಾಡಿನಿಂದಲೂ ಕರ್ಯಾಕನನ್ನೂ, ಅವನ
ಮಗ ಸುರೇವನನ್ನೂ ಕೊಂದರು. ಸುರೇವನ
ಮಗ ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿ
ಹೋದನು.

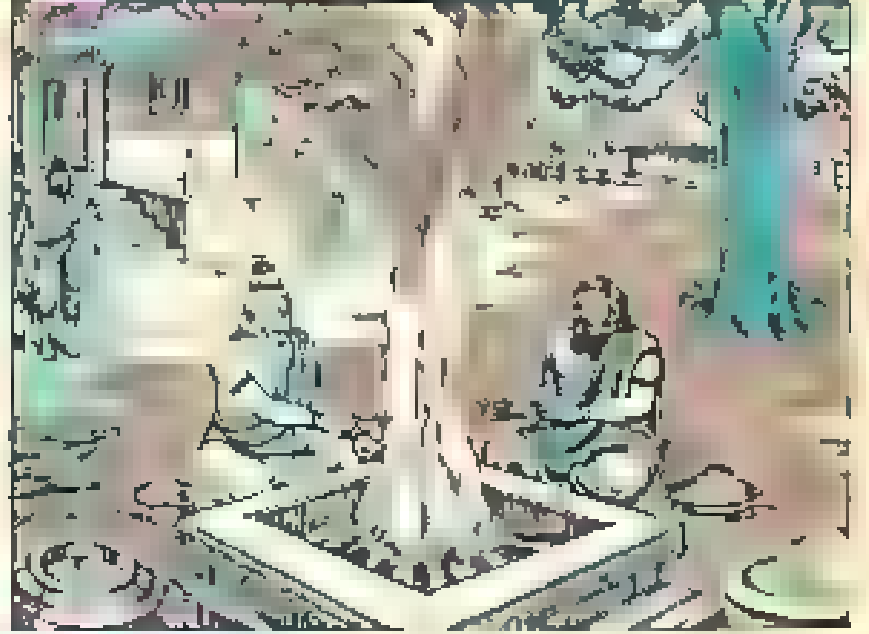

ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ಮಕ್ಕೊಂದು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು
ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ವಿಶಹವನ್ನನ
ಮಗಂದಿರು ಅದನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ, ದಿವ್ಯೋ
ದಾಸನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು.

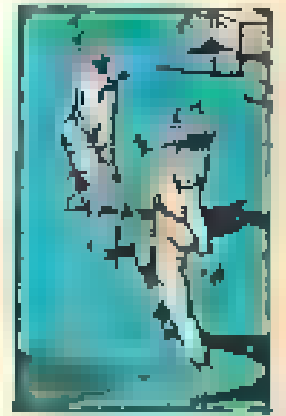
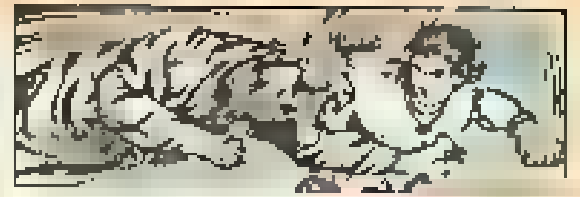
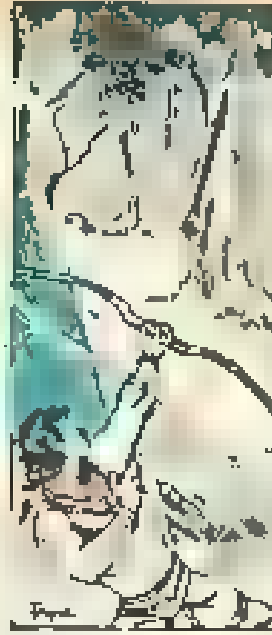
ಹಾಗೆ ದಿವ್ಯಾದಾನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಛರ
ದ್ವಾಜನು ಆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಲೆಮರೆ
ಕೊಂಡು ಪದವರಲ್ಲೂ ಹಿರಿತೋಗಿ, ತನಗೆ
ವಂಶಾಂಕುರವೂ ಹೋಯಿತೆಂದು ದಿವ್ಯ
ದಾನು ಪಂದಾ ಪಡೆದನು.

ದಿವ್ಯಾದಾನಿಗೆ ಪುತ್ರೋದಯವಾಗಿ, ಮಂತ್ರ
ವಿದ್ಯೆಯಾಗಿ ಯಜ್ಞಮಾಡುವಂತೆ ಛರದ್ವಾಜನು
ಅರೋಗ್ಯವೆ ತಂದನು.

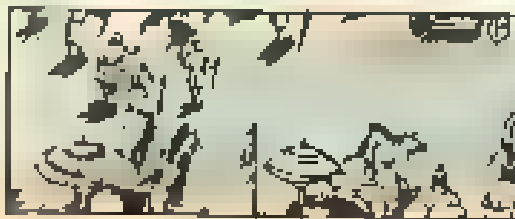
ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಯಜ್ಞದ ಫಲವಾಗಿ ದಿವ್ಯ
ದಾನಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಕುಟುಂಬನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅದ
ನಿಗೆ ಪ್ರಸಾದನನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಅವನು
ಪರಾಕ್ರಮವಂತನಾಗಿ ದೇವನು.

ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಸನು ಕೃತ್ರಿಮೋಲಿತವಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆ
ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರವೀಣನಾದನು.

ಒಂದು ದಿನ ದಿವ್ಯಾದಾಸನು ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಸನೊಂದಿಗೆ
ಹಾಗೆ ಉಂಟಾದ ಪರಾಭವವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ
"ಅದ್ಭುತ ಸಾಧನೆಯಾದರೂ ನೀನು ಹಾಗೆ
ಹೀರಿಯೊಳ್ಳಬೇಡು" ಎಂದನು.

ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಸನು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇನೆಯನ್ನು
ಕೊಡು, ವೀರತತ್ವವನ್ನು ಇಂದಿರುಳೋಡಿದಿರುವ
ತೊಟ್ಟು ಕೊಡಿದಿ ರವನ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ
ಬಿದ್ದನು. ವೀರತತ್ವವನ್ನು ನೋಡು ಮಂದಿ ಕುಮಾರ
ರಾದ ಯುದ್ಧಗಾರ್ಥಿ ಹತ್ತಿರು. ವೀರತತ್ವವನ್ನು
ಓದಿ ಹೋದನು.

ಹಾಗೆ ಒಡಿದ ವಿಶವತ್ಸನು ಭೈರವನೊಡನೆ
ಅಶ್ವಮದ್ದಿಗೆ ಅರಗಿ ಸುಳುಕು. ಭೈರವನಿಗೆ
ತಕ್ಕೊಡನೆಕೆ ಮೂರು ಕುಳು, ಮೂರು
ಮೇಲಿರುತ್ತಾನೆ.

ವಿಶವತ್ಸನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆನೆಂದು ಪ್ರಾಣಶತ್ರು
ದಿಂದ ಪ್ರಸಾದನನು ಭೈರವನ ಅಶ್ವಮದ್ದಿಗೆ
ಬಂದು, "ನಿಜವಾದ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾದರೆ ವಿಶ
ವತ್ಸನು ಸೆನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಲಿ" **೧**
ಎಂದು ಭೈರವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. "ಇಲ್ಲಿ
ರುವವರೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಶತ್ರು, ಕ್ಷತ್ರಿಯರಾದೊ
ಡ್ಡ" **೨** ಎಂದನು ಭೈರವ.

ಭೈರವ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವನೆಂದು ಪ್ರಾಣಶತ್ರುನನು
ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ವಿಶವತ್ಸ
ನನ್ನು ಕೊಂದಿರುವ ಕೊಂದರೆ ಅವನು ಪೂರ್ತಿ
ಪ್ರಾಣಶತ್ರುನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತಾಗುವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ
ವಾಯಿತು. ಕ್ಷತ್ರಿಯನು ಪ್ರಾಣಶತ್ರುನಾಗಿ ಬದ
ಲಾಯುತ್ತಾನೆ |

ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಈ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ರೂ. ೨೫ ಗೆಲ್ಲಿರಿ!

?

ಒಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಚಿತ್ರಕಾರರು ಬಂದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ರಾಜನು ಮಂದ ಹಾಸದಲ್ಲಿದ್ದವಂತೆ ಒಂದೊಂದು ಚಿತ್ರ ಬರೆದು ರಾಜನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು.

ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಬಂದ ಚಿತ್ರಕಾರನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಡಿಕೆಗಳನ್ನಿರಿಸಿದ್ದ. ನಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಳುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಪಶ್ಚಿಮದ ಚಿತ್ರಕಾರನು ಬರೆದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಮುಖವು ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ನಗುತ್ತಿರುವ ರಾಜನ ಮುಖವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕೂಡಾ ಕಂಡಿತು.

ಅಂತೆಯೇ ರಾಜನು ಪಶ್ಚಿಮದ ಚಿತ್ರಕಾರನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟನು. ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ಚಿತ್ರಕಾರನಿಗೆ ಏನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನು ಪಶ್ಚಿಮದ ಚಿತ್ರಕಾರನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತದೇಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಮಂದಹಾಸವಾಗಿ ನಕ್ಕನು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಮುಖದ ತುಂಬಾ ಮಡಿಕೆಗಳೇರ್ಪಟ್ಟು, ಆ ನಗು ಅಳುವ ಹಾಗೆಯೇ— ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ಚಿತ್ರಕಾರನ ಚಿತ್ರದ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು.

★

★

★

ಮೇಲಿನ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಪೋಸ್ಟ್‌ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸದೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು, “ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಚಂದಮಾಮ, ೨ & ೩ ಆರ್ಕಾಟ್ ರೋಡು, ಪಡಪಳನಿ, ಮದ್ರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ಇದು ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೦೫ ರೊಳಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ “ಪೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಬರೆದಿರಬಾರದು. ಫಲಿತಾಂಶ ‘೭೮ ನವೆಂಬರ್’ ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜೂನ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ ಮಾರಕವಾದ ಸಾವಿನ ಕುಗುರು

ಕಳುಹಿಸಿದವರು ಕ್ರಿ.ಮೊತಿ ಪಿ. ಎಸ್ ನಂದ, ೫೮, ಗಾಂಧಿಬಜಾರ್ ಮೈಸೂರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು

**ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ೧೯೭೮ ನವೆಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ**

★

M. Natarajan

Nirmal Kumar Iyer

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ತೀರ್ಪಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಸಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೫ ರೊಳಗೆ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಅನಂತರ ಬಂದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾಯಿ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋಗ್ರಾಫಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ- ಬಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೨

ಜೂಲೈ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಕಿಂಡಿಯಿದೆ, ಯಾರದ್ರೂ ಬಂದ್ರೆ?

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ನೋಡ್ತಾ ಇರ್ತೀನೆ, ನಂಗೊ ತಾ

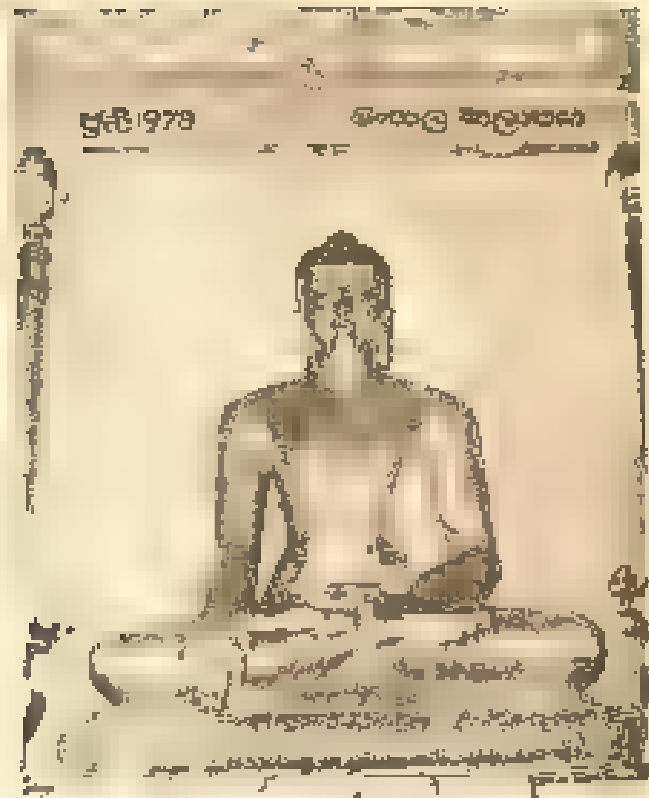
ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಪ್ರಕಾಶ ಎ. ಕೋಲಿ,

ಮೊಸಂಬ, ೧೧ನೇ, ಬನಗಾರದಲ್ಲಿ, ಗೋಕಾಕ್, ಬೆಳಗಾವಿ

చందమామ ఇతివేదిక తాతా

రాజకీయ చరిత్రాగ్రంథాలకు అత్యుత్తమ

తాతా గ్రంథాలయం ప్రచురించిన చందమామ పత్రిక

Chandamama, now published in twelve Indian languages including English and entertaining millions of readers in India makes its debut in Sri Lanka. To the President and people of Sri Lanka, we dedicate our inaugural issue in Sinhala.

ఇతివేదిక తాతా
AMBILIMAMA

CHANDAMAMA

the monthly magazine for children through which the old become young and the young remain young.

తాతామా **CHANDAMAMA** చాందోమా

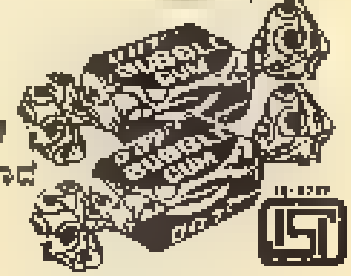
NP 007 ಬಬಲ್ ಗಮ್

ಉಚಿತ

ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ 3ರೂ. 50ರಷ್ಟು ಬಬಲ್ ಗಮ್ ನೀಡುವ ಉಚಿತ ಆರ್ಟ್ ಡ್ರಾ ಆಯ್ಕೆ. ಉಚಿತ ಆರ್ಟ್ ಡ್ರಾ ಆಯ್ಕೆ. 107 ಬಬಲ್ ಗಮ್ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು 3ರೂ. 50ರಷ್ಟು ಬಬಲ್ ಗಮ್ ನೀಡುವ ಉಚಿತ ಆರ್ಟ್ ಡ್ರಾ ಆಯ್ಕೆ.

ಅಟಗಲಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜಾದ ಮಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳು ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣ! ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿದ ಕೇವಲ NP 007 ಬಬಲ್ ಗಮ್ ಹೆಚ್ಚು ಮೊದಲಾದ, ಹೆಚ್ಚು ಸೊಗಸಾದ ಬುಟ್ಟಿ ಹಗಲನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲದು, ಎಂದು. ವಿಶೇಷವೇ ಅದರಲ್ಲಿ 'ಬುಟ್ಟು ಹಗಲು' ತಕ್ಕ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ!

NP 007 ಬಬಲ್ ಗಮ್ ನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನೀವೂ ಬುಟ್ಟು ಹಗಲು ಹುಟ್ಟಿಸಬಹುದು! ಹೆಚ್ಚು ಮೊದಲಾದ, ಸೊಗಸಾದ ಬುಟ್ಟು ಹಗಲನ್ನು ಉದಿ ಉಟ್ಟು ಆನಂದಿಸಿ.

ಅಂತಹ ಬುಟ್ಟು ಹಗಲನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೇವಲ 007 ಬಬಲ್ ಗಮ್ ನೀಡಬಲ್ಲದು. ಐ.ಎಸ್.ಎ. ಗುಣಮಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಏಕಮಾತ್ರ ಬಬಲ್ ಗಮ್ ನ ತಯಾರಕರೂ, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೂ ಅದ NP ಅಂತ ಕೊಡು.

NP ಬಬಲ್ ಗಮ್ ಎಂದರೆ 'ಬುಟ್ಟು ಹಗಲು'.

ಜಯವಾಗಲಿ

ಬುಟ್ಟು ಹಗಲು

Dattaram NP-15 Bm

ದಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಟ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು.

ಚೆಂಡಮಮಾ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ!

ನೆಲ್ಲು ಅದ್ಭುತವು 1001 ಬಹುಮಾನಗಳಿವೆ!

/ ಕಾಣೆಯಾದ ಸಂಖ್ಯೆ ಯಾವುದು ?

5	7
?	16
8	20
14	10

ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ!

ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕ್ಯಾಡಬರಿ ಜಮ್ಬೊನ ಒಂದು ಕಂಪಿಯನದ ಮೊಟ್ಟೆ (10 ಗ್ರಾಂ) ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಪೂರೈಸಲು ಪ್ರತಿವಾರ 100. ಸರಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದವರಿಗೆ, ಪ್ರತಿವಾರವೂ 1. ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಉದ್ಯೋಗದ ಚಕ್ರ ಕೂಡಲಾಗುವುದು.

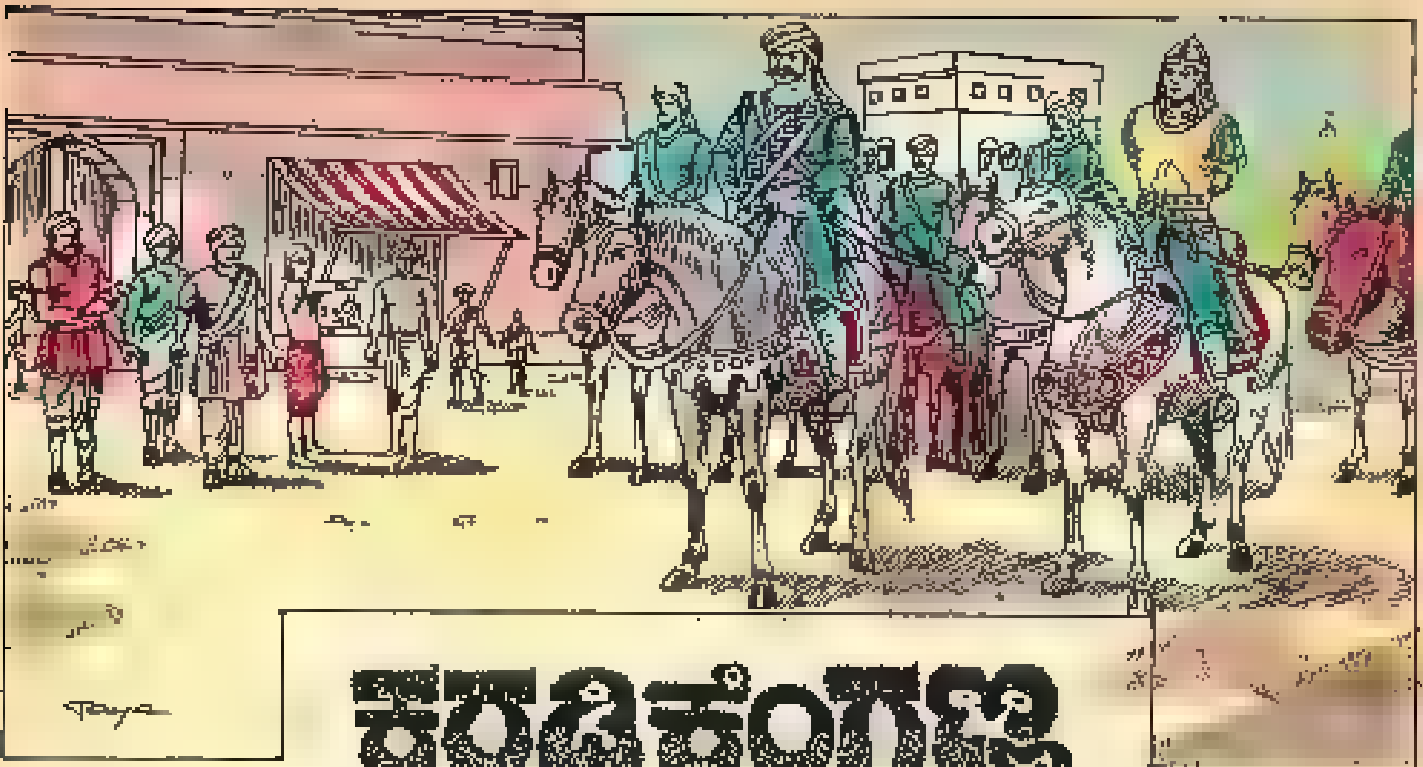
ಜಮ್ಬೊನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಮೆಟ್ಟು ಸಿಮ್ಬೊ ಹೆಸರು ಹಾಗೂ ಅನುಸರಿಸಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಟ್ಟು ಒದೆಯುವುದು. ಅದನ್ನು ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ, ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕಳಿಸಿ.

"Fun with Gems
Dept. D-18
Post Box No. 56.
Thane 400 601
Maharashtra

ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ತಲುಪಲು
ದಿನವೂ ಕೂಡಲಾ
17 11 1978

ಚಾಕ್ಲೇಟ್ ಉಚ್ಚ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಕ್ಯಾಡಬರಿನ ಜೆಮ್ಸ್

ಕರಡಿ ಕಂಗಳಿ

೨

[ಕಾಳೀವರ್ಮನೊಬ್ಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಯುವಕನು ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಪಾದಿಸಲು ರಾಜಧಾನಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಂದ ಕೊಳ್ಳೇಗಾರರ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕೊಳ್ಳೇಗಾರರನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿದನು. ಒಳಕ ಅವನು ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾಹಿಸಲು, ಬೆಟಕೀಲು ರಾಜನು ಛಟರು ಅವನನ್ನು ರಾಜದ್ಯೋಹಿ ಎಂಬ ಅಪವಾದದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು.]

ಚಿತ್ರದ್ರಶಿಲಾ ನಗರದ ಆಶ್ಚ ಸೈನಿಕರು ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಗರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ, ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನು ನಿರ್ಭೀತಿಯ ಮುಖದಿಂದ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಪುರಜನರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಕುತುಹಲವೂ ಆಯಿತು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ವೀರನನ್ನು ರಾಜಭಟರು ಕೊಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಹರಡಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅವರ ಹಿಂದಿಂದೇ ಹೊರಟರು.

“ಯಾರಿವನು? ಏನು ಮಾಡಿದ?” ಎಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಅಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ಅಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕನು ವಿಜಯ ಗರ್ವದ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, “ಈ ಬಂಧಿತನ ಹೆಸರು ಕಾಳೀವರ್ಮ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ನೆರೆದೇಶವಾದ ದುರ್ಮುಖಿನ ಉದಯಗಿರಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರು. ಅರಣ್ಯದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ಏಳು ಕೆರೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಸಹಚರರನ್ನು “ಅಲ್ಲವೇನೋ”

ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದನು. "ಹೌದೋ, ನೋಡಿದರೆ ಪಾಪದವನ ಹಾಗಿದ್ದಾನಂತಲೋ? ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು ಉಳಿದ ಆಶ್ಚರ್ಯ.

ಚಂದ್ರಕಲಾ ಉಪಯುಗಿ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳ ಶತ್ರು! ಇವನ ಕಥೆ ಎನಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಕೆಲ ಮಂದಿ ಪುರಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹಿಂದೆಯೇ ರಾಜ ಭವನದ ವರೆಗೂ ನಡೆದರು.

ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಾಯಕನು ಒಂದಿಬಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಸಹ ಚರಣನ್ನು ಭವನದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ರಾಜಭವನದೊಳಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ದ್ವಾರದ ಭಟನೊಂದಿಗೆ, ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತನ್ನ ತಾನು ರಾಜದ್ರೋಹಿಯಾದ ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತಂದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಜಿತಕೇತು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಿತಕೇತು ಮಹಾರಾಜನು

ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ, ಉಪಯುಗಿ ರಾಜನು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವನೆಂದು ದೂತನ ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸಿದ ವತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕಾಳೀವರ್ಮ ಸಿಕ್ಕಿದನೆಂಬ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅತ್ಯಾಸಂದದಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾಮಂತ್ರಿ! ಈ ಕಾಳೀವರ್ಮನೆಂಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಯುವಕನ ಜೀವನದಿಂದ ನಾವು ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಹೆಡೆಮುರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ದುರ್ಮುಖನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆತೋ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿ ಶವವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆತೋ? ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿರಿ." ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜರೆ, ದುರ್ಮುಖನ ವತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಿಾವು ಹೇಳಿದ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಮ್ಮತಿಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಈಗ ಸಿಕ್ಕಿದವನು ದರೋಡೆಕೋರರನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಉಪಯುಗಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಓಡಿಸಿದ ಕಾಳೀವರ್ಮನೇ ಎಂದು ರುಜುವಾಗಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಆದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾದರೆ ನಾವು ಮಾತು ತಪ್ಪಿದವೆಂಬ ಅಪರಾಧಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ದುರ್ಮುಖನಿಂದ ಇಷ್ಟು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದೀತು. ಇವನೇ ರಾಜದ್ರೋಹಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನೆಂಬುದನ್ನು ರುಜುವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯ." ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

"ನಮ್ಮ ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಾಯಕನು ಅಂತಹ ತಪ್ಪು ಮಾಡಲಾರ." ಎಂದ ಮಹಾರಾಜ

"ಬೇಕೆಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಲಾರ. ಈ ವಿಶಾಲ ಪಾದ ಚಂದ್ರಕಲಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಕಾಳೀವರ್ಮ ಹೆಸರಿನವರಿರುವರೋ ಏನೋ. ಆದುದರಿಂದ ತಾವೇ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷಿಸು

ವೆದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಿರಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ? " ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ

ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ರಾಜನು ಕೂಡಲೇ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಮಂತ್ರಿಯೂ ನಡೆದನು. ಇಬ್ಬರೂ ರಾಜಭವನದ ಅವರಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಗಂಭಿರವನ್ನು ನೋಡಿದರು.

ಮಂತ್ರಿಯು ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಅಶ್ವಿಕ ಭಟರು ಕಾಳೀ ಪರ್ಮನ ಕೈಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದರು.

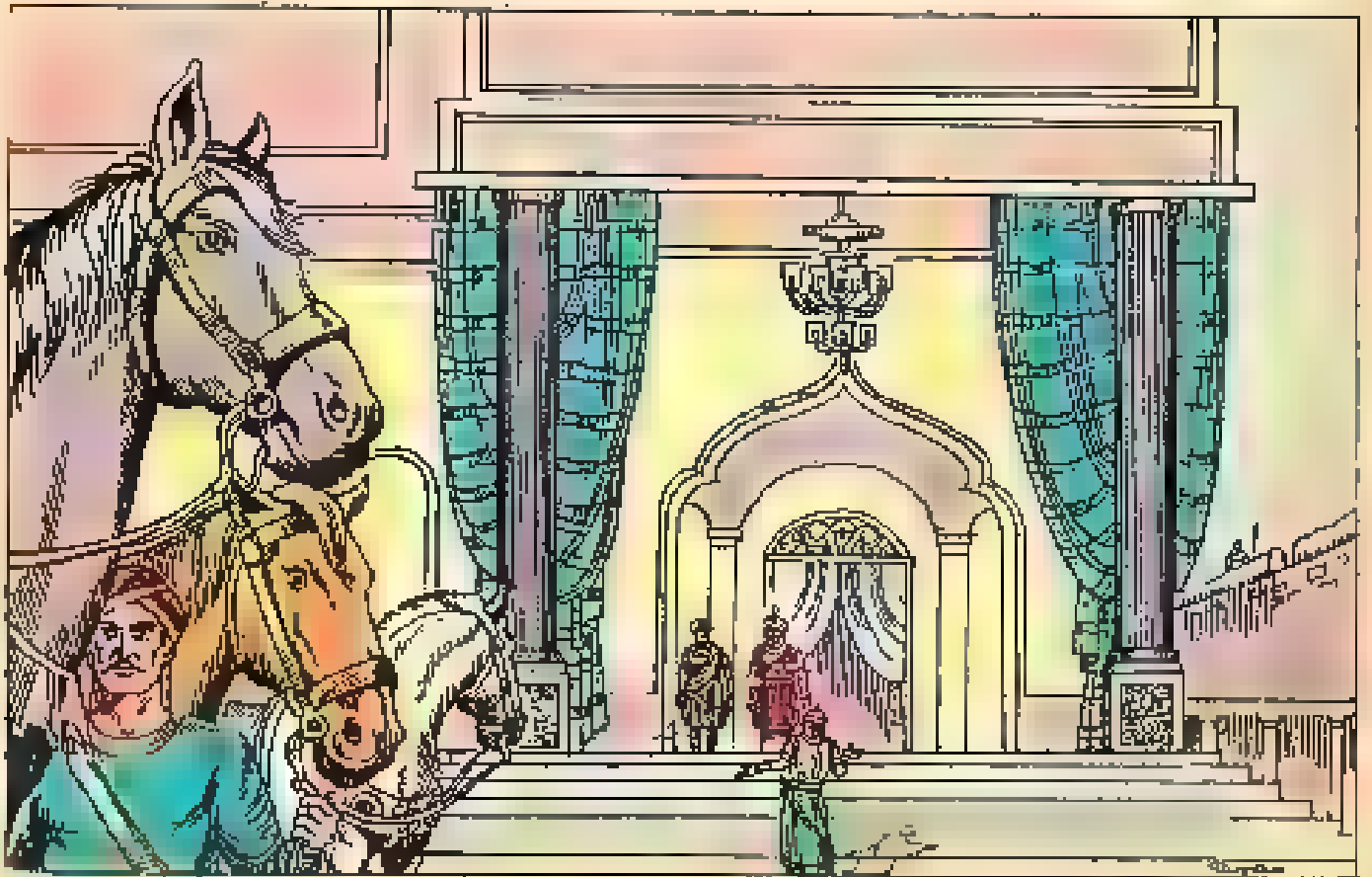
ಕಾಳೀಪರ್ಮನು ವಿಜಯವೀರನಂತೆ ಎದೆ ಯಾಚಿಸಿ ನಂತು ರಾಜನನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನೂ ಅಳಿಯುವಂತೆ ನೋಡಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗಿ, "ಮಹಾರಾಜರೇ! ತಮ್ಮ ಭಟರು ಮಾಡಿದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ? ನಾನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಕೇಳಿದರೆ ನೀವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂತೋಷ ಪಡುವಿರಿ. ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ

ಮೇಲೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಬಂಧಿಸಿ ಬಹಳ ಆವಮಾನ ಪಡಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಜಿತಕೇತು ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿ! ಇದೇನು ಇವನ ಅವಿವೇಕದ ಮಾತುಗಳು? ಇವನು ತುಂಬಾ ದುಡುಕುಗಾರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಈ ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಪರಿಣಾಲಿನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯಾದ ವನು ಇಂಥಾ ದುರುದಂಡಿತನ ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಕೇಳಿಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಕೋಪದಿಂದ ಕೈಯೆತ್ತಿ, "ಎಲೋ, ಸೂಕ್ತನವನೇ! ಮಹಾರಾಜರ ಅನುಜ್ಞೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬದುಕಿ ಉಳಿದಿರುವಿ. ಚಂದ್ರಕಿರಾ ನಗರ ರಾಜ್ಯದ ಅರಣ್ಯ ದಲ್ಲಿ ದಾರಿದೋಚುವ ಕಳ್ಳರನ್ನೆಲ್ಲ ಉದಯಗಿರಿ

ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದವನು ನೀನು
ತಾವೇ? ನೀ ಹೇಳು? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನೋ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ನಗು ಬಂದಿತು. ಕಳ್ಳರನ್ನು
ದೂರ ಆಟದುದು ಇವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸದಿಲ್ಲವೆಂದು
ತೋರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕಾಳೀವರ್ಮ ನಾನು ಈ ರಾಜ್ಯದ
ಪ್ರವೇಶ ಗ್ರಾಮಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿಡು ಧನದಾನ್ವ
ಗಲನ್ನು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆಯುವ ದರೋಡೆಕೋರರನ್ನು
ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇದಿರಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ
ಕೆಲಸರನ್ನು ಕೊಂಬ ಮಾಡು ನೀವೇ. ಉಳಿದವರು
ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋದರು. ಅವರು ಉದಯ
ಗಿರಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಕಾಣೋ ಪಾಠ್ಯವು?
ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಹೊಣೆಯೂ ನಿಮಗಿದೆ
ಯೇನು? ಅಲ್ಲಿನವರು ಬರೆ ಕೊಟ್ಟುಕೊಡುವ
ರೇನು?" ಎಂದ ಕಾಳೀವರ್ಮ.

ಜತಕೆತು ರಾಜನು ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ
ನೋಡುತ್ತ, "ಇವನು ಶಕ್ತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಕಾಳೀ
ವರ್ಮನೇ ನೀ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬಿಡುಹಾಗಿ
ಮಾತನಾಡಲಾರ ಎಲೋ, ಕಾಳೀವರ್ಮ! ನೀನು
ನಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಪರವಸನ್ನು
ಕೊಂದುದಲ್ಲದೆ, ನೆರೆದೇಶದ ರಾಜ್ಯದೊಂದಿಗೆ
ಕೊಳೆಸಿ, ಕಾಗಾಳಾಗಿರುವ ನೀವೇ ಮರಣ ದಂಡನೆ
ವಿಧಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇ ಸರಿ!" ಎಂದನು.

ರಾಜನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನು ಕೆಲವು
ಕ್ಷಣ ಏನೂ ತೋಚದೆ ಆದೇರಿ, "ಇದು ಯಾವ
ವ್ಯಾಘ್ರ ಕೂತ್ರಗಳೆ ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ? ನನ್ನ ತಂದೆ
ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಕೈಕೆಳಗೆ ಸೈನಿಕೋದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದು
ಬಂದ. ದುಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು ನಾನು ತಮ್ಮ
ಹತ್ತಿರ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಗ್ರಾಮದಿಂದ
ಹೊರಟು ಇಮ್ಮ ದೂರ ಬಂದೆ. ಪ್ರಜಾ ಕುಟಕ
ರಾದ ದರೋಡೆಕೋರರನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿದುದಕ್ಕೆ
ಏನು ಮರಣ ದಂಡನೆಯೇ? ಆ ಕಳ್ಳರು ನಿಮ್ಮ
ಪ್ರಜೆಳೆ? ಒಳ್ಳೇ ಕತೆಯಾಗಿದೆ!" ಎಂದು ಹೇಳು
ವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ತುಸು ನಗುವೂ ಬಂದಿತು.

"ಇದು ಅವಿಧೇಯತೆ! ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗತನ!"
ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ, ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾರಾಜರ
ಆಜ್ಞೆ ಕೇಳಿದಿರವ್ವ? ಈ ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ನಗರದ
ಹೊರಗಿರುವ ಶಿರೀಷ ವನದ ಪಧಾಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗಲ್ಲಿ
ಗೇರಿಸಿ ಕೊಡುವ ಉದಯಗಿರಿ ರಾಜ ದರ್ಮಾಪಿನಿಗೆ
ಕಳುಹಿಸಿದಿರಿ! ಶವದೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಆ ರಾಜನಿಗೆ
ಕೊಡುವ ಪತ್ರವನ್ನೂ ಒಯ್ಯಬೇಕು."

ಮಂತ್ರಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ
ಪ್ರಜೆಗಳ ಗೂಟಿನಿಂದ ಕಲಾಕಲವೆದ್ದಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ
ಕೆಲವರು, ಈಗಾಗಲೇ ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಅಧಿಮಾನಿ
ಗಳಾದವರು, "ಇದು ಅನ್ಯಾಯ! ಕಾಳೀವರ್ಮನು
ನಮಗೆ ಒಳಕೇ ಮಾಡಿದನು ಮತ್ತು ರಾಜರು

ವಿಧಿಬದ್ಧ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪುನರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದರು.

"ಯಾರವರೂ! ಮಹಾರಾಜರಿಗೇ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳುವಂಥ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಮಂತ್ರಿ ಸೈನಿಕರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಆ ಕುಗುವವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿ! ಅಲ್ಲಿಯೂ ಭದ್ರಿಯೇಟು ಬಾರಿಸಿ!" ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕರು ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಜನರ ಗುಂಪಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಸಿದರು. ಜನರು ಹೆದರಿ ಬೇರಾಡುತ್ತ ಬೆಲ್ಲಾಜೆದರಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲವರು ಬಿದ್ದು ಗಾಯಗೊಂಡರು. ಕೆಲವರು ಸತ್ತರು ಕೂಡ.

ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಜತಕೇತು ರಾಜನು ತೃಪ್ತಿ ಯಿಂದ ನಕ್ಕು, "ದಂಡ ನೀತಿಯೊಂದೇ ಈ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮದ್ದು. ಸಮಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅಜ್ಜ ಮಾಡಿದೆ ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿ" ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ರಾಜನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಂತ್ರಿಯೂ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ಹೋದನು.

ಜನರನ್ನು ದೂರ ಓಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅಶ್ವ ಸೈನಿಕರ ನಾಯಕನು ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು "ರಾಜರ ಅಜ್ಜ ಕೇಳಿದೆಯಷ್ಟೇ? ವಾಪ! ಇಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನೀನು ಈ ರೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕವ್ವಾ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬೇಡದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮೈ ಮೇಲೆ ತಂದುಕೊಂಡಿ? ನಾನಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಲಿ? ರಾಜಾಜ್ಞೆ! ಅದು ನೆರವೇರವೇ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ, ನಡೆ!" ಎಂದನು.

ಬಹಳ ಕೋಪದಿಂದ ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಮನಸ್ಸು ಹುಲಿ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡಿ,

ಇದು ಸಮಯಲ್ಲಾದುಕೊಂಡು ಕೋಪವನ್ನು ನುಂಗಿ, "ನೀನು ಗೌರವಿಸುವ ಈ ರಾಜನ ಅಜ್ಜ ಎಷ್ಟೊಂದು ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾದುದೇನು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ನಗರವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಹೊರತು ನಿಮಗಾಗಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ನೀನೊಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಹೆದರಿ ನಡುಗುವವನು. ಈ ಜತಕೇತು ರಾಜನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಹೆದರಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದ ನನ್ನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುತ್ತಾನೆ! ಎಂಥ ವಿಚಿತ್ರ ವಿವರೀತ!" ಎಂದನು.

"ರಾಜ್ಯದ ಕ್ಷೇಮ ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತು! ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಏನು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ? ಸರಿಸು ಹೊರಡು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಸಾಗಲಿ ನಿನ್ನ ಅಂಕಿತವು ಪ್ರಯಾಣ ಶಿರೀಷವನದ ಐದಾಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರು ವುದರೊಳಗೆ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನಯ ಒಂದು ನಿನ್ನ ಮರಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿದರೂ ವಡಿಸಿಯಾರು ಹಿಂದೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಪ್ಪಿರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ

ತಪ್ಪಿದ್ದುಂಟು. ನಿನ್ನ ಹಣಬರಹ ಹೇಗೋ ? ಬೇಗನೇ
ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ !” ಎಂದ ಅಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕ.

ಕಾಳೀವರ್ಮನಿಗೆ ಅಂತಹ ಆಶೆ ಎನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.
ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕುಪಾಯದಿಂದ ಈ ಸೈನಿಕ
ರೊಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಒದುಕಬಹುದೆಂದು
ಕೊಂಡನು. ಏನದಟ್ಟುಕೆಯ ನಗರದ ಮೇಲೆ ದಾಟಿದ
ಮೇಲೆಯೇ ಅದಕ್ಕೇಣಾದರೂ ಸುಂದಂ ದೊರೆಯು
ವುದೋ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತರೇ
ಅವನು ನಾಲ್ಕುಸುತ್ತುಲು ಸುಂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ
ಕೊಂಡೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಶ್ವಿಕರ ವಾಯಕನು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಎನೋ
ಸನ್ನೆ ತೋರಿಸಿ, ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಿನ್ನ
ಕೈಗಳಿಗೆ ಈಗ ಸಂಕಲೆ ಹಗರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೈಗಳನ್ನು
ಮುಂದೆ ಬಾಚು” ಎಂದು ಸಂಕಲೆಯನ್ನು ಝಣ
ಝಣಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮೀಪ ಬಂದನು. “ಅದೇಕೆ ?
ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಯಲು

ಹೋಗುವ ನನಗೆ ಈ ಸಂಕಲೆಯು ಒಂಥನವೇತಕ್ಕೆ ?
ನಾನು ಓಡಿ ಹೋಗುವನೆಂದು ಪಾನೇ ನಿನ್ನ ಭಯ ?
ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ಕುಟ್ಟು. ಇಷ್ಟು ಮಂದಿ
ಅಯುಧವಾಹಿಗಳ ಮಧ್ಯದಿಂದ ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಹಾಗೊಂದು ಮೇಲೆ
ಆದರೂ ಓಡುವವನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾಗದಷ್ಟು ಕೈರಾಗ
ದವರೇ ನೀವು ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಳೀವರ್ಮನು
ಕುದುರೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು ನೋಡಿದನು. “ಬೇಡ
ಬೇಡ. ಹಾಗೇ ಇರು” ಎಂದ ಅಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕ.

ಅಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಕಾಳೀವರ್ಮನ ಮೇಲೆ
ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾಗಿ ತಪ್ಪಿ
ಯಾಯಿತು. “ಕಾಳೀವರ್ಮ, ಸಾಯಲು ಇರುವವನ
ಕೋರಿಕೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದುದು ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯ
ವಂತೆ. ಒಂದು ಮೇಲೆ ನೀನು ಓಡಿ ಹೋಗಲು
ನೋಡಿದೆಯಾದರೆ ನಾವು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಅಶ್ವಿಕ
ವೀರರಿದ್ದೇವೆ. ಹತ್ತು ಕತ್ತಿಗಳು ನಿನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು
ತೂತು ಕೊರೆದು ಸಾಯಿಸುತ್ತವೆ. ಅಥವಾ ಈ
ಸಂಕಲೆಯೇ ನಿನ್ನ ಶಲೆಯನ್ನು ವುಡಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ !
ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಜೀವದಿಂದಿರು ಜಾಗ್ರತೆ !”
ಎಂದನು.

ಶರುವಾಯ ಕಾಳೀವರ್ಮನನ್ನು ನಡುವಿನಲ್ಲಿರಿಸಿ,
ಮುಂದಿನಿಂದ ಛದು ಮುಂದೆ ಅಶ್ವಿಕರೂ, ಹಿಂದೆ
ನಿಂದ ಛದು ಮುಂದೆ ಅಶ್ವಿಕರೂ ಹೀಗೆ ಮುಂದೆ
ಹೊರಟರು. ಈಗ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅವರ ಪತ್ತಿಕ ಒರಲು
ಹೆವರಿ. ದೂರ ದೂರ ಬೀದಿಯ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು
ಕೊಂಡು, ಜತೆಕೇತು ರಾಜನ ರುಪ್ಪತನವನ್ನು ಕುರಿತು
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಸಾಗಿದ ಮೇಲೆ
ನಗರದ ಹೊರ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೆ ಶಿರೀಷ ವನವನ್ನು
ಹೊಕ್ಕರು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಶಿರೀಷ ವೃಕ್ಷಗಳು
ಅಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಮುತ್ತಿಡುವಂತೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದವು. ಆ

ಮದಲೆ ಆತನಿಗೆ ಗುಡ್ಡಗಲೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಎತ್ತರವಾಗಿರುವು. ಆ ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ದಾಳವು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾ, ಮಳೆದಾಳು ಮುಖವನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಡೆ ದುಕ್ಕ ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಮೇಲೆ ದಾಳವು ಭಯದಿಂದ ಕಾಣಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಅದರೂ ಎಷ್ಟು ದೃಢವಾಗಿರಬೇಕಿತ್ತುವೋ ಅಷ್ಟೇ ಭಯದಿಂದ ದಾಳವು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

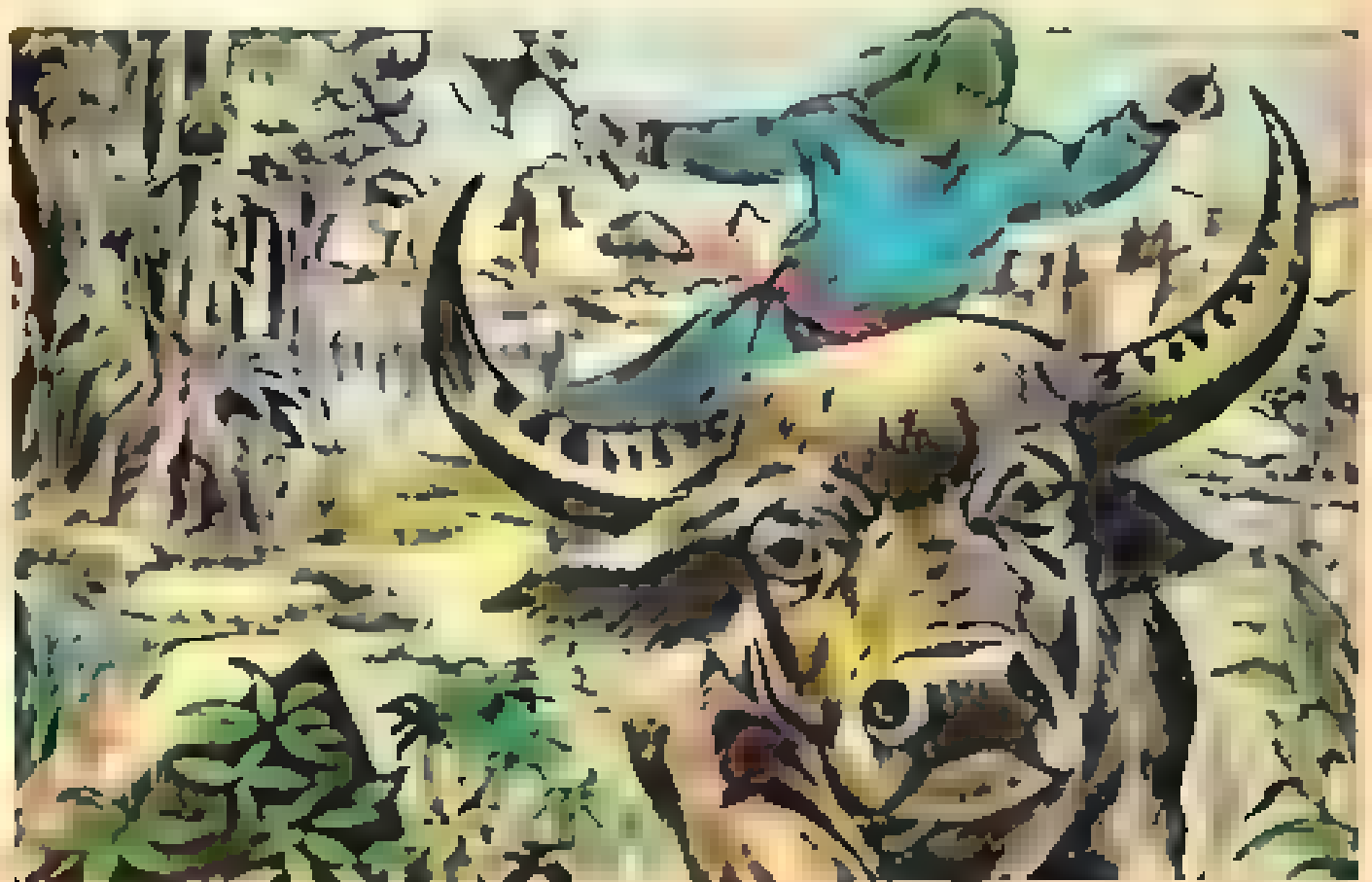
ಅದರೊಡನೆ ಮೊದಲ ದಾಳವು ಹೊರಟು ಹೋದರೆ ಕೂಡವರೂ "ಈ ದಾಳವೇನು ಎನ್ನ ಗೆಲ್ಲು ಕಿತ್ತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ದಾಳವು ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸುವಂತಿದ್ದು.

ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ "ಗಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ, ಬೆಟ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳುವಂತಿತ್ತು. ಆಗ ಕೂಡವರ ಮೇಲೆ ಕೂಡವರ ಕಣ್ಣು ಆಳವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ಕೂಡವರ ಮೇಲೆ

ಕೂಡವರ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ದಾಳವು ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸುವಂತಿದ್ದು.

ಆಗ ಕೂಡವರ ಮೇಲೆ ಕೂಡವರ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ದಾಳವು ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸುವಂತಿದ್ದು.

ಮೊದಲ ಕೂಡವರ ಮೇಲೆ ಕೂಡವರ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ದಾಳವು ಗುಡ್ಡಗಲಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸುವಂತಿದ್ದು.

ಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ, ಕೋಣದ ಮೇಲಿನವನು ಹಾರಿ ಒಂದು ಕುದುರೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಎಳೆದು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು, "ಯೋ! ಇಲ್ಲಿಯ ಶಿರೀಷ ವೃಕ್ಷಗಳೆಂದರೆ ಭೂತ ಪಿಶಾಚಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕೇ ಮಹಾ ರಾಜರು ಕಳ್ಳಸುಳ್ಳ ಬೋಕಿಗಳಿಗೆ ಮರಣಶಿಕ್ಷೆ ಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಜರುಗಿಸುತ್ತಾರೆ ಹೇಳು, ನೀನು ಕಳ್ಳನೋ, ದೇಶ ಬೋಕಿಯೋ? ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಕೊಡಲೇ ಪೆಟ್ಟು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಪೆಟ್ಟು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಒಂದು!" ಎಂದನು.

"ನೀನು ಹೇಳುವ ಎರಡೂ ನಾಸ್ತಲ್ಯ. ನೀನು ಯಾವ ಜಾತಿಯ ಪಿಶಾಚಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಕಾಳೀ ವರ್ಮ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಡಿವಾಣ ವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಓಡಿದ ಆಶ್ವಿಕರು ಮತ್ತೆ ಸಮೀಪ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಆಶ್ವಿಕರ ನಾಯಕನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೋಣದವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಲೋ! ಏನಿದು ನಿನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಶಾಸ? ನಿನ್ನ ನೈನಾದರೂ ಪಿಶಾಚ ಹಿಡಿಯಿತೇ? ನಿನ್ನ ಕೊಡಲಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಇವನು ಶಿರಚ್ಛೇದದವನಲ್ಲ. ಗಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷೆಯವ! ಪ್ರಾಣ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಶವವು ಭದ್ರ ವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬರಬೇಕು. ತಿಳಿಯಿತೇ? ಬಿಡು ಬಿಡು!" ಎಂದನು.

ಕೋಣದವನು ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು "ಏನು ಕುದುರೇ ನಾಯಕರೇ! ನಿಮ್ಮ ನಗರದ ಪ್ರಧಾನ ಕಟಾಕನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಎಲೋ ಮಗನೇ ಅಂತ ಮರ್ಯಾದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕರೀಟೀರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಹಾ ರಾಜರು ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ನಿಮಗೂ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬಹುದು ನೆನಪಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂಥಾ ದಿನ ಬಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಲೆನ ಪನ್ನ ಮೊಂಡು ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಒಣ ಮರ ಕಡಿಯು ಪಂಚ ಕಡಿದೇನು!" ಎಂದನು.

"ಛೇ! ಹುಳಿ ಹೆಂಡ ಕುಡುಕ ಭಂಡ! ಈ ಅವಮಾನ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಸಹಿಸಲಾರೆ!" ಎಂದು ಆಶ್ವಿಕ ನಾಯಕನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿ ಸರ್ರನೇ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದನು ಅದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಳೀ ವರ್ಮನು ತನ್ನ ಕೈಗೆಟಕದ ಕಟಾಕನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತೆಳೆದು ಆಶ್ವಿಕ ನಾಯಕನ ಕುರದ ಮೇಲೆ ಬೀಸಿದನು. ಇದ್ದೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಬಡಿಸುವುದರೊಳಗೆ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಆಶ್ವಿಕ ನಾಯಕನ ತಲೆ ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುಳಿದ ಶಬ್ದದೊಂದಿಗೆ, "ಭಳಿರೇ! ಅದಿ ಭಲ್ಲೂಕಾ! ಜಯಜಯ! ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ ಯುವಕಾ! ಜಯಜಯ!" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿತು.

(ಇಷ್ಟೂ ಇದೆ)

ವಿಶ್ವದನ್ಯಮಾನ

ಪಾಂಡುನು ಕೌರವರೊಂದಿಗೆ ಕವಚದ ಜೊತೆ ಸಲ್ಲಿ ಕೊಡು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ದ್ರೌಪದಿ ಯೊಂದಿಗೆ ವನವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಹಾಗೆ ಅವರು ವನವಾಸದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ದ್ರೌಪದಿ ಭೀಮನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ವನವಿಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಾನು ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಭೀಮನೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಿಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಹಿಮಗಿರಿ ಶಿಖರದ ಅಂದಚಂದಗಳನ್ನು ನೋಡ ತೊಡಗಿದಳು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಛಾರಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತು, ಆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿಕೊಂಡು ಅಪೂರ್ವವಾದುದೊಂದು ಹೂವು ಬಂದು ದ್ರೌಪದಿಯ ಬುಡಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಅದರಿಂದ ಹೂರಟ ಸುಪರಿದುಳದಿಂದ ಪೂಜಿತವಾಯಿತು. ಆ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದಳಗಳಿದ್ದುವು. ಗಾಳಿಯಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವುದರಿಂದಲೋ ದಳ

ಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡುವು. ಅದುವೇ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಸೌಗಂಧಿಕಾ ಕಮಲ ಪುಷ್ಪ ಕುಟೀರನ ಪುಟ್ಟಗುವಾದ ಅಲಕಾವುರಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಮಾನಸ ಸರೋವರದೊಂದಿಗೆ ಬೆರತ ದಳಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಅದು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಹೂ ಮೂತ್ರ, ಅರಳುತ್ತದೆ. ಕುಟೀರನು ಪ್ರತಿದಿನ ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಆ ಪುಷ್ಪವನ್ನೊಯ್ದು ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಅರ್ಚಿಸಿದ ಹೂವನ್ನು ದೇವ ನಿರ್ಮೂಲವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು. ಅದು ಆ ದಿನ ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನದಿಂದ ಹೇಗೋ ಬಾರಿಕೊಂಡು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಬಂದು ದ್ರೌಪದಿಗೆ ದೊರಕಿತ್ತು.

ದ್ರೌಪದಿ ಆತ್ಮಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆ ಪುಷ್ಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದ ಪುಲಕಿತೆಯಾಗಿ ಅಂತಹದೇ ಹೂಸ ಹೂವನ್ನು ತಂಗು ಕೊಡುವಂತೆ ಭೀಮನನ್ನು ಕೇರಿ ಕೊಂಡಳು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಲ್ಲದೇ ಅದು ಗಾಳಿಬಿಡು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಭೀಮನು ಈಗ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ

ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಯಾವರೋ ಮುಂದೆ ಕೋತಿ ದಾರಿಗಡ್ಡವಾಗಿ ಬಾಲ ಬಾಚಿ ಕೂತಿದೆ ಎಂದೇ ತಿಳಿದು ನೆಲ ಕದುರುವ ಹಾಗೆ ಕಾರಿನ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡಿ ಹೆದರಿಸಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಅದೊಸಪುಟ್ಟವನ ಹಾಗೆ ಅರೆ ಗುಳ್ಳೆನಿಂದ ಭೀಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅವ್ವಾ, ಹಗ್ಗು ಮುದುಕ ಮೈ ಭಾರ ತಾಳಲಾರೆ. ನೀನೇ ಆ ಬಾಲ ವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತಿ ಆಚೆಗಿಡವ್ವ! ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರಮವಡು! ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದೀಯೋ!" ಎಂದನು.

ಭೀಮನು ಗದೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ಬಾಲವನ್ನು ಅದರಿಂದ ತಳ್ಳಲು ನೋಡಿದನು. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಲುಗಲಿಲ್ಲ. ಕೈಮುಂದೆ ದೂಡಿ ನೋಡಿದನು. ಗದೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಎಲೆದು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಪೂರ್ತಿ ಬಲದಿಂದ ದೂಡಲು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಎತ್ತ ಶ್ರಮಿಸಿ ಮೂಡಿದರೂ ಅದೇಮೂ ಕೆದಕಲಿಲ್ಲ. ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗತೊಡಗಿತು ಅವನಿಗೆ.

ಅವನು ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನು ಬೇಸತ್ತು, "ಎನತ್ತು ನೀನು? ಓಡಿದು ಓಡುಕೊಂಡು ಸದ್ದು ಕೊಡುವೆಯಲ್ಲಾ? ಒಂದು ಮುದಿ ಕೋತಿಯ ಬಾಲಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಾಸ ದಡುವೆಯಾ? ಓದು ಘನ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸಬೇಕುಂಕ ಗದೆಗಿಡೆ ಹೊಕ್ಕುಕೊಂಡು ದೂಡ್ತ ಭೀಮನ ಹಾಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀ? ಸ್ವಾಮ್ಯಂಥ ಹುಡುಗನಿಗೆ ದುಡುಕು ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಲೋ ಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯತ್ನವೆ ಹೆಚ್ಚೇ? ಅದೆ ತಿರಿಸುಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ ಮತ್ತೆ ಮೃ ಅಮರ. ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಆ ರುಕು ಬಾ? ಕಾಣೆ! ಅಥಾರ್ಥವೂ ನೆನಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

ಭೀಮನು ಕೋಪದಿಂದ ಕುದಿಯುತ್ತ, "ಅರಿತ ಪ್ರಸಂಗ ಸಾಕು ಮಾಡು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗದೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಓಡಿದು ಹನುಮಂತನ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯುವ ಛಂಗಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತನು.

ಗದೆಯನ್ನು ಭುಜದಮೇಲೆರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ವೃಷ್ಟಿ ವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರಟನು.

ಅದರ ಪರಿಮಾಣ ಹೊರಟು ಬರುವ ದೃಶ್ಯೇ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತೋಂದು ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಓಮಾ ರಿಯದೆ ಕಾನು ದೂಟುಯ್ದಿರುವ ಕಿವಿಳಿ ವನ ವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

ಆ ಘಟನೆಯೇ ಹನುಮಂತನು ದೊಡ್ಡಮಾಯಾ ಬಾಳೆ ಗಿಡದ ಕಾಂಡವನ್ನು ಒರಗಿಕೊಂಡು ಹಗ್ಗು ಮುದುಕನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಸ್ವರಣೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಬಾಲವು ಒತ್ತು ದೂರದ ವರೆಗೂ ದಾರಿಗಡ್ಡವಾಗಿ ದಡ್ಡತ್ತು.

ಭೀಮನು ಅದನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಕಪವಾದ ರಾಜಸುಗುವು ಅಡ್ಡ ಬಂದು, ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ರಾಮರಾಮ ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಅರುಕ್ಕಿತ್ತಿತು. ಅದು ಕೂತಡಿಸುವವ ಸುತಿದ್ಧ ಹನುಮಂತನ ಕುರದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಧ್ವನಿ

ಹನುಮಂತನು ನಗುತ್ತ, "ಓಹೋಹೋ! ಗದಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುವಿಯೇನು? ಇಷ್ಟು ದಿನ ಯುದ್ಧಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಯಿತು ಬಿಡು! ಈ ಮುದುಕನ ಹತ್ತಿರ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವಿಲ್ಲಾ! ನಿನ್ನಂಥ ದುಡುಕು ತಮ್ಮಂದಿರಿದ್ದರ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೆ ವಜ್ರವಾಸವೇ ಗತಿ! ಸರಿ ಸರಿ! ಬಾ, ನನಗೂ ಒಂದು ಗದೆ ಇದೆ. ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಆಡು ಕೂಡ ಮುರಿ ಗದೆಯೇ!" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ದೂರ ದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಗದೆಗೆ ಕೈ ಚಾಚಿದನು.

ಅದು ಎಚ್ಚರಿಸಲು, "ಪ್ಲಲ್ವ ಆ ಗದೆಯನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಮ್ಮಾ. ಗದಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದೆಯಲ್ಲ ಮತ್ತೆ!" ಎಂದನು.

ಭೀಮನು ಆ ಗದೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯಾಸಪಡತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಹನುಮಂತನು, "ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಗದೆಗಳಿಲ್ಲವೆ, ಈಗಿನಂಥ ಹಗಡಿನ ಆಟದ ಗದೆಗಳಿಲ್ಲ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದವು." ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ ಗದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಟ್ಟನೆತ್ತಿ ಲೀಲೆಯಿಂದ ತಿರುಗಿಸಿ ಭೀಮನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅಹೀರ್ವದಿಸುವಂತೆ ಹಾಕಿಸಿದನು.

ಭೀಮನು ಕಲ್ಲು ಹಾಗೆಯೆ ನೋಂದು ಹಾಯ್ಬಾಯಿ ಕೋವದಿಂದ ಅವಡುಗಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಗದೆಯಿಂದ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಹೊಡೆದನು. ಹನುಮಂತನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ಗದೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹುಂಕರಿಸಿದನು. ಆ ಹೊಂಕಾರಕ್ಕೆ ಕದಳೆವನವೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತು ನಡುಗುತ್ತಾ.

ಆ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಗದಾಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದರು. ಭೀಮನ ಗದೆ ಪಟ್ಟು ತಪ್ಪಿ ದೂರ ಹೋಗಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನು ತನ್ನ ಗದೆಯನ್ನೂ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಮಲ್ಲಯುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ತೊಡೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿದನು ಇಬ್ಬರೂ

ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಭೀಮನಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಈ ಮುದುಕೋತಿಯವನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೋ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು ಆದರೆ ಇವನು ಗದಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿಯೂ, ಈ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧದಲ್ಲಿಯೂ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಹಿಡಿತ ಹೊಡೆತ, ಪಟ್ಟು ಗುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಕೊಡುವ ಗುರುವಿನಂತೆ ಯುದ್ಧ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಓ! ತಿಳಿಯಿತು! ಇವನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೋತಿಯಲ್ಲ!"

ತಟ್ಟನೆ ಭೀಮನು ಹನುಮಂತನ ಮುಂದೆ ಮೊಳಕಾಲೂರಿ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು, "ಮಹಾಪುಭಾವಾ! ತಿಳಿದೆವು! ತಿಳಿದೆನು! ನೀನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದೆನು, ನೀನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಹನುಮಂತನೇ ನಿಜ. ನಾನು ಪಾಯದೇವನ ಪರಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಬಂದವನು ಕುಂತಿಕುಮಾರ ಭೀಮಸೇನ. ಧರ್ಮರಾಯನ

ದೊಡ್ಡ ತಮ್ಮ. ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು ನನ್ನನ್ನು ದೊಡ್ಡಣ್ಣಾ!" ಎಂದು ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಭೀಮನನ್ನು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಹೌದು ತಮ್ಮ! ನಾವಿಬ್ಬರೂ ವಾಯು ನಂದನರೇ!" ಎಂದನು.

ಭೀಮನು, "ಅಣ್ಣಾ! ನಿನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಖುಬಾ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದನು.

"ಭೀಮಾ, ಇದು ದ್ವಾವರಯುಗ. ನನ್ನ ಪೂರ್ವಿ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ನೀನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಶಕ್ತಿಯ ಮೇರೆಯವರೆಗೆ ಕೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ನೋಡು!" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನ ಶರೀರವು ಮೇಘ ಮಂಡಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡುಹೋಯಿತು. ಬಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಕಾಶವನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಹನು

ಮಂತನು ಭೀಕರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಅಸಿಡಿಲ್ಪನಿಗೆ ಭೀಮನು ಬೆದರಿ ಬೀಳುತ್ತ, ಆ ಮಹಾ ರೂಪವನ್ನು ಮೋಡಲಾಗದೆ, ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ವಿಶ್ವ ರೂಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನು ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮುದಿ ಹನುಮನಾಗಿ, ಭೀಮನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತ, "ಇನ್ನು ನೀನು ಹೀಗೆ ಹೊರಟುಬಿಡದರ ಕಾರಣ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ," ಎಂದು ನೆನಪುಡಿಸಿದನು.

ಭೀಮನು ತಾನು ಬಂದುದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹನುಮಂತನು, "ಭೀಮ ಫೇನಾ, ಅದರ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸೌಗಂಧಿಕಾ ಕಮಲವಿರುವ ದಳ ಸರೋವರವನ್ನು ಕೀಚಿ ಎಂಬ ಯಕ್ಷಿಣಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಬಹಳ ಪ್ರಚಂಡಳು. ಅವಳ ಮುಂದೆ ಎಂತಹ ಬಲ ಪರಾಕ್ರಮಗಳೂ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರವು. ಅವಳ ಮೋಹಾರವಾದ ಮಾಯಾಜಾಲಗಳಿಗೆ ವಶವಾಗದ ವರೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಅವಳು ಆಟ ತೋರಿಸುವಾಗ, ನಾನು ಜಟಿಸುವ ರಾವಣನಾಪುಷ್ಪ ನಿನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜಾಗರೂಕನಾಗು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೋ. ಅವಳು ಅಪ್ರತಿಮಾ ಶಿವಭಕ್ತಳು. ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿ ನನ್ನ ರೋಮಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡುಹೋಗು ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಜ ರೂಪದಿಂದ ಅದ್ಭುತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ ಒಂದು ರೋಮವು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹಾಕು. ಆ ರೋಮ ಬಿಡ್ಲ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿವಲಿಂಗವೇಳುತ್ತದೆ ಕೂಡಲೇ ಯಕ್ಷಿಣಿ ಸಹಸ್ರನಾಮಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಅರ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಕೂಡು ತ್ತಾಳೆ ಈ ವಿಧವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಡು." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹನುಮಂತನು ತನ್ನ ಬಾಲದ ಕುಟ್ಟಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ರೋಮ ತೆಗೆದು

ಭೀಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ ದಳ ಸರೋ-
ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿದನು.

ಯಕ್ಷಿಣಿ ಕೇಶಿ ಮೂರದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭೀಮನನ್ನು
ನೋಡಿದಳು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಎಂಥವರನ್ನಾದರೂ
ಸಮ್ಮೋಹನ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯವತಿ
ಯಾಗಿ ರೂಪತಾಳಿ ಹಾಡನ್ನೂ ನಾಟ್ಯವನ್ನೂ
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಭೀಮನು ಪರವಶ
ನಾದನು. ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನೂ ಹಾನು ಬಂದ ಕಾರ್ಯ
ವನ್ನೂ ಮರೆತನು. ಆಗ ರಾಮನಾಮವು ಅವನ ಕಿವಿ
ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಮೋಳಗೆ ತೊಡಗಿತು. ಕೂಡಲೇ
ಭೀಮನು ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮಾಡದೆ
ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಅವಳು ಎಷ್ಟೇ ವಿಧವಾಗಿ
ಮರುಳು ಮಾಡಲು ನೋಡಿದರೂ ಭೀಮನು ಅವಳ
ಮಾಯಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೀಳದೆ ಹೋಗಲು, ಯಕ್ಷಿಣಿ
ಬೇಸತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ಭಯಂಕರಾಕಾರದಿಂದ ಅವನನ್ನು

ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದಳು. ಭೀಮನು ಹನುಮಂತನನ್ನು
ನೆನೆಸುತ್ತಾ ಅವನು ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ರೋಮವನ್ನು
ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿದ ಕೂಡಲೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದ
ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಕೇಶಿ ಮಣಿದು ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ
ಸಹಸ್ರ ನಾಮಾರ್ಚನೆಗೆ ತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ
ಅರಾಧನೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಭೀಮನು
ದಳ ಸರೋವರದಲ್ಲಿಳಿದು ಸೌಗಂಧಿಕಾ ಕಮಲ
ವೃಂದವನ್ನು ಕಾಂಡದೊಂದಿಗೇ ಕಿತ್ತು ಪಲಾಯನ
ಕೈಕೊಂಡನು.

ಕೇಶಿ ಪ್ರಚಂಡವೇಗದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಂ-
ತ್ತಿದಳು. ಆಗ ಅವಳ ತಲೆ ಕೂದಲ ರಾಶಿ ಆಗ್ನಿ
ಹ್ವಾಲೆಗಳಂತೆ ಕಿಡಿಗಾರುತ್ತಾ ಭೀಮನನ್ನು
ಮುತ್ತಿದುವು.

ಭೀಮನು ಏನೂ ಅಂಜದೆ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ,
ಒಂದೊಂದು ಹನುಮಂತನ ರೋಮವನ್ನು ಹಾಕಿ,
ಆ ಮಹಾ ಶಿವಭಕ್ತೆಗೆ ಪೂಜಾ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತ,
ತಪ್ಪಿ ಪಾರಾಗಿ ಹನುಮಂತನಿರುವ ಕದಲೇವನವನ್ನು
ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೌಗಂಧಿಕಾ ಕಮಲ
ವನ್ನು ಹನುಮಂತನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಮಹಾನು
ಭಾವಾ! ಈಗ ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನಗೆ
ವಿಜಯವು ಕೈಗೂಡಿದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮುಂದೆ
ಕೌರವರೊಂದಿಗೆ ನಮಗೆ ನಡೆಯಲಿರುವ ಯುದ್ಧ
ದಲ್ಲಿ ನೀನು ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ
ಪಾಂಡವರೈವರ ಪಕ್ಷದಿಂದ ನಾನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳು
ತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಹನುಮಂತನು, "ಭೀಮಾ, ನಾನು ಈ
ಯುಗದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು
ಕೇಳಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ, ನಿಮ್ಮ ಸಂಗ್ರಾಮವು ನಡೆಯು-
ವಾಗ, ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ ಅರ್ಜುನನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಧ್ವಜ
ವನ್ನು ಅಂಟ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ರಕ್ಷೆಯಾಗಿರು

ತ್ರೇನೆ. ನಿಮಗೆ ವಿಜಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಸೌಗಂಧಿಕಾಕಮಲವನ್ನು ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳ ಅಶೆ ಹೀರಿಸು. ಮಾಯಾ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಬಯಸಿ ಆ ದಿನ ಸೀತೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಳು. ಈಜುಗಿಯ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೋರುವುದು ಅಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆನೆಂದು ಹೇಳು. ಸೌಗಂಧಿಕಾಕಮಲವನ್ನು ಶಿವಾರ್ಚನೆ ಮಾಡಿ, ಹಾಗೇ ಒಂದು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ಮರುದಿನ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಶಿವ ನಿರ್ಮಾಲ್ಪವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಮುಡಿಮೆಕ್ಕೊಳ್ಳಿ. ಶಿವಾರ್ಚನೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಶುಭವೂ ಕುಟೀರನ ವಿಶ್ವರ್ಯವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸೌಗಂಧಿಕಾಕಮಲ ಎಂದಿಗೂ ಬಾಡದು" ಎಂದು ಶಿಶುಹೇಳ ಭೀಮನನ್ನು ಅಶೀರ್ವದಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕೌರವರ ಬಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ರಾಯಭಾರಿಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದ ಹಿತವಚನಗಳೊಂದೂ ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಧಿ ಸಂಧಾನ ಯಾವುದೂ ನೆರವೇರಲಿಲ್ಲ. ಹದಿಪೆಂಟುದಿನ ಯುದ್ಧವೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಸೇನೆಗಳು ಸೇರಿದುವು. ರಣ ದುಂದುಭಿ ಮೊಳಗಿತು. ಅರ್ಜುನನ ರಥದ ಮೇಲೆ ರವರವಿಸುವ ವತಾಸೆಯನ್ನು ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಅಂಟಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಾರಿದನು. ಕೃಷ್ಣನು ಅರ್ಜುನನ ರಥವನ್ನು ಓಡಿಸುವ ಸಾರಥಿಯಾಗಿದ್ದನು. ವಿಜಯ ಧ್ವಜವು ಉಜ್ಜಲವಾಗಿ ಹಾರಾಡಿತು.

ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧವು ಅಚಂದ್ರಾರ್ಕಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ನಡೆಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನು ಚಕ್ರಧಾರಿಯಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಂತೆ, ಬಾಹಿಯಿಂದ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಕಡಲಿಸುತ್ತಾ ಅರ್ಜುನನಿಂದ

ಭೀಮನು ಸೌಗಂಧಿಕಾಕಮಲವನ್ನು ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳಿಂದ ಶಿವಾರ್ಚನೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹನುಮಂತನು ಹೇಳಿದ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ದ್ರೌಪದಿ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಮಂದಹಾಸದಿಂದ ಮುಖವರಳಿಸಿ, "ನಾನು ಸೌಗಂಧಿಕಾಕಮಲವನ್ನು ಕೋರಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಮಹಾನುಭಾವನ ರಕ್ಷೆ ನಮಗೆ ಲಭಿಸಿತು. ನನ್ನ ಆಶೆಯಿಂದ ನಮಗೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೇದೇ ಆಯಿತನ್ನಿ." ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಭೀಮನೊಂದಿಗೆ ಪಂಚ ಪಾಂಡವರೂ ಒಂದೇ ಕೊಠರಿಯಿಂದ, "ಹೌದು! ಹೌದು!" ಎಂದರು. ಹನುಮಂತನ ಅನುಗ್ರಹ ತಮ್ಮ ಮೇಲಾಡುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗಾದ ಅನಂದ ಅಪ್ರಿಚ್ಛಿಲ್ಲ.

ಆಮೇಲೆ ಪಾಂಡವರ ಕಥೆ ನಡೆದೇ ನಡೆಯಿತು. ಅವರು ನಿಯಮ ಪ್ರಕಾರ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ವನವಾಸ ಮುಗಿಸಿ, ತರುವಾಯ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅಜ್ಞಾತವಾಸವನ್ನೂ ಜಯಪ್ರದವಾಗಿ ಮುಗಿಸಿ

ಮಹಾಯುದ್ಧ ಮಾಡಿಸುವ ಸೂತ್ರಧಾರಿಯಾಗಿ ಮೆರೆದನು. ವಿಜಯಶಾಲಿಯಾದ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ವಿಜಯಸೆಂಬ ಸಾರ್ಥಕ ನಾಮ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನು ವಿಜಯಸಾರಥಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡನು.

ದುಶ್ಶಾಸನನು ದ್ರೌಪದಿಯ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಸಭೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ರಕ್ತದಿಂದಲೇ ನೆನೆಸಿ ಕಟ್ಟುವೆ ನೆಂದು ಭೀಮನು ಘೋರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಭೀಮನು ದುಶ್ಶಾಸನನ ಎದೆ ಸೀಳಿ ಆ ರಕ್ತವನ್ನು ದ್ರೌಪದಿಯ ತಲೆ ಗೂದಲಿಗೆ ಸವರಿ ಮುಡಿಗಟ್ಟಿದನು. ಆಗ ದ್ರೌಪದಿ ಸೌಗಂಧಿಕ ಕಮಲವನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಡಿದು ಕೊಂಡು ವಿಜಯಧ್ವಜನಾಗಿದ್ದ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು.

ಗದಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಭೀಮನು ದುರ್ಯೋಧನನ ಕೊಡೆಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭೀಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳು ತೀರಿದುವು. ಕೌರವರು ನಿಶ್ಚೇಷರಾಗಿ ಹತರಾದರು. ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ವಿಜಯ ಕೈಗೊಂಡಿತು.

ಕೃಷ್ಣನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿ, "ಹನು ಮಾನ್, ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯದೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮನಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸಹಾಯಕನಾದ. ಈಗ ಕುರು

ಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಧ್ವಜನಾಗಿ ಹಾರಿ ಧರ್ಮ ರಾಯನಿಗೆ ಜಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದೆ! ಧನ್ಯನು ನೀನು ಹನುಮಾ!" ಎಂದನು.

ಆಗ ಹನುಮಂತನು ವಿನಯದಿಂದ, "ಮಹಾ ರಥನಾದ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ನೀನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ ಸಾರಥ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಜಯವಾಗದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ? ಕ್ರಿಯಾ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಹಾ ಸತ್ಯ ವನ್ನು ಮೀರಿದ ಒಲ ಬೇರೆ ಇದೆಯೇ? ನಾನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಚಿಹ್ನೆ ಮಾತ್ರವೇ. ಸಾಧನ ಸಾಮಗ್ರಿ ಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು ನಿನ್ನ ಮೊಂಡು ಲೀಲೆಯಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು.

"ಹೌದು. ಹೌದು. ಕ್ರಿಯಾ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ನೀನೊಬ್ಬ ಚಿಹ್ನೆಯೂ ನಿಜವೇ. ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಗುರುತಿನ ಪತಾಕೆಯಿರುವಲ್ಲಿ ವಿಜಯವೇ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ವಿಜಯಧ್ವಜವು ಚರಾಯು ವಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳಗುವಂತಹುದು!" ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನು ಭರತವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದ್ಗರಿಸಿದನು.

ಕಡೆಗೆ ಹನುಮಂತನು ಪಾಂಡವರೆಲ್ಲರ ವಂದನೆ ಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಕೃಷ್ಣನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಗಂಧಮಾದನ ಪರ್ಮತಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಮನಾಮದ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದನು.

